

Adrian Păunescu

Culegere De Poezie

CUPRINS:

1. Rugă pentru părinți
2. Steaguri albe
3. Iubiți-vă pe tunuri
4. Poetul
5. Pastel de toamnă
6. Dumnezeuul salvării
7. Leagăn pentru toată copilăria
8. Făcătorii de case
9. Dor de Cluj
10. Castel medieval
11. Făt-Frumos
12. Totuși, iubirea

Rugă pentru părinți

Enigmatici și cumiști, Terminându-și rostul lor, Lângă noi se sting și mor, Dragii noștri, dragi părinți.

Chiamă-i Doamne înapoi

Că și-așa au dus-o prost, Și fă-i tineri cum au fost, Fă-i mai tineri decât noi.

Pentru cei ce ne-au făcut

Dă un ordin, dă ceva

Să-i mai poți întârzia

Să o ia de la început.

Au plătit cu viața lor

Ale fiilor erori, Doamne fă-i nemuritori

Pe părinții care mor.

Ia priviți-i cum se duc, Ia priviți-i cum se sting, Lumânări în cuib de cuc, Parcă tac, și parcă ning.

Plini de boli și suferind Ne întoarcem în pământ, Cât mai suntem, cât mai sunt, Mângâiați-i pe părinți.

E pământul tot mai greu, Despărțirea-i tot mai grea, Sărut-mâna, tatăl meu, Sărut-mâna, mama mea.

Dar de ce priviți așa, Fata mea și fiul meu, Eu sunt cel ce va urma Dragii mei mă duc și eu.

Sărut-mâna, tatăl meu, Sărut-mâna, mama mea. Rămas bun, băiatul meu, Rămas bun, fetița mea, Tatăl meu, băiatul meu, Mama mea, fetița mea.

Steaguri albe

Mă rog cu puterea cuvântului Pentru copiii pământului, Mă rog cu dulceața colinzilor De sănătatea părinților.

Florile, florile dalbe, Iar pe lume steaguri albe.

Mă rog cu lumina minunilor În amintirea străbunilor, Mă rog cu nădejtile omului De echilibrul atomului.

Florile, florile dalbe, Iar pe lume steaguri albe.

Mă rog cu puțința mătușilor Contra venirii cenușilor, Mă rog cu blândețea din flaute Un happy end să ne caute.

Florile, florile dalbe, Iar pe lume steaguri albe.

Mă rog cu pecete de fulgere Să ne ferim de distrugere, Mă rog cu puterea cuvântului De sănătatea pământului.

Florile, florile dalbe, Iar pe lume steaguri albe.

Iubiți-vă pe tunuri

Mă voi feri ca de foc de pericolul Că dragostea să devină Obiect al meditației, Al speculației, Al filosofiei.

Ferească Dumnezeu

De acea dragoste retorică, În stare să ucidă

Numai eroii

Pe scenele de scândura uscată.

Alt fel de dragoste am trăit eu

În zilele și-n nopțile vieții mele.

Am fost devorat, De patimi reale, Și nici un regizor

Nu mi-a putut iscăli pieptul

Cu biata lui cerneală roșie, De care s-au învrednicit toți actorii.

Eu însumi am ceva teatral

În ființa mea.

Dar eu nu sunt actorul, Eu nu sunt regizorul, Eu sunt autorul
Tragediei pe care o joacă atâtea.

Adolescenți și adolescente

Se vor regăsi teatral

În poemele mele de dragoste

Pe care le restitui lumii

Ca pe-o boală de care voiesc să mă lepăd

Și nu pot.

Căci nici o boală nu devine Mai mică în tine

Dacă se molipsească și alții de ea; O, dragostea mea
devăstătoare, Câți tineri își vor face iluzia Că-i poți salva când
te vor citi În cuvintele mele.

Nu există propriu-zis experiență umană, Nimic nu e valabil
decât o singură dată, Ca o seringă în vremea modernă. Totul
se aruncă după folosință, Înclusiv dragostea unui poet Citită în
cărțile lui.

Nici Biblia nu folosește, Nici Biblia n-are un conținut
exemplar, Experiența din Cântarea Cântărilor

Se pierde ca un proces verbal de ședință, Nu e nimic de
făcut, Nu e nimic de ales

Din toate acele cuvinte, Decât plăcerea estetică.

Eu simt autorul tragediei, Eu declam împreună cu actorii, Eu
fac fibrilație la inimă odată cu regizorii, Eu aplaud și huidui
împreună cu spectatorii, Eu mă spânzur împreună cu
administratorul teatrului

În acest final de veac

În care dragostea

A ajuns atât de prost vandabilă.

Se joacă, dragii mei, Tragedia dragostei

În fața scaunelor goale.

Murim și nimeni nu se uită la noi, Actorii turbează pe
scândura goală Și poate ca de-atâta singurătate În sălile în
care joacă Ei încep să ia în serios Rolurile din tragedia
dragostei.

N-a fost chip să scap de aceste cuvinte, A trebuit să vi le
spun

Gelos pe Shakespeare, Care a avut răbdarea

Să-și omoare toți eroii, Știind
Că vă fi absolvit de marea lui vină
Pentru că, între timp, oricum, Toți aveau să moară, De
moarte firească.

Dar eu sunt poet liric, Eu încă n-am deprins învățul
De-a pune la persoana a treia
Ceea ce devoră persoana întâi.
Și de-atâtea ori am simțit nevoia
Să mă salvez cu un plural al majestății
Și n-am putut și unii dintre voi
Au numit, prostește, Această care mi s-a întâmplat, Egoism.
Și nici nu am blestemată

Răceala de cuget
A șefului de cadre
Care iubește-n taină, În vreme ce acționează
Cu dosare și referințe de tot felul
Împotriva tuturor iubirilor și a tuturor celor
Care iubesc.

Dragostea mea are un aspect
Aproape clasic, În romantismul ei
Desuet și expresionist.

Iubesc

În numele tuturor umilințelor, Și al tuturor așa-ziselor
fărădelegi pedepsite

De legi fără de lege.

Vai mie, autor de tragedii, O s-ajung exemplar, o să se
predea

Lecții de literatură universală

Pe textele mele, Biată autopsie, Vinovată și impudică
autopsie, Câți din voi, care vă veți supăra pe copii voștri

C-au luat note mici

La lecția „Poezia lui Adrian Păunescu”, N-ați fi azi în stare
Să mă ucideți

Pentru poezia de dragoste

La care nu copii voștri, ci voi ați putea rămâne repetenți.

Vă voi trece clasa, Pe voi și pe femeile voastre, În fața cărora
îngenunchez

Pentru sfânta răbdare pe care o au cu noi
Și pentru misterul care ne leagă.

Vă voi trece clasa, vă voi trece veacul, Veți supraviețui în
poezia mea, Și poate mai mult în pozia mea de dragoste, Care
nu e reglementată

Prin hotărâre a Consiliului de Miniștri.

O, bieții mei prieteni!

Scriu poezie de dragoste

Și știu că n-am nici o șansă

În timpul vieții mele.

Sunt făcut să par altceva, Suport interdicția de a vă fi unul
din semenii, Teatral uneori, Pentru că-n clădirea teatrului
nostru

A ascuns armata

Toată muniția, toate drapelele.

Teatral uneori

Pentru că în orașul nostru

Nu mai e loc nicăieri altundeva de poeți

Întrucât primăria e plină de funcționari.

Teatral, teatral, într-adevăr, Și rugându-vă, Implorându-vă,
Ordonidu-vă:

Pace și dragoste

Și dacă sunt pe lume și dragostea, și pacea

Va fi și Truda de-a le păstra.

Bucurați-vă că mai aveți

Poeți din acest os, Păsări de această marcă, Împulsuri în
această direcție.

Bucurați-vă, bucurați-vă, plângând, Că în vreme ce voi mă
credeți surghiunit

În sintaxa unei singure orientări, Să lucrez ca orbetele

Pentru înfățișarea voastră festivă, Eu iubeam și scriam

Poezie de dragoste.

Iar pe voi, frații mei tineri, Pe voi, care mă veți citi crezând

Că veți avea ceva de învățat din poezia mea de dragoste

Vă rog, nu pariați prea mult

Pe această iluzie.

Nimic nu se învață de la nimeni

Până când nu înveți acel lucru
Din propria ta experiență.
Voi mă veți iubi
Abia după ce
Veți ajunge-n situația mea.
Poezia mea nu e de dragoste, ea e dragoste, Poezia mea de
dragoste nu e inițiere, În versurile mele nu veți găsi
Describe somptuos
Pozițiile dragostei
Ca-n manualele de pornografie indiana
Sau chiar daneză.
O, nu. Toată poezia mea de dragoste
E o imensa vatră de cenușă
La temelia unui rug
Ce arde încă.
Luați această carte-n mâini, Această machetă a unui teatru
tragic, Iubirea e tragică.
Pentru că iubirea e moarte, Iubirea e tragică
Pentru că actorii o rostesc cu suflarea tăiată, Măreață cum
e
În scriitura pe care au învățat-o, Dar abia așteaptă să coboare
După ce și-au îmbrăcat hainele de stradă
În fierbinte, urâtă, dar pasionată lor
Iubire de oameni.
În sală pe fiecare-l așteapt-o femeie, Undeva, la balcon, o
fată pură plânge, Când iubitul ei, actor la Teatrul municipal,
Se sărută pe scenă cu o actriță.
Vai, eterna contradicție
Dintre artă și viață!
Nu vă luați după spusele mele, ci după cele scrise
Citiți cartea mea
Când viața v-a obosit de-ajuns într-o zi, Eu nu am pretenția
să vă învăț nimic, N-am decât orgoliul de-a mă alătura
Cu toată cenușa distrugerii mele
Cenușilor voastre, Căci fiecare dintre voi
E un cuplu
De la care ar putea începe

Iarăși BR > Lumea.

Și când veți vedea

În fața ochilor voștri arzând de iubire

Tunurile veacului pregătindu-se s-ă-distrugă

Câmpiile și fabricile, Oamenii și munții, Păsările și peștii,
Bibliotecile și spitalele, Mormintele și bisericile, Nu pregețați,
aruncați-vă hainele de pe voi, Îmbrățișați-vă, săruțați-vă, Și
pentru că pământul e rece, Iar tunurile care vor să-l distrugă
sunt calde, O, voi, tineri ai planetei mele

Convulsionată de-atâtea arme, Sub ochii holbați ai
armatelor, Sfărimând ochelarii grețoși ai generalilor, Fără nici
o rușine, În numele singurei religii care ne unește, Credința în
continuitatea speciei umane, Iubiți-vă, Iubiți-vă pe tunuri!

Concediați tunarii

Și dezamorsați obuzele

Și dați-ne acest prim și netrecător

Semn al păcii universale.

Iubiți-vă, Iubiți-vă pe tunuri!

Iubiți-vă până le veți hodorogi, Până le veți scoate din
funcțiune, Iubiți-vă aruncând din mâini

Tot ce vi se-ntâmplă s-aveți în mâini, Actele voastre, banii
voștri, oglinzile, Chiar și această carte care nu are decât
meritul

Că aparține unui om

Care în viața lui, deși n-a avut norocul

Să facă dragoste pe nici un tun, Când n-a dormit și n-a scris,
A iubit

Cu disperarea condiției umane, Cu lăcomia venitului de pe
front, Cu grija medicului

Și cu dăruirea muribundului.

Facă-se profeția mea, Fie o dată pentru totdeauna a tinerilor
Iubirea pe tunuri!

Poetul

Aș sta, așa cu fața-n sus, Lovit pieziș de vreme Și-ncet ca un
izvor supus Ți-aș murmura poeme.

Și patul de sub șira mea, Podeaua care-l ține, Cu timpul s-ar
dărăpăna Și-n casă-ar fi ruine

Și peste molcomul prăpăd Peste privirea-mi oarbă Cu gura începând să vad Eu, năpădit de iarbă, Din somnul ca un trist magnet Ce știe doar să cheme, Ți-aș mai încredința încet Mistere și poeme.

Albitul firii mele os, Schiloadă chiparoasă, Lovit de pietre dureros Și mărunțit de-o coasă.

Ar face gura și-ar șopti Despre ce e și nu mi-i În veacul de schizofrenii Pân-la sfârșitul lumii

Și dacă varul cel nestins, Ce-i una cu folosul, Cu cinic urlet dinadins Mi-ar înghiți și osul, Eu, tainic, blând și tutelar, Călcând tăceri postume, Din toți pereții dați cu var M-aș reîntoarce-n lume, Către o casă, unde-acum Și moartea mai așteaptă, Până să-nceapă tristul drum De dincolo de șoaptă.

Să-ți spun că încă nu-i târziu.

Ruina e departe, Iar eu cu inima te știu

Pe viață și pe moarte.

Aș sta aici, pe-acest prundiș Pe care-mi este bine, Ca vremii, pus hotar pieziș, Să-mbătrânesc de tine.

Să-mi sugă oasele-n pământ De parcă oase-aș plânge, Să fiu doar calcar și cuvânt Și-un ultim strop de sânge.

Pastel de toamnă

Pe muntele negru de frunza de vară Te chem cu accent brumariu să te sperii Când spicul de toamnă dă-n spicele verii Și cade lumina și trage să moară.

Și sunt întrebări prin natura puzderii Și sfârâie ploaia dintâi ca o ceară Și vara ne-nchide în toamna afară Femeie, bărbat sub pecetea tăcerii.

Aicea la munte mai poate să spere Și cel care moare că moartea-i departe Și noi să fugim și să scriem o carte În ea cuprinzând ale toamnei mistere.

Că suntem în lume pe-acolo prin partea Pe unde întârzie poșta și moartea.

Dumnezeul salvării

Închide fereastra, perdeaua o lasă, Dă zgomotul mării afară din casă, Dă-mi voie s-așez fruntea mea pe-al tău pântec, S-ascult al rodirii și-al tainelor cântec, Să fiu tot o rană, să fii tot o rană, Materia-n fierberea ei grosolană, Să trecem în moarte

din cauze varii, Cu marea venind către noi ca barbarii.

Eu las adevărul acesta să steie, Ești cea mai fierbinte și dulce femeie, La noapte, plângând lângă tot ce mă doare, Pe ochi desena-te-voi, straniu, cu sare.

Dă marea afară din casă și vino, Nestinso, neblândo și iar nestrăino, Pereche de umbra noptatecă pune În contul durerii că ești slăbiciune, Că inima-mi pica din piept și mă cheamă, Că sufletul meu te consideră mamă, Că norii se-adună și vremea se strică

Și eu, stând sub grijă, te țin ca pe-o fiică, Dar tu dintre toate mai nouă, mai vechea, Îmi ești dulcea umbra, împasul, perechea, Tu, drama cu mii de soluții greșite, Te plâng până ochii îmi ies din orbite.

Fii azi răzătoare, fii azi optimistă, Soluția buna e-n noi și există

Și dacă, iubito, femeie visată, Ar fi să ne stingem curând, nu odată, Din dragostea noastră nebună și bună, Cu marea în casă, și-n pat arși de lună, Eu știu că s-or naște sub cinice astre Alți doi să repete-ntrebările noastre.

Ți-ai naște copilul, ți-aș naște copila, În pumni de olar ar surâde argila

Și dacă nu e Dumnezeu să audă

Ce luptă dăm astăzi cu moartea cea crudă, Din dragostea noastră, prin timpul prea greu S-ar naște el, vindecător Dumnezeuul, Pe tronuri sărace suindu-și ființa

Ar face să cânte prin noi suferința.

Iubito, amână secunda fatală, Să dăm alor noștri și dramă și boală, Copiilor noștri să dăm să învingă Prin ei tragedia cu chip de seringă.

Dă zgomotul mării afară din casă, Vreau liniște, liniște, marea m-apasă. Vreau moartea să vină să lupte cu mine, Eu sunt cineva, moartea e oarecine.

Și mută din tine în mine durerea, Că tot ți-o voi lua folosind mângâierea Te-nchină și crede, în mine te mută, Cu jale cu tot și cu clipa temută.

Și dacă se-ngăduie fapta aceasta, Cu pumnii aprinși mergi și sparge fereastra, Să intre barbara și tulburea mare

Prin noi în pământul pe care nu-l doare, Să intre săratele
zbateri și unde Sub toți cei ce n-au simțăminte profunde, Să-
mi spele armura, să-ți treacă de coapsă, Căci marea e singura
lumii pedeapsă, Să rupă, în val, șantinele de veghe, Căci
marea e singura morții pereche, Să vina fatal, consfințând cu
toți solii Mutarea în mine a dramei și bolii, Să vina să stingă
cu tot vicleșugul Și lampa din casă și ochii și rugul Și-apoi să
mă ducă departe, departe, Sătulul de viață, bolnavul de
moarte, Să-ți scriu cărți poștale pe piele de cegă Din Marea
Niponă, din Marea Norvegă, Din Marea de Flăcări ce plânge
sub mare, Iubito, pedeapsa, iubito, mirare, Iubito de neguri,
iubito de lună, Iubito de taină și jale-mpreună, Iubito de
carne, iubito de șoapte, Suav miazăzi și brutal miazănoapte,
Dar ăstea sunt simple și bune cuvinte, Sunt legile care fac vieți
și morminte, Dar ăstea nimic nu înseamnă când vine

O grijă la mine și moartea la tine.

Apleacă-ți ființa prin ceața albastră

Să naștem salvarea din dragostea noastră

Și roagă-te fiului tău ce e-n tine, Să vină mai repede, să-ți fie
bine.

Să vina să urle ca mama și tatăl Îi sunt duși la moarte; el
șovăie, iată-l, Da sângele tău, pur și tânăr, să-l crească În ritm
fără pauză neomenească, Dă pântecul tău, rodniciei, seminței,
Fii gazdă nu bolii, ci vieții, ființei, Tu meriți pământul să-ți
stea sub picioare, Regină prea blândă și nemuritoare, Din
mare să-ți bată mătânii catargul, Cum buzele tale își tânguie
arcul, Cum inima mea te-a găsit și te știe Și ești bucurie, și ești
tragedie.

Hai, vino, în liniștea mea neguroasă, Dă zgomotul mării
afară din casă Și-n larmele lumii și-n templele mării Să naști
Dumnezeul cinstit al salvării.

Leagăn pentru toată copilăria

Pune-ți, copile, capul pe pernă, Te-așteaptă vise, prunc
adormit, În vise viața este eternă, Cu ceruri blânde și fără
sfârșit.

Ce știi tu-n lume câte se-ntâmplă, Nici nu e bine tu să le ști,
Lumea-ngenunche la a ta tâmplă, Și, lângă tine suflet, cor de

copii.

Astăzi, copile, eu îți dau pâine, Tu pâinea asta o muști firesc,
Ce-ți dau eu astăzi tu-mi vei da mâine, Eu, legănându-te,
îmbătrânesc.

Trupul tau fraged ca un mestecăn Să se îndoiaie galeș în
sogn, Ca să crești mare, plâng și te leagăn, Copile dulce, prea
tinere domn.

La geam lumina lunii ți-o scapăr Luminii tale să-i dau ecou,
Dormi, fericitule, că eu te apăr, Că eu în tine mă nasc din nou.

Capu-l pe perna pune-l, copile, Totul e bine, ai tai sunt vii Și
mai au viață și mai au zile, Să crezi că pururea ei vor trăi.

Mama și tata ție-ți vor face Leagăn de stele și de ninsori, Să-
ți fie bine, să dormi în pace, Să ai lumina la ursitori.

Pune-ți, copile, capul pe pernă, Dormi și visează bunul tău
vis, Că-n vise viața este eternă, Visul e lumea ce eu ți-am
promis.

Pat de răchită mirositoare, Leagăn albastru și-ncondeiat,
Pentru copilul care răsare Și-ai căruia ochi ritmul lumii îl bat.

Mama te leagănă, veghează tata, Somnul ți-l apară ochi
părintești, Dormi și visează că lumea-i gata Și te așteaptă
numai să crești.

Mie-mi trec anii, ție-ți vin anii, Poate că mâine îți va fi greu,
S-accepti ca astăzi eu ți-am spus nani, Dar nani-nani, frumosul
meu.

Făcătorii de case

Mi-e dor de casă, dor de casa mea, Mi-e dor de-o casă care
nu există, Mi-o-nchipui iar, cu-o bucurie tristă, Cu cer în cer
și-n gard cu-o fântâna.

Ea nu se află azi în nici un sat, O rezidesc din lacrimi și
neștire, Mi-e dor de casa mea din amintire, Care-a plecat și ea,
când am plecat.

Bătrânii mei se află în pereți, Sau vitele îi calcă în copite, Mi-
e dor de casa mea pe negândite, Mi-e dor de dorul fostei mele
vieți.

Băiatul meu zidește el, acum, Năluca-nlăcrimatei sale case,
Un pumn de var în zid și altu-n oase, Stau, el și casa, în același
fum.

Și iată-l, pune mâna pe pământ, Și nu se joacă, stă și se ridică, Și cărnii mele i se face frică, În clipa când atât de aproape-i sunt, Încât băiatul meu și-al nimănui, Iubindu-și fiul și uitându-și tatăl, Încă mi-e dor de casa mea, când iată-l, El mă zideste-ncet în casa lui.

Și carnea mea, fiindu-i dor mereu De-o casă ca un fulgerat de apă, Țărâna e și viața mea e groapa Lângă-nălțarea lujerului meu.

Dor de Cluj

Sfios vin la tine ca-n templul Ardealului, Eu, fiu de țărani din fierbintele sud, Și Clujul e, tot, hohotire de clopote, Și pașii lui Blaga pe străzi se aud.

Ca Iancu aș vrea pe suișul Feleacului Să cad furtunos peste Cluj ca un cal, Dar astăzi e liniște dulce în inima Prea mult pătimitului nostru Ardeal.

Aceiași e Clujul, aceiași sunt oamenii, Mereu născători și mereu muritori, Dar și de-aș avea tot o singură naștere Aici aș muri de o mie de ori.

Mereu către dealul ciudat al Feleacului Atras mi-a fost neamul bătrân de oltean, Aici învățară ai mei, toate rudele, Dumitru și Ana și Tina și Ioan.

Când noaptea se lasă tresar amintirile Și trec literați spre un magic castel, Ce seamănă Clujul în noapte cu creierul, Un creier cu gânduri aprinse în el.

Și ce n-a fost voie, și clipele libere, Și ce-i mulțumire, și ce e reproș Se-adună nostalgic la cumpăna nopților Când Blaga își murmură pașii sfioși.

El trece spre moarte, în marea lui trecere Și e printre noi și din nou printre duși, Sfios într-un Cluj ca în templul Ardealului, Ce dor mi-e de Blaga, ce dor mi-e de Cluj.

Roș-galben-albastre sunt razele Clujului, Furtuna din veac mai de preț le făcu, Bătrâni înțelepți poartă grija grădinilor, Cei tineri pe piept au insigne cu „U”.

Atât de senin se transcriu tragediile, Legendele iartă momentul cel crud, Ce simplu cântăm: „Blaga-i mut ca o lebădă” Și pașii lui Blaga prin Cluj se aud.

Castel medieval

Condamnă toți și numai unul iartă, Când toți vorbesc se-aude cel ce tace, Dă semne de cădere și de pace, Dezamăgita, tulburea mea soartă.

Ce vremuri de vremelnicii sărace, Mi-am dejugat și tidva lângă poartă, Și-acum aștept voios în noaptea moartă Pe cineva să vină mai încoace.

E un tiran – de tirania pâinii -Aicea în castelul fără geamuri Și tigrii lui domestici sar în hamuri Și-n lanțuri lupi se gudură, nu câinii.

Miroase a pustiu și a cenușă, În beciuri e-o uzină de cătușe.
Făt-Frumos

Oameni, oameni, frații mei, Disperații, fericiții, V-ați spălat de superstiții, De demoni și dumnezei.

Însă-i nu-i destul folos Dacă peste tot ce este V-ați spălat și de poveste, L-ați pierdut pe Făt-Frumos.

Vin la voi acum plângând, Gura-mi sângeră ca rana, Unde este Consânzeana, În ce bolți, pe ce pământ?

Mă ridic plângând de jos, Ca la un pierdut examen, Unde vă e basmul, oameni. Ce-ați făcut cu Făt-Frumos?

Făt-Frumos n-a existat, N-a stat nimănui în cale, Era numai visul moale Al vreunui trist băiat.

Mai visați de vreți să fiți Fericiți cu capu-n pernă, Feriți epoca modernă De rigizi și scofâlciți.

Din prea mult entuziasm Să nu spargeți Voronețul, Dați-i voi mai mare preț, Oameni, mai râvniți la basm.

Voi, care aveți copii, Nu-i lăsați sub gând satanic, Să respire sterp, mecanic, Ca și când nu ar fi.

Doborâți himera jos, Oameni, reveniți în lume, Pe umana noastră culme Regăsiți pe Făt-Frumos.

Făt-Frumos și toți ai lui, Fiincă unde nu-i poveste Lume nu-i și om nu este Și, de fapt, nimica nu-i.

El venea la noi pe jos Și ni l-au răpit pirații, Vameși vigilenți, redați-i Actele lui Făt-Frumos.

Dați-i viața înapoi, Ochii mari, mișcarea buzii, Făt-Frumosul din iluzii Și frumos numai prin voi.

Totuși, iubirea

Și totuși există iubire Și totuși există blestem Dau lumii, dau

lumii de știre Iubesc, am curaj și mă tem.

Și totuși e stare de veghe Și totuși murim repetat Și totuși
mai cred în pereche Și totuși ceva să-ntâmplat.

Pretenții nici n-am de la lume Un pat, întuneric și tu Intrăm
în amor fără nume Fiorul ca fulger căzu.

Motoarele lumii sunt stinse Rețele pe căi au căzut Un mare
pustiu pe cuprins e Trezește-le tu c-un sărut.

Acum te declar Dumnezee Eu însumi mă simt Dumnezeu
Continuă lumea femeie Cu plozi scriși în numele meu.

Afară roiesc întuneric Aici suntem noi luminoși Se ceartă-
ntre ele biserici Făcându-și același reproș.

Și tu și iubirea există

Și moartea există în ea

Îmi place mai mult când ești tristă

Tristețea, de fapt, e a ta.

Genunchii mi-i plec pe podele Cu capul mă sprijin de cer, Tu
ești în puterile mele, Deși inchiziții te cer.

Ce spun se aude aiurea, Mă-ntorc la silaba dintâi, Prăval
peste tine pădurea: Adio, adică rămâi.

Și totuși există iubire Și totuși există blestem Dau lumii, dau
lumii de știre Iubesc, am curaj și mă tem.

Locuri Comune (1986)

1. Pacient la final de veac

2. Cățel emigrant

3. Adevăratul fiu

4. Cine iese ultimul din țară

5. Mugur de nichel

6. Antiprimăvara

7. Eu sunt eu

Pacient la final de veac

Și află, doctore, c-aici mă doare, Acolo unde geme-un colț de
țară, Acolo unde plânge fiecare Ca națiunea noastră să nu
moară.

Iar dacă e de completat o fișă, Te rog, permite-mi să o scriu
cu sânge, Începătura bolii este grijă, Am tricolorul ciuruit pe
sânge.

Farmacopeea stă să se răstoarne Asupra mea cu toate ale

sale, Dar eu port rana veacului în carne Și am în splină
țărăneasca jale.

Tăiați-mă de-a lungul și de-a latul Și dumneata și ceilalți
doctori, încă, Apoi să-mi iscăliți certificatul Că nu știți boala
care mă mănâncă.

O, doamne, cum vă înșelați cu toții Mi-e capul greu de
fiecare veste Și nici un minister al sănătății De folosință,
astăzi, nu-mi mai este.

Sunt numai un creion care își scrie Problema țării lui, încă o
dată, Și-și copiază pe curat, târzie, Această dulce țară
zbuciumată.

Deci, doctore, acestea se întâmplă, Acestea să le afle
telegraful Mă trage mîlul veacului de tâmplă Din care nu
vreau să se-alegă praful.

Mai am în mine bucurie multă, Mai am în mine dorul de-a vă
spune Că nu doar voi, ci alții mă ascultă, Să vadă dacă am
cuvinte bune.

De nici de sanatoriu nu m-apropii Că n-aveți voi rezervă
pentru mine Eu sunt bolnav de soarta Europei Și Pacea
doarme-n inimă la mine.

Încolo, câte-o tuse, câte-o gripă, Dureri de șale, șoc de șapte
arte, Artrită la picior și la aripă Și, mai ales, în tot, un pic de
moarte.

Cățel emigrant

Pe șosea, l-am văzut, hăituit de mașini, A fugit spre-a uita
sărăcia din sat, Pe-un asfalt unde-ai lui sunt așa de puțini Și-i
vacarm, de te poți sătura de urlat.

Cei bogați s-au oprit să mănânce-n păduri Și mâncau elegant
cu tacâmul frumos, L-au văzut și pe el, i-au privit ochii puri Și
i-au dat generos niște pâine și-un os.

Într-o zi, când trecea dintr-un loc în alt loc, L-a lovit cineva
ce grăbea către scop, Carnea lui de bărbat a simțit că ia foc Și
s-a tras din șosea plin de sânge și șchiop.

Tot ce-avea a pierdut, nu mai simte nimic, Ar mușca disperat
porțiuni de șosea, Dac-ar ști unde e satul lui trist și mic

Ar pleca spre-un cioban ce-l mințea și-l bătea.

Trepied aberant, de cățel emigrant, Și lătrat pervertit la

șosele cu fum

Ar pleca înapoi, s-ar topi în neant

Și-ar mai vrea doar atât, pacea-ntâiului drum.

Pe șosea sunt, acum, câini mai ageri și noi, Mai mâncând ce găesc, fără apă un strop, Numai el, neaflând nici un drum înapoi, A ajuns trei perechi de mânuși într-un shop.

Dacă, totuși, va fi vreun lătrat pe pământ Pentru câini viața-n veci va fi aspră și grea, Câine șchiop eu te plâng că spinarea ți-au frânt Dar de ce ai fugit să cerșești pe șosea.

Adevăratul fiu

Din câți copii tot crezi că ai matală Prea bună maică, spune-mi care-ți este Adevăratul fiu a căruia mamă Te simți într-adevăr până la capăt.

Nu poți avea copii mai mulți ca unul, Mărturisește-mi care-ți aparține, Pe care l-ai făcut, murind tu însăși, Ca să le dai și celorlalți putere.

Căci, dacă fiul are doar o mamă, Irepetabil este și copilul, Dar spune-mi, maică bună, adevărul Din toți aceștia, care-ți este fiul?

Ai mei sunt toți, răspunse maica tristă, Dar cel mai mult acel ce n-are mamă.

Cine iese ultimul din țară

Sărăcia noastră ne omoară, De atâta marș ne doare splina, Cine iese ultimul din țară E rugat să stingă și lumina.

Noi mereu le-am suportat pe toate, Ducă-se dezastrele de-a dura, Dar de ce, în plină libertate, Cea mai mare să devină ura?

Pluralismul ♦ tuturor ne place, Chiar dacă îl facem numai unii, Dar vedem, de-atâta timp încoace, Pluralismul cinic al minciunii.

Sfântă-i opoziția pe lume Și organic preferăm răspărul, Dar de ce, în păcăleli și glume, Nu se mai distinge adevărul?

Mai contează, uneori, și fapta, Nu se poate construi cu tânga, Nu există stânga fără dreapta, Nu există dreapta fără stânga.

Ne vor întreba copiii, mâine, Morții vor sări să ne condamne, Dacă, pentr-un colț mai bun de pâine, Ne vom vinde țara noastră, Doamne.

Libertate și democrație, Pașapoarte pentru fiecare, Dar de milă nimeni nu mai știe Și e vraiste la hotare.

Coridor european și-atâta, Sub o licitație mărunță, Provocarea, patima și bâta Și în curți, și-n piețe se înfruntă.

Om la om nici nu mai vrea să creadă, Om pe om la zid fatal îl scoate, Singură se scoală o baladă Și în zdrențe circulă pe sate.

Fânul necosit se-nvârtoșează, Putrezește sus, pe crengi, caisa, În tăcerea-naltă de amiază Morții își aud ei înșiși zisa.

Cale pietruită cu dezastre, Noapte-ntredeschisă pentru-o oră Grijului cu soarta țării noastre, Voievozii-a moarte ne imploră.

N-avem nici o șansă de izbândă, Vom rămâne bieți orfani pe-aicea, Dacă, supărați pe cei la pândă, Am trezit din moarte cicatricea.

C-un refren de muzică ușoară, Într-un fel, ne recunoaștem vina, Cine iese ultimul din țară E rugat să stingă și lumina.

Mugur de nichel

Primăvara în țări dezvoltate Un mugur de nichel străbate și-un verde ciudat, monoton, Livezi de săpun și șampon, Primăvara în țări dezvoltate.

Primăvara, a câta putere? La vamă nici acte nu-ți cere, Duminica totu-i deschis, Ai lua-o încet spre Paris, Primăvara doar ea grănicer e.

Primăvara pe-aici e o criză, Răspunde cu-o frunză și-o fisă Și oamenii-i sunt bieții servi, Primăvara-i o criză de nervi, E o criză ea însăși în criză.

Antiprimăvara

Ce daca vine primăvara

Atâta iarna e în noi

Ca martie se poate duce

Cu toți cocorii înapoi

În noi e loc numai de iarna

Vom îngheța sub ultim ger

Orbecăind pe copci de gheata

Ca un stingher spre alt stingher.

Si vin din patriile calde

Cocorii toamnei ce trecu

Si cuiburi și-au făcut la streșini
Si lângă mine nu ești tu
Ninsori mai grave decât moartea
Au fost și sunt și vor mai fi
La mine-n suflet este vifor
Si vin nebuni sa facă schi.
Si ninge până la prăsele
Ninsoarea-mi intră-n în trupul tot
Un dans de oameni de zăpadă
Ce îmbrățișarea n-o mai pot
La noi e iarna pe vecie
Doi foști nefericiți amanți
Ia-ți înflorirea, primăvara
Si toți cocorii emigranți.
Primăvara, care-ai fost Nu veni, n-ai nici un rost Poți sa pleci
suntem reci Iarna ni-i pe veci.

Eu sunt eu

Trenuri somnoroase pleacă întrebând Ce-i cu mine-n gară,
ce-oi avea de gând, Plec și eu din gară și tristețea-mi port Spre
mirajul galben din aeroport.

Galbenă-i lumina, ochii mei sunt triști, Toți privesc la mine
ca la teroriști. Unde-aș pune pasul liber și corect, Fără
îndoială, aș părea suspect.

Și pe zi ce trece lumea-i tot mai rea, Când nu vreau nimica,
crede că aș vrea. Gara mă somează, iarba nu-mi dă loc, Pe
aeroporturi parcă aș da foc.

Încordarea-n lume a crescut cumplit, Eu mă simt suspectul
care a iubit, Și cu cât iubirea mi-o arăt firesc, Cu atât toți
ceilalți straniu mă privesc.

Am cocoașă-n spate și am mâini prea mari, Ștergători de
lacrimi am la ochelari, Cum în lumea asta totul e cum nu-i,
Mă transform în altul fără voia lui.

Bat cu pumnu-n masă și cu biciu-n cal, Nu mai sunt patetic și
sentimental, Fug râzând din gară la aeroport, Un pistol cu apă
într-o mână port.

Pun pistolu-n ceafă la aviator, Nu crâcni, urmează ruta ta de
zbor, Ruta duminică este ruta mea, Dar eu sunt eu însumi, nu

altcineva.

Vreau după acestea pe acest pământ Să mă luați cu toții
drept ceea ce sunt, Acum observ cât e de greu, Să vă arăt că
eu sunt eu.

Alte volume

1. Basarabia pe cruce
2. Descântec de viață și moarte
3. O iubesc pe Albă-ca-Zăpada
4. Ce frumoasă ești
5. Șir de cocori
6. Dreptul la întrebare
7. Hipnoză de toamnă
8. Intraductibil
9. Nobilul viciu
10. Pluton
11. A mea
12. Cântec femeiesc
13. Spune-mi ceva
14. Din nou, Dacii liberi
15. Iertările
16. Repetabila povară
17. Sara pe deal
18. Orație de nuntă
19. Îmi pasă
20. Detalii

Basarabia pe cruce

Se urcă Basarabia pe cruce

Și cuie pentru ea se pregătesc

Și primăvara jertfe noi aduce

Și plânge iarăși neamul românesc.

Noi n-avem nici un drept la fericire, Mereu în casă moare
cineva

Și n-are țara dreptul să respire

Și nici pe-acela, simplu, de-a visa.

De-acolo unde s-a sfârșit pământul, Vin triburi, să ne ia
pământ și frați Și-n fața lor abia rostim cuvântul Și, prin
tăcere, suntem vinovați.

Ce cale poate țara să apuce? În tragica, neconvertita zi, Se urcă Basarabia pe cruce Și nu știm învierea când va fi.

Descântec de viață și moarte

Să fie de dulce, să fie de vară, Să fie de iarbă ajunsă la brâu,
Să fie de dragoste ultima oară, Să fie de pietre spălate de-un
râu.

Să fie de mine, să fie de tine, Să fie cumva și de noi amândoi,
Să fie de rău și să fie de bine, Să fie de mierea ascunsă-ntr-un
roi.

Să fie de cer și să fie de munte, Să fie de mâine, să fie de azi,
Să fie de tâmplele mele cărunte, Să fie de ceața ieșită din
brazi.

Să fie de zi și să fie de noapte, Să fie de clipa când vrei să și
mori, Să fie de gustul cireșelor coapte, Să fie de drumul spre
Malu cu flori.

Să fie de calul ce mânzu-și învață, Să pască în voie, s-alerge
constrâns, Să fie de ziua schimbării la față, Să fie de purificare
prin plâns.

Să fie de pas și să fie de pernă, Să fie de toată intrarea-n
destin, Să fie de țara asta eternă, Pe când o femeie îți iese cu
plin.

Să fie de-a-nvinge, să fie de-a pierde, Să fie de brazdă, să fie
de spic, Să fie de treflă, să fie de verde, Să fie de mare, să fie
de mic.

Să fie de viață, să fie de moarte, Să fie de gustul de măr
pădureț, Fecioara mușcându-l cu buzele sparte, Să fie de
sângele ei fără preț.

Să fie de salcia plânsului veșnic, Când teatrele lacrimi
confiscă din ochi, Să fie de ornic, să fie de sfeșnic, Să fie de
drag, spre a fi de deochi.

Să fie de toate în devălmășie, Plătind consecvent cel din
urmă pariu, Să fie, să fie, dar cine să fie? O știți fiecare. Eu
asta n-o știu.

O iubesc pe Albă-ca-Zăpada

Mi se-nlăcrimează rece spada Când ajung în fața ei și-o vad,
O iubesc pe Albă-ca-Zăpada Și albastrul ochilor prăpăd.

Uneori ea spune și cuvinte Cum ar fi ca frigul e frumos, Dar

îmbrățișarea mea fierbinte Ar putea s-o dea din sine jos.

Legea ei e depărtarea noastră, Ca să fie, nu o vom avea.
Fulgera o lacrimă albastră Și mă tem că se topește ea.

Îmi păstrez în drob de gheață spadă Nici n-aștept să se mai facă zi, Și pornesc spre Albă-ca-Zăpada S-o ating, dar fără-a o topi.

Și mi-e frig, dar mult mai drag îmi este
Și îngheț păzind-o vinovat, Și mă tem că va fugi-n poveste
Și-o să moară la vreun dezghețat.

Turture înmiresmat mi-e spada, Să despice-n jurul ei femeii,
O iubesc pe Albă-ca-Zăpada

Și-am să mor în basm de dragul ei.

Ce frumoasă ești

Ce frumoasă ești în prag de iarnă, Ninge disperat asupra ta,
Cerul peste tine se răstoarnă, Țurțurii în plete vor suna.

Hai să fim doi oameni de zăpadă Ridicați de brațe de copii,
Care-n frig și ger mai știu să creadă Că se pot iubi, se pot iubi.

Ce frumoasă ești în prag de vară, Când miroși a mere ce se coc,
Cerul în ființa ta coboară Trupul meu din trupul tău ia foc.

Focurile noastre se cunună, Focurile noastre se-nțeleg,
Suntem baza lumii împreună Suntem vara focului întreg.

Ce frumoasă ești în prag de toamnă, Ca o zi egală între nopți,
Când iubirea noastră te condamnă Să ai soarta strugurilor copti.

Să înveți, iubito, să te bucuri Că ți-am dat din jertfă un destin,
Și că via asurzând de struguri, Va trăi definitiv în vin.

Ce frumoasă ești în primăvară, Cea mai minunată-ntre femeii,
Iezii pasc năframa ta ușoară, Tu, cu muguri, bluza ți-o închei.

Sigilat de taine nepătrunse Cerul bate drumul tău îngust,
Trupul tău de muguri și de frunze De la cine să învăț să-l gust?

Șir de cocori

Ca o injecție intravenoasă

Acest șir de cocori

De care ți-pă

Mugurii, Bălțile, Mâinile noastre întinse.

Ca o injecție intravenoasă

Într-un organism slăbit, Ca o injecție intravenoasă
De care se rup
Mugurii, Bălțile, Măinile noastre întinse.
Și sângeră florile, și sângeră sălciile, și vinele noastre se-
nvinețesc.

Dreptul la întrebare
Din toate drepturile lumii Pe unul singur nu-l cedez, E
strategia mea intimă Și este singurul meu crez.

Nu-l dau chiar dacă vin la mine
Toate statuile călări, E dreptul meu la îndoială
Și de a pune întrebări.

Nu l-a epuizat nici Hamlet, Deși l-a folosit de-ajuns, Cred în
puterea întrebării Chiar dacă nu-i găsesc răspuns.

Ea mi-e religie în viață, Cu ea termin, cu ea încep, Eu, simplu
cetățean al lumii, Măcar atât mai am: întreb.

Cu pumnii strânși în fața morții La fel copiii mi-i cultiv, Ca
neamul omenesc de-a pururi Să fie interogativ.

Hipnoză de toamnă
E-o liniște plătită-atât de scump Și e o pace de sorginte
sfântă De se aude tănuit cum cântă Mătasea în știuleții de
porumb.

Colinele se-ntunecă de cai, Amărăciunea toamnei reînvie Și
cade sufletul din ciocârlie Pecetluind țâțânile din rai.

Dinspre poteci de purpură subțire Se cântă imnul nunților de
cerbi, Cerboaice senzuale fata-n ierbi Și reîncep legende să
respire.

Orfeu, curând, va fi răpit de sterpi Și-nchis într-un azil de
patru lire.

Intraductibil
Știu multe, mai multe decât agențiile de specialitate, Știu
adevăruri mortale, Știu fapte compromițătoare, Dar știu
intraductibil.

Știu intraductibil în toate direcțiile, Nu mai pot nici s-acuz,
nici să apar, Atâta mi se mai întâmplă să pot:

Știu.

Știu multe, știu aproape totul, Dar știu intraductibil.

Mi-e imposibil să spun ce știu;

Ce bine era
Când spuneam multe, aproape totul.

Dar nu știam nimic
Și eram un palavragiu poliglot.

Nobilul viciu

Cetatea peste mine se răstoarnă, În carnea mea îi simt într-
una biciul, De este vară sau de este iarnă, Femeia este singurul
meu viciu.

Nici nu mi-e teamă, nici nu-mi este silă De tot ce împotriva
mi se-ntâmplă, Orgolioasă, dreaptă sau umilă Femeia-mi șade
veșnic lângă tâmplă.

O simt ca vulpe, ori ca pe-o tanagră, Dar cel mai drag îmi e
acest exemplu, Iubirea pentru-o tristă capră neagră Din care
am făcut răsfăț și templu.

Știu că mi-e viața scurtă, știu că moartea În fiecare femeie stă
la pândă, Dar fie de femei umplută cartea De care viața lumii
e flămândă.

Nu mi-au plăcut averi, nici vinuri bune Și n-am avut în rest
nici un capriciu Deșertăciune din deșertăciune Femeia este
singurul meu viciu.

Nu m-am bătut în târguri sau războaie, N-am vrut să fiu
împărat sub stele, Femeia care nu se încovoie, Am înjugat-
o nebuniei mele.

Și am arat cu ea mereu pământul, Și-am semănat ogoare
numeroase, Nu i-am lăsat pe buze nici cuvântul Ca pe-un
metal am resorbit-o-n oase.

E-adevărat că am iubit pe una, E-adevărat tot ceea ce se zice,
Am căutat-o prin neant cu luna E-adevărat c-a fost Euridice.

E-adevărat că-n geamul meu caișii N-aveau puterea nici un
an să steie Ca într-un joc de-absurde artificii Și creanga lor îmi
mirosea femeie.

Motorul meu și-al lumii de aceea, Motorul meu cuminecat cu
biciul, A fost femeia și-a rămas femeia, Puterea mea și
singurul meu viciu.

Ea m-a condus, eu am condus-o-n lume, Am fost mereu un
cuplu în derivă, Și chiar de nu i-am dat nimic din nume
Trecând mereu, mi-a fost definitivă.

Iubirea mea nu a mișcat nici aștri Și nici pământul sub o-
mbrățișare, Dar lance când a fost, cu ochi albaștri, Simțeam
că-n ochi privirea ei mă doare.

De n-avea rană, îi făceam eu rană, Să-i pot iubi supremul
sacrificiu, În fața ta, condiție umană, Femeia este singurul
meu viciu.

Pluton

Aștept primăvara:

Vreau să fiu dus de un pluton suav

La primul zid și împușcat cu muguri

Și când voi muri să-mi înflorească toate rănilile, Să vină toate
albinele la rănilile mele

Și să mă transporte pe aripi

Către tărâmul de polen unde merită să ajung

Cu flori cu tot, cu tristețe cu tot, Cu primăvară cu tot, Acum
și-n veacul vecilor

A mea

Cum treci acum și apa e-n ruine, și-ți este bine și îmi este
bine, aș vrea să-ți spun, iubito, că în tine e vie vrerea ambelor
destine.

Te voi iubi cu milă și mirare cu întrebare și cu disperare, cu
gelozie și cu larmă mare, c-un fel de fărdelege care doare.

Și jur pe tine și pe apa toată

Care ne ține barca înclinată

Că vei ramane – dincolo de număr

Și dincolo de forme, măști și vorbe -

A mea, de-a pururi, ca un braț în umăr.

Cântec femeiesc

Așa e mama și a fost bunica Așa suntem femei lângă femei
Părem nimic și nu-nsemnăm nimica Doar niște „ele” ce slujesc
pe „ei”.

Ei neglijenți, iar ele foarte calme Ei încurcând ce ele
limpezesc Ei numai tălpi și ele numai palme Acesta e destinul
femeiesc.

Și-n fond, ce fac femeile pe lume? Nimic măreț, nimic
impunător.

Schimbându-și după ei și drum și nume Pun lucrurile iar la

locul lor.

Cu-atâția pași ce au făcut prin casă Și pentru care plată nici nu cer De-ar fi pornit pe-o cale glorioasă Ar fi ajuns și dincolo de cer.

Ei fac ce fac și tot ce fac se vede Ba strică mult și ele-ndreaptă tot Și de aceea nimeni nu le crede Când cad, îmbătrânesc și nu mai pot.

Așa e mama și a fost bunica Și ca ele mâine eu voi fi. Ce facem noi, femeile? Nimica, Decât curat și uneori copii.

Suntem veriga firului de ață În fiecare lanț făcut din doi Ce greu cu noi femeile în viață Dar e și imposibil fără noi...

Spune-mi ceva

Dacă-am să te chem Dă-mi măcar un semn Fie și-un blestem Din partea ta. Totuși nu știu cum Pentru-atâta drum Ce-a-nceput acum Spune-mi ceva.

În noaptea despărțirii dintre noi Copacii cad pe drum din doi în doi, În ochi mă bate viscolul câinesc Și am venit să-ți spun că te iubesc.

Probabil drumul meu va duce-n iad Mă-mpiedic de o lacrimă și cad Și iar adorm și iar mi-e dat un vis Că biata cifră doi s-a sinucis.

Și de atâta viscol vestitor

Nu ochii mei, ci ochii tăi mă dor, Că tineri am intrat și cu ce rost

Și ce bătrâni ieșim din tot ce-a fost.

Nici aripile zboruri nu mai pot, E numai despărțire peste tot Și se aude că va fi mai greu Decât vom fi departe tu și eu.

Dar nu pentru a-ți spune că e rău Am dat cu bulgări mari în geamul tău, Ci ca să știi, în viscolul câinesc, Că plec și mor și plâng și te iubesc.

Și vreau să-ți dau cu acte înapoi Dezastrul împărțirilor la doi, Ca să-nțelegi și tu ce-i cuplul frânt Și cum e să fii singur pe pământ.

Din nou, Dacii liberi

Noi n-am avut nevoie Să luam adeverințe Că viețuim acasă, În patrie la noi, Am fost și vom rămâne De-a pururi dacii liberi Și iubitori de pace, Și vrednici de război.

La Sarmisegetuza, La focuri, cu Zamolxe, Și stelele din ceruri
Din sânge ni se rup. Nu ne-au învins romanii Și-am râs de toți
barbarii Strigând la ei cu steagul Făcut din cap de lup.

Această dăm de știre, De sub pământul nostru, Urmașilor în
care Reînviem acum. Femeile iubindu-și Să nască dacii liberi
Spre răzbunarea noastră Pe cel din urmă drum.

Numiți și țara noastră Cu numele ei dacic Iubiți pe nou
veniții După atâția ani, Dar veșnic țineți minte Că peste dacii
liberi

Au tot călcat invazii Și altfel de romani.

Noi am rămas în glie Și devenim pădure, Și devenim recolte,
Să vă hrănim pe voi, Și temelia țării S-o întărim cu oase Și
iubitori de pace, Și vrednici de război.

Cu tot ce năzărește Din firea noastră veche, Dăm Romelor de
știre, Prin ierburi murmurând, Că numai oboseală Ne-a așezat
sub scoarță, Dar dacă e nevoie Ne vom scula oricând.

Iertările

Tu să mă ierți de tot ce mi se-ntâmplă că ochii mei sunt când
senini când verzi că port ninsori sau port noroi pe tâmplă ai să
mă ierți altfel ai să mă pierzi

Văd lumea prin lunete măritoare și vad grădini cu arme mari
de foc sub mâna mea deja planeta moare și în urechi am
continentul rock

Ai să ma ierți că sunt labilitate

Că trec peste extreme fulgerând

Ai să mă ierți preablânda mea de toate

Eu sunt nemuritorul tău de rând

Ai să ma ierți că nu pot fără tine și dacă n-ai să poți și n-ai să
poți mie pierzându-te-mi va fi mai bine eu tristul cel mai liber
dintre toți

Și cum se-ntâmplă moartea să le spele pe toate-nobilându-le
fictiv ai să te-apleci deasupra morții mele și tot ai să mă ierți
definitiv

Ai să mă ierți în fiecare noapte și-am să te mint în fiecare zi

Și cât putea-vă sufletul să rabde cu cât îți voi greși te voi iubi

Repetabila povară

Cine are părinți, pe pământ nu în gând

Mai aude și-n somn ochii lumii plângând
Că am fost, că n-am fost, ori că suntem cumiți, Astăzi
îmbătrânind ne e dor de părinți.

Ce părinți? Niște oameni ce nu mai au loc De atâția copii și
de-atât nenoroc Niște cruci, încă vii, respirând tot mai greu,
Sunt părinții aceștia ce oftează mereu.

Ce părinți? Niște oameni, acolo și ei, Care știu dureros ce e
suta de lei.

De sunt tineri sau nu, după actele lor, Nu contează deloc, ei
albiră de dor

Să le fie copilul c-o treaptă mai domn, Câtă muncă în plus, și
ce chin, cât nesomn!

Chiar acum, când scriu, ca și când aş urla, Eu îi știu și îi
simt, pătimind undeva. Ne-amintim, și de ei, după lungi
săptămâni Fii bătrâni ce suntem, cu părinții bătrâni Dacă
lemn și-au luat, dacă oasele-i dor, Dacă nu au murit triști în
casele lor... Între ei și copii e-o prăsilă de câini, Și e umbra de
plumb a preazilnicei pâini.

Cine are părinți, pe pământ nu în gând, Mai aude și-n somn
ochii lumii plângând. Că din toate ce sunt, cel mai greu e să fii
Nu copil de părinți, ci părinte de fii.

Ochii lumii plângând, lacrimi multe s-au plâns Însă pentru
potop, încă nu-i de ajuns. Mai avem noi părinți? Mai au dânșii
copii? Pe pământul de cruci, numai om să nu fii, Umiliți de
nevoi și cu capul plecat, Într-un biet orășel, într-o zare de sat,
Mai așteaptă și-acum, semne de la strămoși

Sau scrisori de la fii cum c-ar fi norocoși, Și ca niște stafii, ies
arare la porți

Despre noi povestind, ca de moșii lor morți.

Cine are părinți, încă nu e pierdut, Cine are părinți are încă
trecut.

Ne-au făcut, ne-au crescut, ne-au adus până-aci, Unde-avem
și noi înșine ai noștri copii.

Enervanți pot părea, când n-ai ce să-i mai rogi, Și în genere
sunt și nițel pisălogi.

Ba nu văd, ba n-aud, ba fac pașii prea mici, Ba-i nevoie prea
mult să le spui și explici, Coccoșai, cocârjați, într-un ritm

infernă, Te întreabă de știi pe vre-un șef de spital.

Nu-i așa că te-apucă o milă de tot, Mai cu seamă de faptul că ei nu mai pot?

Că povară îi simți și ei știi că-i așa

Și se uită la tine ca și când te-ar ruga...

Mai avem, mai avem scurtă vreme de dus

Pe conștiință povara acestui apus

Și pe urmă vom fi foarte liberi sub cer, Se vor împuțina cei ce n-au și ne cer.

Iar când vom începe și noi a simți

Că povară suntem, pentru-ai noștri copii, Și abia într-un trist și departe târziu, Când vom ști disperați vești, ce azi nu se știu, Vom pricepe de ce fiii uită curând, Și nu văd nici un ochi de pe lume plângând, Și de ce încă nu e potop pe cuprins, Deși plouă mereu, deși pururi a nins, Deși lumea în care părinți am ajuns

De-o vecie-i mereu zguduită de plâns.

Sara pe deal

Iese amurg dintr-o bătaie de clopot caii culeg iarba din ultimul tropot, păsări adorm dacă amurgul le-atinge, sus la izvor, sus la obârșie, ninge.

Case cuprind sufletul zilnicei frângerii, oamenii sunt umbre tăcute de îngeri, nimeni aici legea cerească n-o calcă, sufletu-n plop, trupul se-apeacă în salcă.

S-a auzit de peste uliți o veste, un nou născut viu într-o iesle mai este, lemne de foc, oarbe căruțe mai cară, ultim sărut, ca o pecete de ceară.

Misticul sat luneca în rugăciune, nimeni nimic, înspre pământ nu mai spune, toate se-ntorc ireductibil spre ceruri, florile țin sipete de adevăruri.

Iarăși amurg, dangățul parcă revarsă, cucii dispar lângă clopotnița arsă, cade-n fântâni ziua să urce iar, mâine, în amintiri satul miroase a pâine.

În cimitir, oile nu mai pasc iarbă, mieii o pasc, pofta din ei este oarbă, nevinovați, anii se-ncarcă de vină cum ne-ating, ființele cum le declină.

Sara pe deal seamănă cel mai ades cu sara pe deal cum o

scria Eminescu sara pe deal e și-aici cum și-ntr-însul, sara pe deal, fetișizându-ne plânsul.

Sara pe deal, parte din noaptea eternă, sara pe deal, capul se-
apleacă pe pernă, sara pe deal, totul deodată învie, sara pe
deal, muzică din poezie.

Caii în apus pasc magnetismul chindiei, omului bun, casa
puternică fie-i, noi între noi să mai gustăm cât se poate sara
pe deal, cea mai de preț dintre toate.

Și să privim cerul cu tragice stele, care mai ia forma
poruncilor grele, oamenii trec, nici nu vom ști unde pleacă, iar
după ei se mai aude o toacă.

Urmele lor sunt sau copiii sau munca, într-un temei lasă
întreaga porunca, sara pe deal nu e decât un amestec de
fabulos, de nebunesc și domestic.

Ziua s-a stins, zeamă de zarzara crudă, țipă guzgani, cine-are
timp să-i audă, carii bătrâni de-o veșnicie lucrează, printre
copii zgomotul lor isca groază.

Dacă întinzi mâna cu-o mică lumină ai să și simți vrejuri
crescând în grădină, niște pândari, hăulituri își aruncă, fetele
mari grup se întorc de la luncă.

Poartă în sâni dorul de-o mână bărbată, cei căutați mult mai
târziu se arată, Podul pe râu scârțâie și se îndoaie, muștele
bat, semn de-nnorare și ploaie.

Lâna-n fuior în turbioane se leagă, crește-n dovleci dor de
sămânța întreagă, parcă de ieri luna răsare-nspre mâine,
plânge-un copil, sau parcă latră un câine.

Plaurii morți, cresc dintr-o apă uitată, sfinți înțelepți celor
cuminți li se-arată, sara pe deal, uite un mânz care moare,
suflet din el, ca și o seară apare.

Dulce-albăstrui caută suflet de iapă, ea nu mai e, alta va ști
să-l înceapă, ultiimi copii strigă pe ulița noastră, blânde bunici
îi însoțesc din fereastră.

Sara pe deal, cumpănă sinea nu-și strică, sara pe deal e ca un
duh de bunică, fruct zemuit împrăștiat pe tot locul, coacem
porumb, unde ai noștri fac focul.

Sara pe deal, dulce vânare de vară, azi nici un om nu are
dreptul să moară, sara pe deal, fum doborât dintr-un sfeșnic,

cade pe om, parcă-ntrupându-și-l veșnic.

Sara pe deal, cânepa fumegă bice, cei pedepsiți, nu au curajul s-o strice, toate rămân, precum au fost în natură, starea de om trece spre starea cea pură.

Sara pe deal, spune că asta ni-i rostul, să o numim suflet din sufletul nostru, sara pe deal, sufletul mare al lumii, sara pe deal, ochii în lacrimi ai mumii.

Iar când noi toți vom murmura ce ne doare, tu să ne dai o creștinească iertare, sara pe deal, nu a murit idealul, suntem aici: Oamenii... Sara... Și Dealul.

Orație de nuntă

Astfel după tine se încheie toate. Trag oblonul negru la fereastra mea. Nu mai vreau decepții, vreau singurătate, Nu mai vreau iubire, voi abandona.

Avusesem dreptul și eu, ca oricare, La o nebunie, la un ultim glonț Ultima speranță, ultima-ncercare Dar în magazie era doar găblonz.

Nu-i nici o problemă, toate-s foarte bune. Te-am iubit desigur, cum mi-ar sta să neg... Și cu pasiune, și cu voluptate Și credeam în tine, vrednic și întreg.

Hai, întinde mâna pentru despărțire Schimbă-ți telefonul, că și eu mi-l schimb Salutări miresei, salutări la mire, Poate se rezolvă toate între timp.

Întră în mulțime, nimeni n-o să știe Două, trei persoane care ne-au ascuns, Eu voi ține minte scurta nebunie Și-ntrebarea noastră fără de răspuns.

Firea ta ciudată n-o voi regăsi-o Nici n-ar fi nevoie, tu rămâi un mit. Nuntă fericită, te-am iubit, adio, Nu întoarce capul, pleacă, te-am iubit!

Vezi că se confirmă bârfa despre mine: Te-am lăsat deodată crud și nefiresc Totuși ține minte, ține bine minte Te salvez de mine fiindcă te iubesc.

Îmi pasă

Mi-e dor de tine

Și nu-mi ajung celelalte

Uite ca un surogat

Pentru puritate

Nu s-a găsit.
Mi-e dor de tine
Mi-e tine de tine
Mi-e înlăuntrul meu de tine
Mi-e nu știu cum, Mi-e nu știu ce, Mi-e dor de tine ca de
acasă.

Îmi pasă!

Detalii

Știu unde

Nu știu de unde, Nu știu de ce

Și nu știu

Pentru ce merit

Dumnezeu te-a trimis

Pe buzele mele.

Poezii cenzurate – Sunt radical (1979-1989)

1. Îndrăgostit de București

2. Șoferul și nevastă-sa

3. Cineva mă ascultă

4. Călugăr

5. Minciunile

6. Analfabeților

7. Probă olimpică

8. Regresăm

9. Motorul greșit

10. Condamnați

11. Sunt radical

Îndrăgostit de București

Nu știu de ce, pe cât m-afund în viață mă simt atras de
fleacuri omenesti, și-mi place-n anotimpul de vacanță să-
ntârzii, să rămân în București.

De el ne-am săturat, dar el ne place, el e un prag lovit să vezi
alt prag, și-acum, când sunt sătul de locul zilnic mă simt golit
și-mi e deodată drag.

Pe piatra lui am tot bătut cadenșa și-am s-o mai bat atât cât
voi trăi, spre un Olimp ascuns pe orice stradă în căutarea
marii poezii.

Aici m-au sufocat cu dulce teii și au trecut aiurea anii mei

aici copiii mi-au venit la viață și am născut și-am îngropat idei.

La București, copilăria toată, visam s-ajung să pot și eu vedea celebrii câini ce au covrigi în coadă și să-nâlnesc și eu pe mama mea.

Eu vara aş iubi-o pe orbeşte, dar simt că toamna-i anotimpul meu, când frunze şi lumini pe bulevarde mai dau halou părerilor de rău.

Când pe terase se mai bea o bere

Şi oamenii române triste vor, Şi-n curţi se face vin din must de struguri

Şi toţi bucureştenii au umor.

L-am părăsit destul, ca azi să-l caut şi să-l găsesc întodeauna treaz, nu este el cel mai frumos din lume, dar cel mai drag ne e în orice caz.

Mă pregătesc să fug din nou în ţară şi să câştig aripi dumnezeieşti, să pot gusta melancolia toamnei în fiecare colţ de Bucureşti.

3 august 1989

Şoferul şi nevastă-sa

Ne urcasem cu toţii în autobuz

Care nu era confortabil, dar era independent, N-avea fiecare locul său, Dar ne gândeam că o să aibă, Era primăvară, Venea vara, Se dezgheţau drumurile, Puteai să mergi cu gulerul cămăşii descheiat, Se dezgheţau drumurile, Noi cântam cântece de-ale noastre, vechi, Pe care nu le mai cântasem de multă vreme

Şi unii din cauza vitezei, Care-i îmbăta, Alţii cu o tandră ironie, Am început să zicem, să cântăm

Că autobuzul nostru

E cel care dezgheaţă

Drumul pe care mergem.

Pe direcţia aceea spre munte, Spre marele munte, Nu mai mersese niciodată un autobuz, Numai turişti particulari, Numai nebuni ocazionali.

Aşa că nu ne interesa destinaţia, Ne ajungea bucuria

Că mergem cu toţii spre marele munte.

Șoferul era tânăr, Conducea pentru prima oară
Un asemenea autobuz.

Fusese ajutor de șofer, Lucrase mult și cinstit, După cum
mergea, după cum frâna, Era fără îndoială cel mai bun șofer
Dintre toți șoferii noștri, Țsta conduce excepțional, strigăm
noi, Țsta-i omul care ne trebuie

Și el dădea din mână cu modestie

Rugându-ne să nu-l mai lăudăm, Cal încurcăm la condus.

În fond e autobuzul dvs., Eu sunt al dvs., M-ați ales să
conduc autobuzul, Asta-i treaba mea.

Noi am aplaudat, chiar și aceasta lepădare, a lui, De laudele
noastre.

Și autobuzul mergea mai departe

Și-n diverse localități, în care ne opream, Mulți urcau

Și nimeni nu mai voia să coboare.

Era un autobuz unic

Nu mai exista așa ceva în împrejurimi.

Rămăseseră-n urmă troleibuzele agățate

De rețeaua electrică

Și lipsite de orice independență, Tramvaiele înghesuie între
sine Și aceeași rețea.

Autobuzul nostru se încărcase înspăimântător, Fiecare urca
în autobuz cu ce avea mai bun, Șoferul conducea excepțional,
Nimeni nu conduce mai bine ca el, Strigam noi

Și el dădea moale din mână, Și noi strigam iarăși, Lasă frate,
lasa modestia la o parte, Da-o dracului de modestie

Noi, care n-am avut niciodată posibilitatea

Unui asemenea drum, Știm valoarea lui adevărată, Ești al
nostru, Ești dintre ai noștri, Rămâi între noi, Bravo, Ura, Și el
nu mai putea să ne oprească, Trebuia să fie atent la drum, Iar
noi eram prea mulți

Și începusem să-l incomodăm, Stăteam claie peste grămadă
în autobuz, Dar uneori îi blocam o mână sau un picior, Până
când câțiva meseriași

L-au rugat să oprească pentru câteva minute

Ca să-i facă o cușca de protecție, Să nu-l mai incomodam la
condus, Dar să-și ia și nevasta lângă el, Au zis alții, Că drumul

e lung și se plictisește omul.

Și uite-l acum în cușca lui de protecție, În cabina lui blindată!

Ce hotărât conduce, A dat drumul și la muzică, Se aude în toată mașina o muzică eroica, Pe care o întrerupem noi din când în când

Cu cântece despre el și de drumul nostru, Și hai, mă, să fim atenți și cu nevastă-sa, Ca și el e om.

În autobuz vara e cald Iarna e frig, Drumul continua, Am început să obosim, Nene șoferule, oprește, Să ne odihnim și noi.

Să te odihnești și dumneata, Că n-o fi foc, Dar el nu mai aude, El conduce, Și-ntr-adevăr, conduce excepțional, E cel mai bun, strigam toți, Dar ne e foame, Pentru că n-am mai oprit demult, Și-avem nevoie și noi

De pâine, de apă, de un răgaz, Probabil c-am început să-l și enervăm

Cu mofturile noastre

Setea, foamea, somnul, Geamurile autobuzului nu mai există demult, Pe ele au sărit cei ce n-au mai putut suporta, Ușile au ruginit și nu se mai deschid, Și șoferul conduce autobuzul

Din ce în ce mai nervos, A început să facă și accidente, Stau și el și nevastă-sa cu mâinile pe volan, Marile piscuri îi cheamă, Mai e puțin combustibil, Am intrat pe un fel de linie ferată, Vecină cu drumul, După ce ni s-au spart cauciucurile

Și după ce șoferul a dărâmat

Cu lovituri de autobuz

Case și biserici, Sate și orașe, Începem să coborâm, Și bineînțeles că viteza crește, Așa e la orice coborâre, Viteza crește, Nu mai e nimeni în autobuz, Unii au murit, Alții au fugit, Alii ne-am uscat de foame și de sete, Alții am înghețat de frig, Muntele e tot mai departe, Dar autobuzul coboară

Halucinând pe linia moartă

De cale ferată, Și numai ei doi, Șoferul și nevastă-sa, În cabina blindată, Se uită doar înainte, Nu mai știu pe cine conduc și unde se duc, Și de ce tac toți pasagerii

Și de ce se merge cu viteza prăbușirii, Când excursia

începuse atât de frumos Către marele munte.

12/13 iulie 1987

Cineva mă ascultă

În veac cu putere ocultă din zid cineva mă ascultă. Cu cât mă coboară pe mine. Cu-atât el mai mare devine.

Iubirea mi-o sugere prin tuburi. Mă simt răstignit pe şuruburi, ce face cu mine nu-i veghea, el trage din zid cu urechea.

Ai zice că apără, poate, poporul de rău şi păcate, de cei ce țin arme în liră de cei care mint şi conspiră.

Dar nu el ascultă orbeşte, Pe om când acasă trăieşte, Ne intră-n cearceaf şi sub piele, În creier de gânduri săi-l spele.

Prin mări, electronice unde în ochi şi în tălpi ne pătrunde, putere zeiască şi oarbă el scris e şi-n firul de iarbă.

Ascultă fereastra deschisă şi viermii urcând în caisă, cum gâfâie-n dragoste mirii, concertul mărunţ al pieirii.

În veac cu poliţie multă, din zid, cineva mă ascultă.

Călugăr

Doamne, fă-mă călugăr

Şi cheamă-mă până la tine

Să-ţi spun adevărul

Despre marele dezastru pământesc.

Doamne, fă-mă călugăr.

Au fost hăituiţi, Au fost ofensaţi, Dar călugării au totuşi

O oarecare liberă trecere

La vămile cerului.

Undeva, la Cheia, Am auzit eu că există

O scară de răşină de brad

Care ajunge până la tine, Doamne, Lasă-mă să urc şi să-ţi spun.

Voi găsi-o chiar dacă

Nu e în evidenţa primăriei din Măneciu

O voi găsi-o după miros, După mirosul morţilor

După mirosul viilor, După mirosul de tămâie.

O voi găsi-o şi voi veni

Să-ţi spun ce rău e pe pământ

Să-ţi spun că-n luptele pentru dreptate

Dreptate a ieşit

Atât de zdrobitor victorioasă
Încât a devenit idee, Nu mai are nici o realitate.
Doamne e nedrept totul, Copiii nu mai au decât recreații și
examene, Ore de clasă nu mai sunt, Bătrânii sunt puși la zid
Sub niște taloane de pensii
Care sunt trase din tunuri
Ale binevoienței generale.
În rest muncim până ne cad mâinile din umeri
Și nu mai știm pentru cine muncim
Mai ales că ei ne dau să facem
Lucruri pe care tot ei le considera inutile
Și ne reproșează nouă
Că facem lucruri inutile.
Dar, în fine Doamne, primește-mă în audiență
Pe mine, călugărul cel mai limbut, Al mănăstirii tale cu 5
continente.

Hai, Doamne, fi bun și primește-mă
Că, altfel, dacă întârzii, Nu mai am pe unde urca
Vine omenirea flămândă
Să mănânce scara de rășină
Care duce la tine, Doamne, fă-mă călugăr, Fă-mă și ascultă-
mă

La ora când mănăstirea ta
Cu 5 continente
Și cu 4 miliarde de prăpădiți
Instalează ultimele arme
În clopotniță!

10 decembrie 1983

Minciunile

Dar, hai, să ne spunem minciuni importante, Dar, hai, să ne
spunem minciuni și mai mici, Așa cum amantii le mint pe
amante Și ele îi mint pe pământ pe aici.

Dar, hai, să ne spunem cu patos brașoave, Dar, hai, să vedem
cine minte mai mult, Ascultă delirul consoanelor grave, Cum
și eu minciunile tale le-ascult.

E foarte frumoasă, e foarte frumoasă Minciuna aceasta pe
care mi-o spui, Așa că, te rog, și pe mine mă lasă Să

pălăvrălesc doar ce nu-i, doar ce nu-i.

Concurs de minciuni la echipe și solo Și ies campioni
mincinoșii cei mari, Dar, dragă Păcală, tu ce faci acolo? În
campionate de ce nu apari?

Se minte cum nu s-a mințit niciodată, E multă minciună la
noi pe pământ, Sunt false recursuri și nu-i judecată, Balanța
cea veche-a dreptății s-a frânt.

Dar, hai, să mințim fără nici o rușine, Dar, hai, să mințim în
direct și-n răspăr, Că poate prin rău vom ajunge la bine,
Minciuna supremă va fi adevăr.

Analfabeților

V-am spus că sunt un om periculos Și nu mi-ați luat
avertismentu-n seamă. V-am spus s-aveți pentru persoana mea
Un plus de-ngrijorare și de teamă.

V-am spus că fac teribil de urât

De sunt călcat puțin pe libertate.

V-am spus ca sunt oșteanul credincios

Dar care doar cu inamici se bate.

V-am spus să vă astâmpărați și voi, Cenzori capricioși ai
vremii mele, C-o să vă coste scump mărunțul moft, De a ne
face nouă zile grele.

V-am spus să puneți mâna să munciți. Să nu mai tot pândiți
zeleși din umbră, V-am spus că n-o să placa nimănui Pornirea
voastră, tulbure și sumbră.

V-am spus că vremurile s-au schimbat Și că situația e mai
complexă, Nu-i intelectualul – servitor. Cultura nu-i ceva ca o
anexă.

Și lumea nu se poate cuceri Umflând la cifre și mimând
tumulturi Cu aroganți și trândavi doctoranzi, Cu papagali care
țin loc de vulturi.

V-am spus și am puterea să mai spun Ca nu încape muntele
în seră Ca prea-i scurt drumul de la rai la iad Și de la
căprioară la panteră.

V-am spus să nu-l fetișizați pe Marx, Să nu-i păstrați în spirt
învățătura Și voi într-una fără să-l citiți Îl pomeniți până vă
doare gura.

V-am spus că bătălia pentru om Nu iartă astăzi nici o

dezertare Și voi v-ați decorat voi între voi

Când lupta este în desfășurare.

V-am spus că muzica nu-i un microb

Care amenință civilizații

E-a omului pentru a fi mai bun, V-am spus: ceva care să-i
placa dați-i.

V-am spus, concetățeni analfabeți, Și luați aminte și să țineți
minte. Dar nu știam ca v-ați născut și surzi Și scoateți arma
când vedeți cuvinte. 1979

Probă olimpică

Mintea mea obosită

Nu e mai proastă

Decât mintea voastră odihnită, Hai să gândim împreună, Hai
gândiți și voi, Încordați-vă mințile odihnite

Și produceți gânduri.

Ce cânt acele broboane de sudoare

De pe frunțile voastre?

Străduiți-vă, Concentrați-vă, Gândiți-vă, Aveți mințile
odihnite, Dormiți de 2.000.000 de ani, Ați avut scutire, Ați
avut permisie, Ați avut concediu mental, Ce dracu!

Vă depășește în viteză broasca țestoasă, Melcul, de-a cărui
trecere

Vă țiuie urechile, E un melc mort, Ariciul v-apare ca un ideal
imposibil, Vă mișcați ca prin corpuri solide, Ca prin undele
înghețat

Ca prin ochi de sticlă, Ce dracu!

Gândiți, Nu mai amânați aceasta, gândiți, ar fi trist pentru
voi și vați fi pus mintea la uscat pe gardurile în care închideți,
cu depline sentimente

De posesiune și protecție, mintea mea obosită. 10 noiembrie
1983

Regre sam

Nu-i nimic, e-n regulă, Mai așteptăm două sute de ani, Ce-o
să fie, un biet accident istoric, O socoteală matematică greșită,
Suntem în Estul Europei, nu uitați.

Rușii, da, Maghiarii, da, Polonezii, da, Bulgarii, da, Noi, nu,
noi nu, noi nu progresăm, Că se interpretează, Când nu voiau

vecinii, Noi nu puteam, n-aveam voie, Când vor vecinii, Nu
vrem noi, n-avem nevoie, Asta e, așa suntem noi, ai dracului,
Dați în Paște, asta e, dați în Paște, Nu-i nimic, e-n regulă, Mai
vedem noi, mai vedem, Aveți răbdare, nu bateți din picioare,
Nu vă pripiți

Noi regresăm cu plăcere, Noi regresăm cu talent, Noi nu ne
luăm după nimeni

Decât când regresează.

Două sute de ani! Atât!

Aveți răbdare, nu chemați salvarea, Nu exagerați, nu
crâcnîți, Regresați cu noi!

Înapoi, marș!

8 aprilie 1988

Motorul greșit

Și dacă după cum s-a auzit și dacă după cum un simț o spune
întregul drum e o deșărtăciune și chiar motorul e croit greșit!

Mașina e din ce în ce mai grea, o-mpingem năzuind la zile
bune și așteptăm s-apară o minune să ne putem urca și noi în
ea.

Tu nu auzi constructor de motoare, Că ți l-am da pe-acesta
înapoi?

E un motor prea leneș, prea greoi

Nu poartă, ci-i purtat de fiecare.

Și zi de zi motorul nostru moare

Și-n loc să meargă el, l-împingem noi.

Condamnați

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe, eu vad pierind, cu
ochii, ce-am iubit, mi-ar fi prea mult și-o gaură de șarpe să
merg în ea, tăcut și umilit.

Ce să mai cânt. Când au venit pirații

Și apele din mălci ni le-au furat, O lacrimă ființei mele dați-i

Și-o s-auziți de omul scufundat.

M-aș îneca, m-aș stinge și m-aș duce, să mă zdrobească
ritmuri pe-o șosea, nici nu mai am nevoie de o cruce, mi-a fost
destul c-am dus-o pe a mea.

Eu, sclavul trist al harpei mele triste, prăpădul întinzându-se
îl văd și nu mai e nimic să mai reziste acestei sinucideri în

prăpăd.

De n-aș avea puterea diavolească să înțeleg că totul a căzut, dar vin heralzii cinici să-mi izbească scrisorile prăpădului de scut.

Prietenii mă ocolosc de frică, probabil mă consideră ciumat, eu însumi scriu acum la lampa mică să nu mă vadă cei care se bat.

Iubire? Vis de mâine? Regăsire? N-au găzii mei un minim interes povești cu dulci iluzii să-mi înșire din starea condamnatului să ies.

Se pregătește marele exemplu! Acela, zic Casandrele, sunt eu! Ca un berbec am să mă duc în templu. Murind, măcar s-ajung la Dumnezeu.

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe, eu, cântărețul soarelui din nord, de-aicea, dintr-o gaură de șarpe, rostesc un acatist și-un dezacord.

Ce să mai cânt? Doar calea pân-la gâde! Ce să mai cânt? Pe voi, ca pe eroi? Îmi vine și a plânge și a râde că nu există cale înapoi.

Voi nu vedeți ea nu mai aveți țară și ca străini vi-s pruncii, cobitori, învață ei ceva pe dinafară, dar n-au părinți, ei au meditari.

Voi nu simțiți că nu mai aveți ape? V-au luat pirații tot pe vasul lor și iată, din aproape în aproape, noi suntem un pustiu nemuritor.

Din harpa mea ridicolă și tandră învoluntar un cântec fără rang te cheamă lângă mine, hai Casandra, sărută-mi gâtul gata pentru ștreang.

Sunt radical

Sunt radical

Mai precis

Sunt pentru păstrarea

Unui just raport

Între minciună și adevăr, Între eroi și eroi, Între plus și minus, Sunt radical, Mai precis, Mi-e silă de demagogia socialistă

Mai tare decât de

Demagogia burgheză
Pentru că o simt
Apăsându-mă cu mult mai de aproape.
Sunt radical, Cred că nu e bună legea
Care te condamnă mai grav
Dacă ucizi un urs
Decât dacă ucizi un om, Ba mai mult, Te condamnă mai grav
Dacă vorbești, Dacă ai opinii, Decât dacă ucizi.
Sunt radical
Adică îmi închipui
Că dacă ecuația „poporul ne-a ales, Vorbim în numele
poporului, Guvernăm în numele poporului, Construim
socialismul
Cu oamenii și pentru oameni, „
Este adevărată, Nu e corect
Să-i distrugi omului
Casa, orașul sau satul, Fără să-l întrebi pe om;
Zece elevi au declarat la școală, Când i-a întrebat dirigintele
Ce fapte bune au săvârșit, În ziua aceea, Ca au ajutat o
bătrâna
Să treacă strada
Dar de ce așa de multi, S-a mirat dirigintele
Pentru ca bătrâna
Nu voia să treacă strada
Au răspuns ei.
Cam asta ar fi situația
Sunt radical
Și o privesc în fata, Dacă bătrâna nu vrea să treacă strada
E greu să te lauzi
Ca ești cel mai bun dintre oameni
Pentru ca o obligi
Să traverseze, Și lucrurile stau chiar așa, Bătrâna nu vrea
Să treacă strada.
Bătrâna nu se afla pe strada
Nici nu exista strada, Și bătrâna nici nu e bătrâna.
Ci o țară emoționată
Ca va trebui să traverseze.

Sunt radical, Adică mi-e groaza
De remuşcărilor
Care nu mai pot salva nimic, Mai ales viaţa
Care şi aşa se încăpăţânează
De câteva generaţii încoace
Să se duca în pastele mă-sii.
Sunt radical, Îmi plac prunele, piersicile, marele veraţice,
libertatea, femeia, granitele istorice, şi strugurii tămâioşi.
Sunt radical, As putea dicta un poem
Şi de la un telefon public, Dar tot radical sunt
Şi menţionând
Ca n-aş putea face aceasta
Decât dacă şi cea
Căreia îi dictez
Ar avea telefon.
Sunt radical, Cred ca Mareşalul Ion Antonescu, Dacă ar fi
rejudicat
De un tribunal imparţial, Ar putea fi declarat
Fără rezerve, Erou al României post-mortem
Şi martir universal, Măcar după lectura
Pactului Ribbentrop-Molotov.
Sunt radical, Cred în valoarea frunzei de varza aplicata pe
lucrurile dureroase ale corpului.
Sunt radical, Nu cred să existe
Înger mai urât
Şi demon mai frumos
Decât omul, Si, mai mult decât atât, Nu cred să existe
Accident mai rodnic
Şi lege mai contrariata
Decât omul.
Din mine însumi
Şi din ceilalţi
Extrag rădăcina pătrată
Şi observ ca nu e decât apa, Apa în stare de gândire, Apa cu
suflet şi cu vârtejuri, Apa într-o nevindecabila formula
chimica.
Sunt radical, Când ploua

Și când ninge

Știu ca e vorba

Despre mine, Despre apa care sunt, Despre apa care sunt.

1 august 1988

Preaplinul sufletului (1994-1997)

1. Prea târziu, la Paris

2. Lume, lume

3. E prea puțin

4. Orfani

5. Târziu

6. Căruciorul cu roțile

7. Bătrânul cerșetor

8. Unde să pleci

9. Viața, dublu mixt

10. Ce simplu mi-ai fi, dacă nu te-aș iubi

Prea târziu, la Paris

Prea târziu am ajuns la Paris, prea bătrân, n-am avut nici noroc, nici chemări, nici curaj, unde sunt, mă trezesc doritor să rămân și, cu grele picioare, m-ating de pavaj.

Nu-i de mine nimic din infernul modern, eu în peșteri, acum, aș avea locul meu, pe o piatră de râu mi-ar fi dor să-mi aștern, orice drum la Paris mi se pare prea greu.

E trei sferturi sub ierbi generația mea, ce să caut aici, fără nimeni din toți? Invalizi glorioși, lângă voi aș cădea, dar mă cheamă absurd nebunia pe roți.

Prea târziu am ajuns, prea bătrân, la Paris, amintirea s-a șters, în memorie-i gol, era bine să-l gust, cât mi-a fost inetrzis, de pe oricare loc, azi, abia mă mai scol.

Și mi-e dor de Brâncuși, cel mai mult de Brâncuși, dacă nu-ntârziam, într-un straniu pariu, îi umblam la ferești, îi dormeam pe la uși, pentru opera lui, măcar piatră să-i fiu.

Condamnat, pentru veci, să fiu numai român, Noapte bună, oraș al eternei lumini, Prea târziu am ajuns la Paris, prea bătrân, Hai acasă, eu plec, n-are rost să rămân, E prea scump pentru mine să mor în străini.

Lume, lume

De la mine pân' la tine Numai fluturi și albine, De la tine pân'

la mine, Numai rău și nici un bine.

De la mine pân' la ea, Numai lanț și numai za, Unde-i ea și unde-s eu, Numai piese de muzeu.

De la noi până la lume, Numai fiare fără nume, De la lume pân' acasă, Numai vreme friguroasă.

De la mine pân' la ei, Numai lupte și scânteii, Ei acolo, eu aici, Și-ntre noi e-un fel de bici.

De la voi la oarecine, Numai gușteri și ruine, Din neant la dumneavoastră, Numai gratii la fereastră.

De la noi până la noi, Numai ei, din doi în doi, Invers, de la noi la noi, Numai stare de război.

De la toate pân' la toate, Numai tu, singurătate, Numai tu și eu și plânsu-mi, De la eu până la însumi.

7 noiembrie 1997

E prea puțin

De-atâtea zilnice-ncercări mizere, De-atâta umilință și păcat, De-atâta moarte câtă ni s-a dat, E prea puțin o singură-Nviere.

Și, totuși, pe pământul înghețat, Lumina lunii drepturile-și cere Și-n stupi lucrează vechiul dor de miere Și vânturile primenirii bat.

E ca un fel de rupere de ere

Și ca un întunerit luminat, E lupta-ntre femeie și bărbat, Ca la un alt scandal pentru putere.

Și, vai, în tot ce, zilnic, s-a-ntâmpnat, E prea puțin o singură-Nviere.

25 aprilie 1997

Orfani

A fi om e mai greu decât plumbul pe lume, Noi nici nume n-avem. Dar câți oameni au nume?

Ne-ați uitat în cămin și ni-i greu și rușine, Mai cumplită, oricum, e uitarea de sine.

Suntem răi între noi, tot ce-i rău ne-răiește, Cei mai răi sunt acei ce urăsc omenește.

Noi – părinți nu avem, cum destinul ne arată, Pe pământ, cei mai mulți n-au nici mamă, nici tată.

Poate că, între noi, peste traiul de câine, Sunt cei supradotați pentru lumea de mâine.

Și mai mare ca noi e, oricum, altă rană, Un popor de orfani,
într-o lume orfană.

10 aprilie 1997

Târziu

Când v-am rugat să-i ocrotim, Când v-am rugat a nu-i uita,
N-ați auzit și mi-ați răspuns Că-i o problemă foarte grea.

Și-am fost ridicol stăruind Și-am încercat să vă mai spun Și
noi m-ați învinovățit Și m-ați considerat nebun.

Și eu v-am zis că nu e timp, Că suntem niște pasageri, Și voi
ați construit minciuni, Mai multe astăzi decât ieri.

Și-acum de ce vă bucurați De arta celor ce-au murit, Când
voi i-ați condamnat pe ei La trai pe muchie de cuțit?

O locuință v-am cerut, S-o dăm artiștilor pribegi, Și jaful
vostru mi-a răspuns Cu literele unei legi.

Acum, e gata casa lor Și v-ați putea și voi mândri Că dați o
casă celor morți, Deși ei v-au cerut-o, vii.

Târziu răspuns și ipocrit, Artiștii au ajuns pământ, E gata
casa vieții lor, Dar locatarii nu mai sunt.

20 mai 1994

Căruciorul cu rotile

America nu se dezmințe. Ea, tocmai în aceste zile, Ne mai
trimite-un președinte, În căruciorul cu rotile.

Prin orizonturi numai ținte, În voie mișună reptile, Și iarăși
e-un fior fierbinte

În granițele inutile.

Din lacrimile fostei mile, Mai strigă rușii: înainte!

De Yalta tragicelor file, Ne-aducem iarăși, toți, aminte.

Și, sub căruțul cu rotile, Se scoală morții din morminte.

20 martie 1997

Bătrânul cerșetor

La colțul străzii e un cerșetor Cu mâna-ntinsă, către-o altă
lume Decât aceea unde, fără nume, El ispășește răsul tuturor.

Adolescenții se mai țin de glume

Și-i pun în palmă semne de-ale lor, El e bătrân și înțelegător,
Cu noi, cu toții, dar, cu cei mici, anume.

Și cine observă, înt-o doară, Ca el e-aici din vremuri de
demult, Imperturbabil, în acest tumult, El, cerșetorul, a uitat

să moară.

Sub zdreanța lui, minunea se-ntrupează, În el e Dumnezeu,
ce stă de paza.

9 aprilie 1997

Unde să pleci

Află și-nvață Acest refren: Până la moarte, N-ai nici un tren.
Clipă absurdă Și, noi, năuci, Nici nu știu unde Vrei să te
duci.

Încă nu-i gata, În hale reci, Trenul cu care Crezi c-ai să pleci.
Deocamdată, Încă de ieri, Acarii însuși Se simt șomeri.
Care plecare, Care pardon, Care adio, Care peron?
Ce despărțire, Când amândoi Nu ne cunoaștem Noi între noi?
Nu fi precoce, Nu insista, Încă-i abstractă Iubirea mea, Cât
tu, pe lume Nici n-ai venit Și, într-un pântec, Suferi cumplit.
Crește, sub cerul Aștrilor căști, Maternitatea Unde urmează
Să mi te naști.

28 decembrie 1997

Viața, dublu mixt

Trăiesc aici, dar mă simt că sunt departe, Din ce în ce mai
singur și mai trist, Nici nu mai știu cât pot să rezist, Închis
într-un ziar și într-o carte.

Mă-ncredințez iluziei deșarte Că mă salvează regăsirea-n
Christ, Dar, vai, ajung un fel de dublu-mixt, Cu viață-n minus
și cu plus de moarte.

Și, totuși, nu m-a ocolit norocul, Deși mi-a fost întotdeauna
greu, Și-am transformat în foc destinul meu Ca, azi, cenușa să
rezume focul.

Și de-aș cădea, așa cum cere jocul, Ca să devin o piesă de
muzeu, Eu tot îi mulțumesc lui Dumnezeu C-a-ntârziat și-așa,
prea mult, sorocul.

18 iulie 1997

Ce simplu mi-ai fi, dacă nu te-aș ubi

Altceva nu-i nimic Și mereu mă complic Și ce simplu mi-ar
fi, Dacă nu te-aș iubi.

Dacă m-aș lua după pretexte, dacă-aș trage unde e ușor, nici
nu trebuia s-aud de tine și-mi era mai de folos să mor.

M-am băgat de bună voie slugă, dragostei morale ce ți-o

port, dar pricep că mi-ar fi fost rentabil să privesc destinul ca pe-un sport.

Nu-i o simplă încăpățănare, pentru un ambițios pariu, dar aleg o cale complicată, tocmai din motivul că sunt viu.

Eu detest relația burgheză, decorată circumstanțial, mă închin la legile naturii și salut iubirea, ca scandal.

Mama ei de viață prefăcută, tatăl ei de soartă la mezat, te iubesc în felul unui trăsnet, te prefer așa cum s-a-ntâmpnat.

Greu îmi e și greu îți e și ție

Cu acest fel de a trăi al meu, Totuși, vreau să știi că, din păcate, Dragostea e o dificultate, Fără care-ar fi cu mult mai greu.

31 decembrie 1996 – 1 ianuarie 1997 București

Citate

Proverbe

Pe când lumea fierbe, noi mai mari, mai mici Învățăm proverbe ce se spun pe-aici, Vrem o altă limbă, toți ar învăța, Lupul părul schimbă, dar năravul, ba.

Hai la moșu' cu proverbe Dai un ban, dar știi că fierbe, Fierbe-n sus și fierbe-jos, Hai la moșu' cu proverbe.

Hai la moșu' cu proverbe Pentru-n nume și trei verbe, Iar proverbul dureros, Hai la moșu' cu proverbe.

Avem multe treburi, fățuim oglinzi, Fugi după doi iepuri, niciunul nu prinzi Vocea ni-i peltică, deci vorbim mai rar, Buturuga mică pleacă de sub car.

Doamne, ce osândă dinspre glasul tău, Ca pisica blândă zgâriază rău, Marea mea mândrie în aceasta stă, Ce nu-ți place ție altuia nu-i fă.

Înțelesul scapă, treaba e mai grea, Altuia-i sapi groapa, tu ajungi în ea, Îmi vei duce dorul, frate grădinar, Dar să lași ulciorul la apă mai rar.

Dor de Eminescu

Într-o lume relativa, Ce-a făcut și-a desfăcut, Eminescu-i remușcarea Dorului de absolut.

Daca unu și cu unu

Nu mai vor sa facă doi Eminescu este chipul Infinitului din noi.

Eminescuuuuuuuuuuuuuuu...

Fara el oricare lucru Și-ar urma cărarea sa, Fara el chiar steaua noastră Dintre stele ar cădea.

Pe pământul vechii Decii, Când mai mare, când mai mic
Daca nu ar fi Eminescu Viața nu ne-ar fi nimic.

Eminescuuuuu...

El Moldovei ii e fiul și Munteniei nepot, L-a-nfiat întreg
Ardealul, Eminescu-i peste tot.

Într-o lume relativa Mai avem un nume sfânt, Eminescu-i
Romania Tăinuită în cuvânt.

Eminescuuuuu...

Murim de neciteața noastră viață

Murim de-atâția ani și-atâtea veacuri, Murim degeaba,
noapte ca și zi, Murim invidiindu-i pe cei vii, Murim de
răzbunarea unor fleacuri.

Murim de ștreanguri și murim de tunuri, Murim absurd de
miere și venin, Murim de cei ce-au fost, de cei ce vin, Murim
de lipsuri și murim de bunuri.

Nu ne putem ascunde nicăierea, În gaură de șarpe sau în cer,
În fața morții, picotind stingher, Cădem și ne acoperă tăcerea.

Murim de moartea noastră neciteață, Murim de neciteața
noastră viață.

Un pachet de biscuiți

Nu stii daca ati aflat cu toții, oamenii milostivi și înstăriți De
bătrâna ce-a furat de foame un banal pachet de biscuiți. Ea de
acolo își cumpără sărmana, ieftin alimentul preferat Pana
când cu preturile astea, n-a mai avut bani și l-a furat.

Totuși cat de rea ești soro lume, Ce cumplit spectacol îți
permiți Daca s-a ajuns sa moara oameni Pentru un pachet de
biscuiți

Nu știa sa mintă și sa fure, a trăit în cinste din puțin Și-au
văzut-o ca e speriaata, parca o muncea un gând strain Nici n-au
apucat s-o controleze, ca s-a și predat ca într-un joc și
îneebunită de durere a căzut și a murit pe loc.

Totuși cat de rea ești soro lume, Ce cumplit spectacol îți
permiți Daca s-a ajuns sa moara oameni Pentru un pachet de
biscuiți

S-au furat averi de miliarde, tari întregi au fost făcute praf
Nici n-ar fi mai potrivita sigla decât o ruina și un jaf Iar acei
ce le-au furat pe toată dau din cap profund dezamăgiți Ca
bătrâna a murit umila pentru un pachet de biscuiți.

Totuși cat de rea ești soro lume, Ce cumplit spectacol îți
permiți Daca s-a ajuns sa moara oameni Pentru un pachet de
biscuiți

Haide, mama, haide, tata

Haide, mama, haide, mama, hai Niște liniște să-mi dai,
Haide, tata, haide, tata, hai Niște liniște să-mi dai.

Haide, mama, haide, tata, Mai priviți-vă o data Si, pe urma,
daca-i bine, Sa ma faceți tot pe mine.

Mi-ați dat suflet, mi-ați dat nume, De când sunt și eu pe
lume, Mi-ați dat multe și de toate, Dar și zbulcium peste poate.

Buna ziua, noapte buna, Separat și împreună, Dar și buna
dimineața, Dragii mei, mai dragi ca viața.

Când mi-e jale, când mi-e teama, Ma gândesc la tine, mama,
Când mi-e viața tulburata, Ma gândesc la tine, tata.

Haide, mama, haide, tata, Mai clădiți-mă o data, Fara nume
și avere – Numai liniște v-aș cere.

Nu-mi ajunge tot ce este, Caut veșnic o poveste, Un ochi
rade, altul plânge, Pe-amândoi va port pe sânge.

Ca niciunul n-avem parte, De la naștere la moarte De o viață
liniștită – Frunză-n plop mereu seagita.

Înapoi la tine ia-mă, Sa ma ștergi de lacrimi, mama, Lasă-ți
mana sa ma bata, Sa ma – nveti cu viața, tata. Bune, rele-
amestecate, V-ați obișnuit cu toate. Creste noapte, creste iasca
Pe iubirea pământească.

Bate vântul dinspre viața, și eu lacrimi simt pe fata, Dinspre
moarte bate vântul, Lăcrimează și cuvântul.

Plopii fara el

Pe lângă plopii fără soț Trec anii cu încetul Și ei ar fi aproape
toți

De n-ar lipsi poetul.

El nu a fost nici când era

Doar trecătoare copii

Împrejmuiau absența sa

Și fără soț toți plopii.
La locul lor toți plopii sunt
Foșnind cu tot firescul
Dar n-au nici sens și nici cuvânt
Lipsește Eminescu.

Așa suntem toți Destinul ne-arată Doar plopî fără soț Cu soț
niciodată.

Și primăria-i are-n stoc Și-i numără într-una Dar nu-i mai
bate nenoroc Și nu-i foșnește luna. Nici primăvara nu dă sens
N-au vară, iarnă, toamnă În jurul lor e-un gol imens Ce
Eminescu-nseamnă. Iubita e acum pământ Pe care-aleargă
mânjii Sau a ajuns o frunză-n vânt Într-unul dintre dâșșii.

Mai bine nici să nu-i vedeți
Sunt niște plute oarbe
Numai poetul din poeți
În cer îi reabsoarbe.
Bat cât mai trist un gând din toți
Frunzișul veștejescu-l
Pe lângă plopî fără soț
Și fără Emd'nescu.

Nimeni nu e singur pe pământ
Nimeni nu e singur pe pământ, Cineva în grija lui îl are, Nici
cei singuri – singuri nu mai sunt
Dacă are umbră fiecare.

Singur stai în casă și gândești
Că ești singur fără mântuire, Dar în pragul casei părintești
Se aude-un greierat subțire.

O scrisoare-ți foșnește-n mâini, Un poștaş la ușa ta mai bate,
Latră-n depărtare niște câini, N-ai să mai cunoști singurătate.

Asta este boala cea mai grea, Dar de ea instantaneu se scapă,
Când în plânsa sete, cineva
Îți aduce un pahar cu apă.

Umbre jos și norii sus pe cer, Cai păscând și soarele în
scapăt, Om stingher în drum spre om stingher

Nimeni nu e singur pân' la capăt.
Niciodată

Un cântec nu-i nimic în lumea asta Mai bine să-l zdrobești și

apoi să taci Când el cu o iluzie nu umple Ghiozdanele copiilor săraci. Destul cu-atâtea găști aristocrate Ce caută și-n cântece câștig Un cântec nu-i nimic dacă nu face Mai cald în casele în care-i frig.

Niciodată, niciodată

Să nu uităm de cei mai triști ca noi.

Dezmoșteniții-și caută o cale Nenorociții trec cu pașii grei Nu ne putem închide-n cabinete Făcând ușor abstracție de ei.

Mizeria există până-n oase Popoare mor și indivizi decad Nu-i cântec pe pământ să nu miroasă A foc, a nădușeală și a iad.

Și dacă toate cântecele noastre Nimic nu sunt și chiar nimic nu pot Noi pentru cei săraci și fără șanse Suntem mereu datori să facem tot. Măcar atât din toate să rămână Din tot ce-am pățimit la focul mic Un vers, o spovedanie, un cântec De partea celor care n-au nimd'c.

Ninge-a Romania Mare

Ninge-a rugăciune și-a înduplecare, Ninge ca un credit cu dobânda mare, Ninge ca din rana și ca din seringă, Din coșmarul lumii a început sa ningă.

Ninge în prăpăstii, ninge-n ochi și-n cupe, și lumina lunii parca se-ntreține, Ninge cu bandaje, ninge cu canale, Când ninsoare dârză, când ninsoare moale.

Ninge pas de gaza, ninge tras cu tunul, Ninge a distanta, Unu minus Unu, Ninge-a adaptare și-a nedreptate, Ninge harta rece, Romania Mare.

Ninge tot trecutul, pentru și-mpotriva-ți, Ninge sinucideri în halou de crivat, Ninge nădușeală, când ne este frica, Vânătorul trage și vânatul pica.

Ninge praf de creta, rumeguș de raza, Ninge-n trei provincii ce se-nsingurează. Troienite lacrimi si, cumplit, bing-bangul, Viscolindu-și mortul, îi îmbracă ștreangul.

Ninge a zăpada veche, turturie, Sania se întoarce în copilărie, Caii altor vremuri fornaie în aburi, Haina altor vârste urca în dulapuri.

Ninge în albastru ca în sine însuși, Dumnezeu când ninge e întreg în plansu-și. Un impozit straniu crivatul ne cere, Ninge sfârc de lampa de la Înviere.

Moș Crăciun pe gheata reînvăța mersul, Ninge sa se vadă bine Universul. Si, din dealul Crucii până-n dealul Hulii, Ninge praf de marmuri drumul Albei Iulii.

Alba-i sus în clopot, ca se rebotează, În delir de facla și-n ninsoare treaza, Cânta Tudor Gheorghe, deșteptând orașul, El de la Craiova, si, din Cluj, farcasu.

Ningeharta veghe, cuie de jărat, Ninge-a amintirea craiului carpat, Ninge a proiecte și-a îmbărbătare, Ninge a-nviere: Romania Mare.

Salubritate

Și noi așa ne-am învățat, Să fim salubri și cuminți, Să facem, zi de zi, curat, Și de gunoi, și de părinți.

Acum, când este cel mai greu, Mă mir că încă pot striga: Acest mormânt e tatăl meu, Acest mormânt e mama mea.

Eu port stigmatul mării vini Și semnul marelui păcat, Că, în pământ, ca pe străini, I-am dus, și-acolo i-am lăsat.

Eu carne sunt din carnea lor Ei carne sunt în carnea mea, Atuncea când o fi să mor Așemeni mă vor lepăda.

Ca o grămadă de gunoi Și ca un coș de haine vechi, Sunt aruncate dintre noi, Aceste tragice perechi.

Civilizație de soi În cel mai ordinar limbaj, Salubritate și gunoi Și javre la ecarisaj.

Gunoi voi fi, curând, și eu, Copiii mă vor mătura, Acest mormânt e tatăl meu, Acest mormânt e mama mea.

Cheia

Mari poeți, de-a lungul vremii, au asemănat femeia

Cu o floare, cu un soare, c-o zeița, cu scânteie, cu o apa, c-o păpușă

Eu, cum nu-s poet prea mare, zic ca seamănă c-o usa.

Usa către fericire, usa către mângâiere

Usa ce spre taine duce galopând... luna de miere.

Usa către înrobire, usa jugului etern

Usa care-ți deschide perspectiva spre infern.

De, dar ca s-ajungi sa intri, e-o problema delicata

Fiindcă mai întâi de toate, usa trebuie descuiata.

Si treaba se face bine și devine fericita

Nu cu cheia la-ntâmplare, ci cu cheia potrivita, Cheia ei

originala, orice uşa-n lumea asta

După nunta şi tradiţie are cheia ei si... basta!

Dar de iei un gen de usa, simpla, dubla sau de tei

Şi-ai sa vezi ca merg la dansa doua sau mai multe chei

Stai, n-o sparge cu toporul, nu tipa, nu fa scandal

Ia-ţi mai bine portofelul şi te du la tribunal.

Ca să-ţi iei o alta usa, liber trebuie sa fii

Şi-asta costa, după leafa, de la 3 la 7 mii!

Când alegi o usa noua, trebuie s-o faci cu arta

Sa n-aibă, Doamne fereste, broasca defecta, sparta...

Ca broasca atât e buna pana n-a scăpat la chei, Ca pe urma
n-o mai fereci, nici cu doua nici cu trei

E asemeni cu ulciorul, care dus prea des la apa

Te trezeşti că-i sare smaltul, ori se sparge, ori se crapa

Usa este ca găina, ca abia când e bătrână

Mai matura şi mai coapta, face supa cea mai buna.

Da, dar care om în viaţa nu şi-a spus în gândul lui: „Da-o
dracului de supa, vreau un picioruş de pui”?

Usa este ca un loto, zice pustiului un tata

Nu e nici o diferenţă – dai un ban mai tragi odată

Insa, dragul tatii, afla, nu tine cat veşnicia, Ca exagerând cu
joaca, ti se strica jucăria.

Am văzut o usa care a trăit în viaţa toată

Ca o sfântă cuvioasa, şi-a murit nedescuiata

A urlat la dansa cerul, cu o voce ca de crai:

Hei, stafie îngălbenită, poate vrei sa intri-n rai?

Mars la iad, acolo-i locul pentru-o scândura uscata

Ai trăit degeaba-n lume şi-ai rămas tot încuiată.

Ce te temi mereu de usa! O să-mi spuneţi cu temei!

Habar n-am: Bun! Perfect!

Aveţi dreptate, sa vorbim atunci de chei.

Fiindcă principalu-n lume, nu e gândul, nici ideea

Nu e focul şi nici roata, principalul este cheia.

Si exista chei... O groaza, câţi bărbaţi, atâtea chei, Ca de
când e lumea lume, cheile le tin la ei.

Unele sunt lungi şi groase, sau subţiri ca un siret

Altele mici, delicate, ce deschid şi un fişet.

Principalul nu-i mărimea, important – la orice usa -
E sa se lovesca cheia și sa fie... jucăușă.

Sa nu se-ndoaie-n broasca și sa tina la-nvartit.

Chei de lacate, valize, de casete, frigidere, De cămări, de
mănăstire, pivnițe sau șifoniere, Ar mai fi cheia franceza,
cheia la casa de bani, Cheia de la TURNUL LONDREI sau
făcută de țigani, Dara, ce te faci amice, ca din sute de modele

Tu te chinui toată viața cu o cheie de... sardele!

Merge ea cat merge bine, dar apoi prinde rugina

Și-atunci nici Gerovitalul n-o mai scoate la lumina!

Poți să-i dai cu glaspapirul, șmirghel, pile, ciocolata, Tot ce-
ncerci este zadarnic, ți-a ieșit din uz și gata!

Geaba-ncerci, geaba te zbuciumi și degeaba-ți ieși din fire.

Nu te mai văita la lume, nu e vina nimănui, Leaga-o cu-n
siret sau funda, fă-i un nod și pune-o-n cui!

Sunt atâtea chei pe lume, cheia „SOL „ și cheia „ FA „, Dar
asta nu te-nalzeste daca n-ai tu cheia ta.

Si... zicând cum zic bătrânii... la o tinerețe noua, Zici...
privindu-...ți... amintirea... „AH, DE-AȘ FI AVUT EU DOUA! „

Scrisoare către bunicul meu, învățătorul Marin Păunescu „
Tu sa te tii de carte, mai băiete” (M. P.)

N-am apucat, iubita tata-mare, Să-ți scriu, altundeva și
altcândva Desi, probabil, tot ce-am scris în viață, Este
răspunsul meu pe adresa ta.

Te rog să-mi ierți aceasta tutuia, Dar a ma mai preface este
greu

Și-atunci când m-adresez cu „tu” înseamnă

Ca te tratez ca și pe Dumnezeu.

Învățătorul meu cel mai de seama Ai fost și ești și cred c-ai
sa ramai, Tot ce-am aflat în viața de la tine E și acum temeiul
meu dintâi.

Si după viața ta de dascăl tragic, Nici pensie nu ai avut în
sat, Pe patul morții te-a găsit scrisoarea și pensia zadarnic, ți-
au mai dat.

Dar mi-ai lăsat o moștenire sfântă, Ca sa ma bucur pana la
sfârșit, Aceasta biata limba românească, De-al carei duh m-am
învinovătit.

Mi-a mai rămas o urma de la tine Pe care ati ascuns-o în pământ, E sabia din frontul vieții tale De la Mărăști, ranitul nostru sfânt.

Ai fost un liberal pana la moarte, Dar trebuie sa afli faptul prost

C-ai tai trădează dreptul limbii noastre

Si iau în gluma jertfa care-ați fost.

Nu ți-am urmat ideea și credința, Dar azi, când tara -i buna de spital, Îmi vine să-mi iau gândul, tata mare, și sa devin cu forța liberal.

S-a dezechilibrat aceasta tara și limba ei s-a pervertit grozav, Încât, în plina libertate, iată, Romanul a ajuns un simplu sclav.

Îți mulțumesc de limpedea fântâna Pe care mi-ai făcut-o între vii, Dar s-a surpat și nu opresc nici boii, Ca ea ni-i viața, trebuie sa știi.

În rest, sunt toate rele, tata mare, Țăranilor le este tot mai greu, Ca uite, în aceasta lume hoată, Mereu e-n alte sate Dumnezeu.

Cineva mă ascultă!

În veac cu putere ocultă din zid cineva mă ascultă. Cu cât mă coboară pe mine. Cu-atât el mai mare devine.

Iubirea mi-o sugere prin tuburi. Mă simt răstignit pe șuruburi, ce face cu mine nu-i veghea, el trage din zid cu urechea.

Ai zice că apără, poate, poporul de rău și păcate, de cei ce țin arme în liră de cei care mint și conspiră.

Dar nu el ascultă orbește, Pe om când acasă trăiește, Ne intră-n cearceaf și sub piele, În creier de gânduri săi-l spele.

Prin mări, electronice unde în ochi și în tălpi ne pătrunde, Putere zeiască și oarbă

El scris e și-n firul de iarbă.

Ascultă fereastra deschisă și viermii urcând în caisă, cum gâfăie-n dragoste mirii, concertul mărunț al pieirii.

În veac cu poliție multă, din zid, cineva mă ascultă.

Iubire silnica pe viață

Eu o iubesc. Duios. Nebun. Potrivnic. Pe viață și pe moarte. Fara frica, Compățimesc pe cei care abdica, Dar eu raman cu

mine însumi, schivnic.

Si de s-ar da și lumea pe din doua, Cum harți politice-o mai arata, Eu tot voi adora aceasta fata, Căzuta sub cătușele de roua.

Eu o iubesc. Vitralii de cenușa, Spre a ne despărți, se-ntemeiaza, și cheia singura se-nvârte-n usa Singurătate spre a-i da și groaza.

M-au condamnat jurații mei de gheata La o iubire silnica, pe viață.

Repetabila povară

Cine are părinți, pe pământ nu în gând

Mai aude și-n somn ochii lumii plângând

Că am fost, că n-am fost, ori că suntem cuminți, Astăzi îmbătrânind ne e dor de părinți.

Ce părinți? Niște oameni ce nu mai au loc De atâția copii și de-atât nenoroc Niște cruci, încă vii, respirând tot mai greu, Sunt părinții aceștia ce oftează mereu.

Ce părinți? Niște oameni, acolo și ei, Care știu dureros ce e suta de lei.

De sunt tineri sau nu, după actele lor, Nu contează deloc, ei albiră de dor Să le fie copilul c-o treaptă mai domn, Câtă muncă în plus, și ce chin, cât nesomn!

Chiar acum, când scriu, ca și când aş urla, Eu îi știu și îi simt, pătimind undeva. Ne-amintim, și de ei, după lungi săptămâni Fii bătrâni ce suntem, cu părinții bătrâni Dacă lemne și-au luat, dacă oasele-i dor, Dacă nu au murit triști în casele lor... Între ei și copii e-o prăsilă de câini, Și e umbra de plumb a preazilnicei pâini.

Cine are părinți, pe pământ nu în gând, Mai aude și-n somn ochii lumii plângând. Că din toate ce sunt, cel mai greu e să fii Nu copil de părinți, ci părinte de fii.

Ochii lumii plângând, lacrimi multe s-au plâns Însă pentru potop, încă nu-i de ajuns. Mai avem noi părinți? Mai au dâșii copii? Pe pământul de cruci, numai om să nu fii, Umiliți de nevoi și cu capul plecat, Într-un biet orășel, într-o zare de sat, Mai așteaptă și-acum, semne de la strămoși

Sau scrisori de la fii cum c-ar fi norocoși, Și ca niște stafii, ies

arare la porți

Despre noi povestind, ca de moșii lor morți.

Cine are părinți, încă nu e pierdut, Cine are părinți are încă trecut.

Ne-au făcut, ne-au crescut, ne-au adus până-aci, Unde-avem și noi înșine ai noștri copii.

Enervanți pot părea, când n-ai ce să-i mai rogi, Și în genere sunt și nițel pisălogi.

Ba nu văd, ba n-aud, ba fac pașii prea mici, Ba-i nevoie prea mult să le spui și explici, Coccoșați, cocârjați, într-un ritm infernal, Te întreabă de știi pe vre-un șef de spital.

Nu-i așa că te-apucă o milă de tot, Mai cu seamă de faptul că ei nu mai pot?

Că povară îi simți și ei știi că-i așa

Și se uită la tine ca și când te-ar ruga...

Mai avem, mai avem scurtă vreme de dus Pe conștiință povara acestui apus Și pe urmă vom fi foarte liberi sub cer, Se vor împruțina cei ce n-au și ne cer. Iar când vom începe și noi a simți

Că povară suntem, pentru-ai noștri copii, Și abia într-un trist și departe târziu, Când vom ști disperați vești, ce azi nu se știu, Vom pricepe de ce fiii uită curând, Și nu văd nici un ochi de pe lume plângând, Și de ce încă nu e potop pe cuprins, Deși plouă mereu, deși pururi a nins, Deși lumea în care părinți am ajuns

De-o vecie-i mereu zguduită de plâns.

Manifest pentru sănătatea Pământului

Aproape am ajuns să ne mândrim Că mai rapid în acest veac se moare, Că noi ne-mbolnăvim și suferim De boala bolilor fără scăpare.

Stupizi actori ai tragicului rol, Mai și avem puterea inumană De a vorbi despre această rană Ce va lăsa pământul strep și gol.

Noi suntem fiii veacului bolnav, Noi suntem canceroșii de elită. Nu ne mai vindecăm cu nici un praf, Bieți iovi pe o planetă părăsită.

Și mai avem și straniul obicei De-a spune, și-n piept a ne și bate Că moartea ne-a făcut averea ei Vânzând înstrăinata

sănătate.

Și chiar acum, când eu acestea scriu, Când vă vorbesc plângând la fiecare, Pentru un om sub cer e prea târziu... Un om măcar ireversibil moare.

Oameni politici încă sănătoși, Bărbați puternici situați la cârmă, Priviți acest pământ de canceroși! Uitați-vă voi înșivă în urmă!

De nu cumva sunteți și voi pândiți Și de sfârșitul nu vă e departe, De nu v-a pus în drum ca să-i stârniți Ogoare de cenușă muma moarte.

Și dacă vă convingeți că-i real, Că omul hăituit de moarte este, Că zeul lumii cade de pe cal Străpuns ca de leucemii celeste, Dacă nevasta unuia stă sub Puterea bolii mari ca într-o cușcă, Dacă e cancer într-al lumii trup Și-n nervii ei miros de praf de pușcă, De ce luptați cu armele de foc Și-ați dus mormântul la perfecțiune? De ce nu puneți banii la un loc Pentru aflarea leacurilor bune?

Ca nu atât un ne-nsemnat câștig Al vreunui doctor să ne enerveze, Ci banii dați pe moarte și pe frig Să pună omenirea-n paranteze.

Nu-i numărați ilustrului chirurg Banii luați pe grave operații Dacă nu știți și banii care curg Ca să distrugă rase, neamuri, nații!

Mătușa mea face economii

La gaz, lumină și ades la carne

Fără a-nțelege și a ști

Că-n spate omenirea-i pune coarne.

Degeaba sânt chemați mării sărmani Cureaua să o strângă cu credință, Când voi zvârliți fără vreo trebuință Sudoarea lor și-a sutelor de ani.

Ne mor părinți de cancer și ne mor Copii și frați, și cunoscuți și rude Nimic n-amână ora morții lor, Urechea cerului nu-i mai aude.

Am merita și noi să mai trăim. Dați banii noștri pentru sănătate, Că astăzi am ajuns să ne mândrim Cu boala noastră, prima între toate.

Vrem viață pentru cei ce i-am născut. Vrem viață pentru noi,

aflați în viață, Că moartea chiar în noi lucrează mut Acum,
când noi vorbim despre viață.

Vrem să trăim! Putem să dăm și șperț

Pentru măcar un an de sănătate. Opriți vă implorăm acest
comerț De moarte și de tot ce nu se poate.

Oameni politici, bunii noștri frați, Noi v-am cedat și ranguri
și proporții. Dar nu putem continua. Stopați această
competiție a morții...

Durerea femeiască

V-am tot iertat, v-am tot acoperit, Si, sa mai amânăm, nu-i
înțelept, Ar fi, sa recunoaștem, în sfârșit, Femeia, n-are, totuși,
nici un drept.

Muncim, ca niște sclave, zi de zi, Frumoase-am fost, pe cel
dintâi traseu, și condamnarea de-a ne urâți, Chiar voi, ce ne
iubiți, ne-o dați, mereu.

Stam în picioare, inca de cu zori, și va mirați ca nu mai sunt
subțiri, Dar voi, care va credeți tot feciori, De ce nu arătați ca
niște miri?

Pe unde ne dați dreptul de-a munci, Lucram istovitor, cu voi
în rand, Din când în când, în burți ne dați copii, Iar voi plecați
la altele, râzând, Când suferiți, ne cereți lângă voi, Ori va-
mbatati, ori ati trudit prea mult, Va plângem, când va duceți
la război, Sau când va speriați, la vreun consult.

Eroic v-am iubit nelegitim, și legitim, eroic v-am iubit, Ne
bateți, ne-nselati și noi o știm, Ba, alteori, intram în circuit.

Iar cele care, azi, pe termen scurt, Va fura amintirile de ieri,
Își vor plati placerea unui furt, Fatal, cu furtu-aceleiasi plăceri.

Si, uneori, păcătuim curat, Crezând, prin lacrimi mari, de
ochi ateți, Ca însuși Dumnezeu este bărbat

Si nu le înțelege pe femei.

Dar, vai, a fost odată prea frumos, Ca-n filmele de dragoste a
fost, Și-acum, ne omoram sânguincios

Si zilnic ne distrugem fara rost.

Ne-nvinge viața fara orizont

Si voi ne-nvingeti, într-un mod cainesc, Trăim ca niște
văduve de front

Si mâinile mereu ni se aspresc.

Acum, când auziți acest reproș, Priviti, fara privire, înapoi, Incuvintati din cap, mărinimoși, și credeți ca nu-i vorba despre voi.

Si, totuși, e vorba despre toți

Sunteți la fel de rai și de flamanzi, Durerea femeiasca pentru soti, E-un credit fara giruri și dobânzi.

Va e urat cu noi, va e urat, și ne-ați ucide, dragilor bărbați, așa ca va rugam numai atât:

Puteți sa ne jigniți, sa ne-njurati, Dar faceți-o cu tonul coborât

Si pan-adorm copiii, așteptați.

Pe steaua cu numele Paler.

Prietene, dormi, că e noapte Și ai de bătut drumuri lungi. Spre steaua cu numele Paler, Pe care voiai să ajungi.

Știam că le meriți pe toate, Și dreptul la da, și la nu, Și parcă uitasem că totuși Ai dreptul la moarte și tu.

Ai stat viață-ntreagă de veghe, Pe muchia acestui cuțit, Cu grija dreptății și-a țării, Precum îți fusese sortit.

Ce singur ai fost toată noaptea, Ce singur în ultim popas, Ce singur în cer te întuneci, Ce singuri pe-aici am rămas.

Drum bun către dincolo, frate, Și-n viață, și-n moarte stingher, Drum bun către propria pace, Drum bun către Lisa din cer.

Armurile pentru plecare Le-nchidem la ultima za, Sub steaua cu numele Paler, Că știm c-o vei umaniza.

Și poate cândva, într-o noapte, Zdrobiți de părerea de rău, Noi, toți, vom afla că e viață, Pe steaua cu numele tău.

Târziu

Când v-am rugat să-i ocrotim, Când v-am rugat a nu-i uita, N-ați auzit și mi-ați răspuns Că-i o problemă foarte grea.

Și-am fost ridicol stăruind

Și-am încercat să vă mai spun

Și noi m-ați învinovătit

Și m-ați considerat nebun.

Și eu v-am zis că nu e timp, Că suntem niște pasageri, Și voi ați construit minciuni, Mai multe astăzi decât ieri.

Și-acum de ce vă bucurați De arta celor ce-au murit, Când

voi i-ați condamnat pe ei La trai pe muchie de cuțit?

O locuință v-am cerut, S-o dăm artiștilor pribegi, Și jaful vostru mi-a răspuns Cu literele unei legi.

Acum, e gata casa lor Și v-ați putea și voi mândri Că dați o casă celor morți, Deși ei v-au cerut-o, vii.

Târziu răspuns și ipocrit, Artiștii au ajuns pământ, E gata casa vieții lor, Dar locatarii nu mai sunt.

Ce frumoasă ești

Ce frumoasă ești în prag de iarnă, Ninge disperat asupra ta, Cerul peste tine se răstoarnă, Țurțurii în plete vor suna.

Hai să fim doi oameni de zăpadă

Ridicați de brațe de copii, Care-n frig și ger mai știu să creadă

Că se pot iubi, se pot iubi.

Ce frumoasă ești în prag de vară, Când miroși a mere ce se coc, Cerul în ființa ta coboară

Trupul meu din trupul tău ia foc.

Focurile noastre se cunună, Focurile noastre se-nțeleg, Suntem baza lumii împreună

Suntem vara focului întreg.

Ce frumoasă ești în prag de toamnă, Ca o zi egală între nopți, Când iubirea noastră te condamnă

Să ai soarta strugurilor copti.

Să înveți, iubito, să te bucuri

Că ți-am dat din jertfă un destin, Și că via asurzând de struguri, Va trăi definitiv în vin.

Ce frumoasă ești în primăvară, Cea mai minunată-ntre femei, Iezii pasc năframa ta ușoară, Tu, cu muguri, bluza ți-o închei.

Sigilat de taine nepătrunse

Cerul bate drumul tău îngust, Trupul tău de muguri și de frunze

De la cine să învăț să-l gust?

Si totuși vine toamna

E inca verde iarba pe coline

Si zilele nu s-au scurtat de tot

Si cineva cu-n sac în spate vine

De sus din munți ca de la un complot.

Porumbul are inca dinți de lapte Albinele se-ngreuneaza-n
zbor Văratec ploua în fiecare noapte și greierii mai canta pana
mor.

Cojoacele n-au coborât din poduri
Iubirile n-au coborât din vis
Se coc gutui în foarte multe moduri
A le musca e inca interzis.
În clăi de fan miroase a foc de floare
Cerboaicele nu cauta mascul
În aburii de vifor cerul moare
Mai este pana la nunta timp destul.
Si totuși vine toamna, și totuși vine toamna și tu o știi și o
îngâni

Si totuși vine toamna, și totuși vine toamna și vai: suntem
bătrâni.

Totuși iubirea peste blestem
Obsesia mea despre tine Renaște, în mine, acum și iarăși e
rau și e bine și toate se afla pe drum.

O clasica dragoste veche, Transcrisa în versuri, cândva,
Acum își găsește pereche și replica este a ta.

Poemele mele supreme, Traite-ntre bine și rau, Acum, s-au
întors ca probleme, Le-aș trece pe numele tau.

Mereu, între viață și moarte, Mi-a fost și mi-e dat sa ma zbat,
Iar astăzi, când ești prea departe, Abia te mai strig sugrumat.

Si nu mai dau lumii de știre Ideea de care ma tam, Ca nu mai
exista iubire, așa cum exista blestem.

N-am cum sa accept ca, din toate, Ramane doar zborul tarat
și faptul ca nu se mai poate Iubi decât rau și urat.

Vin versuri străvechi să-mi inspire Poemul cel nou ce il chem
Si totuși exista iubire, In veci, peste orice blestem.

Ultima zi

Daca vei voi

Cea din urma zi

Sa o trăim măcar pe ea frumos.

Sa plecam în munți

Unde nu sunt punți

Unde merg și vulturii pe jos.

Sa avem niște vin
Sa dormim puțin
Sub anestezii de cavernet
Eu sa te ascult
Si tu sa taci mult
Sa ne depanam viața încet.
După atâta timp
Nu pot sa ma schimb
Totuși trebuia sa ma cunoști
Si la cap de zi
Pentru a sfârși
Plângem amândoi ca niște prosti.
Poate că-s naiv
Dar te mai cultiv
În Antichități de sentiment
Piesa noastră în doi
Va avea apoi
Un târziu zadarnic happy-end.
Eram numai doi
Zilnic numai noi
Drum nici înainte nici `napoi
Cum s-a întâmpilat
De s-a adunat
Si e toată lumea între noi.
Rani atâtea am
Ca un cal în ham
Care trage greu un car de spini
Si am sa merg la târg
Si am sa îmi vând cu sârg
Toate rănila la cap de timp.
Ne mințim mereu
Unul tu sau eu
Are în mana ultimul atu.
Trec la suferinzi
Murmur în oglinzi
La adio la adio tu.
Nu se mai aud

Păsări de la sud
Un curent polar le străbătu
Ca-ntr-un trist halou Îți rostesc din nou La adio la adio tu. Ce
a fost a fost Ce va fi va fi Uite ca a venit Ultima zi.

Parastas pentru iubirea care a murit
Să-i facem parastas cum se cuvine
Iubirii noastre care a murit, În apogeul ei nelămurit, Mai
lăcrimând, de tine și de mine.

S-o așezăm la locul de verdeață, În care se ducea, pe când
trăia, Din când în când, sa trecem pe la ea, Considerând ca
inca e în viață.

Aici, acum, s-a stins iubirea noastră, și moarta va ramane-n
veci de veci, Te vad și-acum, parca știind ca pleci, Cu mana
fluturând la o fereastră.

Dar hai sa dam groparilor oferte și să-l rugam pe D-zeu s-o
ierțe.

Precuvântare
Simt inima dictându-mi ritmul ei
Și-ncep sa scriu așa cum ea îmi bate
O carte pura, fara de idei, O carte de pasteluri vinovate
Ca-n fiecare vers sinucigaș
Mereu e o întâmplare care plânge, Mereu e condamnat un
peisaj, Mereu natura e un desant de sânge
Si inima îmi spune sa pun munți
Si vai sa pun în vers, păduri și nume.
Sa uit ca noi ca oameni stam înfrânți
Spre-a fi învingători tot noi ca lume.

Natura e sătulă de idei, și a găsit vindecătoarea cale, Noi
suntem numai copiile ei, Ea-i seiful actelor originale.

Acuma când murim ne-ntoarcem bland
Cu toții spre ediția cea pura
Si ploile ne-așează murmurând
În matricea primara din natura.

Am fost risipitori și guralivi, Am urmărit halucinante teluri,
Murim, redevenind definitivi, Spre-a reintra în temple și-n
pasteluri.

Iată de ce simt inima în piept

Dictându-mi ea pasteluri pentru-o carte
Și-un trăsnet din natura mai aștept
Ce scriu aici sa arda mai departe.
Pe cont propriu
Într-o lume aflată permanent
Sub stare de risc, Uităm adesea că există, totuși există, Și
riscul pe cont propriu.

Poezia este
Un risc pe cont propriu.
E noapte. Luna se află, Cum se spune, În mijlocul nostru.
Îmi iau capul în pumni
Ca pe-o cloșcă cu puii de aur
Recuperată, Încep să mă învârt în mijlocul pieții
Și vă întreb, doamnelor, Domnișoarelor și domnilor, „cine
riscă în seara asta cu mine?”

Așa cum v-aș întreba: „cine dansează cu mine?”
Emigranta Hiperboree
Prin cinic, guvernamental acord, La ora ploilor de
pașapoarte, Hiperboreea pleacă înspre nord, In tara ce le
adusese moarte.

De nici nu știe, vai de capul sau, Că-i un butuc în drumul
unui joagăr, și pleacă fara de păreri de rau In cel mai elegant
și cinic lagăr.

O vor gaza cu dragoste-n curând, C-un roșu fier o vor marca
pe spate și pielea ei va atârna plângând Pe rămurișul sârmelor
ghimpate.

Hiperboreea, du-te unde vrei, Pe veci pierdut-o, veșnic
hăituit-o, Un crucifix ai fost în ochii mei, Dar eu numai
tristețea ți-am iubit-o.

De actoria ta m-am saturat, Inca din vremea actoriei mute,
Ești plina de durere și păcat, Dar gardienii te așteaptă, du-te!

Ca un vaccin ramai pe brațul meu, Când sania te-mpinge
bland pe panta, Să-ți apere ființa Dumnezeu, Tu, prima mea
iubita emigranta.

Si când pământul se va scufunda și va sari din miezul ei
scânteia, Sa știi c-ai fost, în sud, în tara mea, și nordul te-a
strivit, hiperboreea.

Singur, fara nimeni

Ferească Dumnezeu, daca mai poate, Pe fiecare, de singurătate, acesta-mi pare lucrul cel mai greu, ferească-mă de mine Dumnezeu.

Ferească-mă noroiul de noroaie, ferească-mă plouandul nor – de ploaie, ferească-mă singurătatea mea ca singur sa ma năruie pe podea.

Si gura să-mi aud cum mila cere, vreunor pasi din vreo apropiere, si, fara nimeni, sa ma sting în glas, pe lume cat de singur am rămas.

Atât de singur sunt pe-acest pământ, ca nimeni nu va ști daca mai sunt.

Vindecarea de farsa

Distanta creste zilnic intre noi și vârstele ni se îndepărtează, Nu vine nici o veste înapoi Decât ce-a fost în ultima amiaza.

As vrea sa cred ca totu-i un coșmar, Cu lumânări de nunta în revanșa, Dar totul e real rudimentar, Adresa ta a devenit etanșă.

Si ma eviți ca pe-un ciumat acut Ce ți-ar putea un mare rau produce, Dar eu nu vreau decât sa te salut, In drumul meu din urma către cruce.

Îți faci păcat mai omorând un mort, Ce casei tale ii stătea de garda, Nici nu mai stiu acum sa ma comport Cu cea pe care o făceam sa arda.

Si asta nu s-a întâmplat cândva, Ci ieri, în cea mai crudambratisare, Când rugul tau de carne tremura și nu simt nu bănuia ca moare.

Si nici nu a murit și n-are cum De dragul unui moft al tau sa cada, Din umlinta ma ridic postum, Zvarlindu-mi uniforma de parada.

Sunt inca tânăr și sunt inca viu, Mai pot însămânța un tandrau pântec, Din ceea ce trăiesc și simt și stiu, Pot reclădi statuia unui cântec.

Exista vârste când bărbații cred Ca orice despărțire e o moarte, Ca dragostea-i un tragic patruped și sexul e-un neștiutor de carte.

Complexe de tranziție! Păreri. Di indivizi decizi sa fie lideri

Iar daca maine nu e ca și ieri, Urmează deznădejdi și sinucideri.

Ci eu, din condamnare, ma ridic Si, cu aceeași pofta și răbdare Declar ca nu negociez nimic Și-aștept sa vina dragostea cea mare.

Din răzbunarea tristei reverii, Iubirea veche nu va fi întoarsa, Probabil, alta drama va veni, Sa ma salveze de aceasta farsa.

Arma mea

Daca te întreabă cineva Ce-mi ești tu, femeie, sora, fata, Sa răspunzi ca tu ești arma mea, Singura mea arma-adevarata.

Nu le spune mult mai mult de-atât, Lasă-i, tot ce vor, sa presupună, Arma mea, mai ai de doborât Negrul vultur dintre noi și luna.

Moartea care-mi da mereu ocol Trebuie s-o faci sa nu mai vina, Nu uita ca joci întregul rol și în întuneric și-n lumina.

Stiu ca pentru tine n-am permis și ca ilegal te port în brațe, Zică poterașii ce-au de zis Eu nu merg la iepuri sau la rate.

Eu pe tine te-am întemeiat, La primejdii și din somn sa scaperi și pe cat sunt eu de-amenintat Contra tuturor sa ma aperi.

Orișicâte se vor întâmpla Sa ramai să-mi răcorești obrazul și sa fii de-a pururi arma mea, Chiar și contra mea de va fi cazul.

Cu noi e Dumnezeu

Azi lumina din lumina Pamantu-n trupuri ne e greu, Dar e ușor când se închina: Cu noi e Dumnezeu.

Am ostenit de atâta noapte Dar vom ieși din defileu Pentru lumina sfintei șoapte:

Cu noi e Dumnezeu.

Nu suntem niște animale Cu suflet amânat mereu In noi e mila și e jale Cu noi, cu noi e Dumnezeu.

Luați lumina din lumina Paharuri curg din minereu Credința noastră e creștină Cu noi e Dumnezeu.

Umanitate sub escortă

Suntem umanitatea sub escortă, Mășăluim îngenunchiați sub cer Și, vai, pământul nu ne mai suportă Și ne înghite, ospitalier.

Se crapă-n două piatra canibală, Ca să mănânce oameni vii,

la prânz, Și, sub cumplita cerului rafală, Oceanele au izbucnit în plâns.

Și între timp ne-ntemeiem pe ură, Ne urmărim, ca să ne facem rău, Venin universal în stare pură Și fiecare cu aportul său.

Clădim civilizații arogante, Ca semn că nu ne pasă de nimic, Și brusc vulcanii o pornesc pe pante

Și orice lider redevine mic.

Ceva se-ntâmplă și-n afara noastră Cum se întâmplă și în noi, curent, Și sar civilizații pe fereastră, Pe când se sparge Țara-Continent.

Nimic din tot ce e n-o să rămână, Computere, mașini și sateliți, Într-o secundă totul e țărână Care-și resoarbe îngerii striviți.

Se prăbușește ultimul orgoliu, Averele nu mai are nici un rost, Când milioane de chinezi în doliu Se reculeg, plângând, pentru ce-a fost.

Aceasta e o lume nebunească, Pe care noi n-o mai putem salva, Menită și să scadă și să crească, Purtând principiul răstignirii-n ea.

Pe-aici, prin valea noastră fără milă, Progresul se plătește prin regres Și vanitatea se transformă-n milă, Ne naștem des ca să murim mai des.

Și ca într-o demonică risipă, Cu bine și cu rău, în terci egal, Pământul ne înghite într-o clipă Și, iată, ce e mal devine val.

Se anulează ură și iubire, Culorile se prăbușesc în iad, Și, brusc, maternități și cimitire În gropnițe necunoscute cad.

Suntem umanitatea condamnată Să-ndure cald și rece, fel de fel, Vin cu dobândă notele de plată Și nu mai sunt instanțe de apel.

Ce lume, ca o tragică amantă, Asasinată de instanțe reci, Și amintirea ei halucinantă

Din creier ni se stinge pentru veci.

Cândva, vreun greier dacă o să poată, Va mai cânta peste pustiu, cri-cri, Despre o lume care-a fost odată, O, biata noastră lume scufundată, O lume care nu mai poate fi.

Singular

Încerc un gest, un jalnic început, De la persoana-a doua sa te mut, As vrea sa te transfer și sa dispar Către persoana-a treia singular.

Caci eu cu tine nu mai pot vorbi, S-au adunat prea multe ineptii, A-ți mai rosti porecla nu mai pot, De azi ești ea, te-ai depărta de tot.

Si niște explicații – tuturor:

Eu pentru ea as fi putut sa mor, Pe unde merg, îmi amintesc de ea, Nu pot s-o uit, orice s-ar întâmpla.

N-am dreptul sa o strig plângând „Ramai!”, Cat sunt de singur la persoana-ntai.

Mâini pedepsitoare

De câte ori îmi amintesc, rebelo, Că îmi provoci de bună voie rău, Mă înnegresc la față ca Othello Și mâinile pornesc spre gâtul tău.

Dar dintr-o dată mi se face milă, De orice gând răzbunător mă usc

Și, cum te știu curată și umilă, Simt mâinile că-mi cad din umeri, brusc.

Acum, când totul mă interesează, Un simplu zvon mă poate-asasina, C-am auzit cu jenă și cu groază Că-ți faci un fel de mică lumea-a ta.

Au fost destule între moft și țâfnă, Cu scene de amor și de război, Dar mă stupefiază această râvnă De a distruge totul între noi.

Alerg, în fața lumii, ca o torță, De dinainte de-a te naște tu, Dar nu-mi îngădui nici-un gând de forță, Să te opresc din nebunie, nu.

Te-am acceptat alături fără probă, Acum, de dorul tău nu pot să dorm, Va trebui să-mi las la garderobă Aceste mâini care-au crescut enorm.

Totuși, iubirea

Și totuși există iubire Și totuși există blestem Dau lumii, dau lumii de știre Iubesc, am curaj și mă tem.

Și totuși e stare de veghe Și totuși murim repetat Și totuși mai cred în pereche Și totuși ceva s-a-ntâmpat.

Pretenții nici n-am de la lume Un pat, întuneric și tu Intrăm

în amor fără nume Fiorul ca fulger căzu.

Motoarele lumii sunt stinse Rețele pe căi au căzut Un mare pustiu pe cuprins e Trezește-le tu c-un sărut.

Acum te declar Dumnezeu Eu însumi mă simt Dumnezeu
Continuă lumea femeie Cu plozi scriși în numele meu.

Afară roiesc întunerici Aici suntem noi luminoși Se ceartă-
ntre ele biserici Făcându-și același reproș.

Și tu și iubirea există

Și moartea există în ea

Îmi place mai mult când ești tristă

Tristețea, de fapt, e a ta.

Genunchii mi-i plec pe podele Cu capul mă sprijin de cer, Tu
ești în puterile mele, Deși inchiziții te cer.

Ce spun se aude aiurea, Mă-ntorc la silaba dintâi, Prăval
peste tine pădurea: Adio, adică rămâi.

Și totuși există iubire Și totuși există blestem Dau lumii, dau
lumii de știre Iubesc, am curaj și mă tem.

Casa de nebuni

În ultimele zile ale iubirii noastre, Eu îți spuneam cuvinte și
tu, cu ochii uzi, Păraai neputincioasa și sa le mai auzi

Si ma temeam sa caut sau sa presimt dezastre

Și-n noaptea dinaintea plecării spre niciunde

Eu îți strigam ca ninge, plângând la telefon

Și-aveai atâta pace și viitor în ton, Ca nici acum nu bănuai ca
te puteai ascunde.

Nu cred ca are dreptul o dragoste sa moara Ca intre doua
bestii, tăcut și indecent, și fara un adio și un avertisment, și
fara o urare de drum, elementara

Aștept să-mi spui ca suntem, atunci când ai sa suni, Ori eu,
ori tu, ori ambii... la casa de nebuni!

Lancea lui Horea

În toate grădinile țării e o floare Cu lujer discret și trăind
anonim În vremi de răscruce sau de tulburare Noi lancea lui
Horea pe ea o numim.

Acelora care falsifică acte

Și Țara Română sub talpă o vor

Noi nu le servim argumente abstracte

Dar poate de lancea lui Horea le e dor.

Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea,
lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus.

La orice primejdii, la orice dezastre Când dușmanii vor să ne
lege în frâu Al nostru e dreptul și al nației noastre Să mergem
cu lancea lui Horea la brâu.

Copiii o învață din laptele mamei O țin ca pe o cârjă oștenii
cărunți Țărănci o preferă în firul maramei Sunt codrii de lance
a lui Horea în munți.

Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea,
lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus.

În sud e o coroană ce îi seamănă bine În nord e un clopot cu
o voce în el Copilul o are pe lume când vine Să o aleagă întâi
și apoi ca drapel.

Trei lăncii în stema duratei se adună Vibrând ardelean,
moldovean și muntean Iar lancea lui Horea e aici împreună Cu
lancea lui Cloșca și a lui Crișan.

Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea,
lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus.

Sămânța de lance aici se cultivă Și trașii pe roată ascunși
sunt în colț Și nu mai e roata să îi stea împotriva Acestui
popor înviat de pe roți.

Oricând s-ar ivi vreo încercare amară La brâu sa vă stea mai
aproape de mâini Spre drepturi în țară și pace afară Cu lancea
lui Horea: la luptă români.

Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea,
lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus.

Lacrimi pentru tatăl învins

Unde va duceți, puteri părintești și va tot stingeți mereu,
Tata, ce faci și de ce-mbatranesti, Frate mai mare al meu?

Când eu eram mai tânăr și tata era tânăr Jucându-se cu
mine, ca-n basme și minuni El ma purta pe brațe și m-arunca
pe umăr Sau ne trânteam prin iarba ca doi prieteni buni.

Era bărbat puternic, intra cu sacu-n moara, Nu-l speria nimica, avea puterea sa și ma-nvingea la lupta în fiecare vara și protector și tandru spre mine surâdea.

Dar a venit o toamna cu mult porumb de lapte, Dar a venit o toamna cum n-aș mai vrea sa vad, In mine era ziua, în tata era noapte Și-a început al vârstei neînfrânat prăpăd.

Noi ne jucam de-a trânta stand umăr lângă umăr și l-am simțit ca pica sub umărul meu stâng

Și-am înțeles ca tata, de-atunci nu mai e tânăr Și-nvingator în lupta, am început sa plâng.

Ca un copil sub mine voia sa se agate De-un umăr mai puternic ca sa nu-i fie greu și îmi venea sa urlu și-apoi să-l port pe brațe, Tu, iartă-mă de toate, părinte bun al meu.

A fost cea mai cumplita și cea din urma trânta, Lătrau în depărtare și-n sângele meu câini, Am ajutat făptura părintelui meu sfânta și lacrimi de iertare îmi șiroiau pe mâini.

As vrea sa se întoarcă iar vremea minunata Când tu în bătlăie ma învingeai ușor, Mai bate-mă o data și fii puternic, tata, Ca tu crescând în vârstă și eu încep sa mor.

Îndreaptă către ceruri puternicul tau umăr, Tu, care-n biruința mai cald ma ocrotești, Învinge-mă în lupta, sa cred ca mai ești tânăr, Așază-mă sub brațul tutelei părintești.

Nebun de alb

Acum sunt mai pustiul ca totdeauna, De când mă simt tot mai bogat, de tine, Și-mi stau pe tâmpile soarele și luna, Acum mi-e cel mai rău și cel mai bine.

M-aș jelui în fel de fel de jalbe

În care nici n-aș spune cum te cheamă, Pătrate negre și pătrate albe

Îmi covârșesc grădina și mi-e teamă.

Și, uite, n-are cine să ne-ajute, Abia-și mai ține lumea ale sale Și-ntr-un perete alb de muze mute Nebunii negri caută o cale.

Prin gări descreierate – accidente, Mărfare triste vin, în miezul verii, Iar eu sunt plin de gesturi imprudente, Ca să te-apropii și ca să te sperii.

Jur-împrejur, priveliști aberante, Copii fragili ducând

părinții-n spate, Bătrâni cu sâni gri de os pe pante Și albatroși venind spre zări uscate.

Mi-e dor de tine și îți caut chipul În fiecare margine a firii, În podul palmei, dacă iau nisipul, Simt un inel jucându-se de-a mirii.

Te-aud în bătălii din vreme-n vreme, Ostașii gărzii tale ți se-nchină, Iubita mea cu foarte mari probleme, Cu chip slavon și nume de regină.

Fiorul rece prin spinare-mi trece, Când mi-amintesc cu gene-nlăcrimate Că tu, de la etajul treisprezece, Voiai să te arunci, să scapi de toate.

Dar tu-nțelegi, de fapt, că nu se cade Să-ți pui în cumpănă întreaga viață, Că nu-s în joc abstractele rocade, Ci sângele ce fierbe sau îngheață.

Neputincioasă, tristă și frigidă, Așa ai fost și apăreai senină, Dar cel care-a știut să te deschidă Nu-i fericit, ci îmbătat de vină.

De te lucram sânguincios cu dalta, De te făceam din carnea mea, iubito, Nu deveneai, cum astăzi ești, o alta, Pe care la căldură am trezit-o.

Lăsând ambițiile de o parte, Ne aruncăm în marea nemiloasă Și-mpreunați, ca filele-ntr-o carte, Ne facem, din sudoare, sfântă casă.

Pe urmă, vin ceilalți să ne-o distrugă Și ochii tăi mă caută întruna Și eu înalț nefericită rugă, Purtând pe tâmpile soarele și luna.

Și te iubesc cu milă și cu groază, Tot ce-i al tău mi se cuvine mie, Ca un nebun de alb ce capturează Regina neagră, pentru veșnicie.

Ruga pentru jertfa

Ma simt vinovat pentru ploaia ce urmele noastre le spala, As crede ca totul ramane o biata și trista gresala.

Dar ierbii când plouă-i e bine și vitele-n somn se ridica mugind sa întâmpine ploaia, crezând ca e inca prea mica.

Din somnul cețos te chemasem să-mi vii să-mi ajuți la zidire, și ploaia aceasta te-ncearca și porți o jacheta subțire.

Desigur, e seceta mare întregul pământ e o rana, și cad în

genunchi către tine, întoarce-te.

— Ntoarce-te, Ana.

Ma simt vinovat pentru ploaie, Ma simt vinovat pentru tine,
Mai grabnic vreau moartea prin foame, Decât pe femeia ce vine.

Ce cauți prin ploaie, nebuno, vrei pântecul sa se deschidă, tu nu vezi ca ploua amarnic, tu nu vezi ca ești o gravida?

Noi te vom închide în ziduri, noi te vom supune-n perete,
mai bine intoarce-te-acasa, oricum pot veni alte fete.

Pe mine eu nu am curajul de a ma închide în zidire, pe tine te rog fugi de-aceia, ca ai o jacheta subțire.

Te rog du-te-acasa, femeie, și-mbraca-te mai de isprava, și maică-ta poate o sa îți spună: ramai, ca ești foarte bolnava.

Eu nu te cunosc, ești o alta și nu stiu ce-i farsa aceasta, dar domnilor, stați cumsecade, ea nu-mi este mie nevasta.

E una ce nu știe bine, Ca bânguie vrute, nevrute, Ci vezi-ți de drum, mai femeie, din preajma bisericii, du-te.

Va rog sa ma credeți, prieteni, ce grea și adâncă mi-e rana, de șapte biserici sunt văduv, aceasta de-aici nu e Ana.

Pe Ana, de fapt am zidit-o, de mult, într-o alta zidire, purtase copilul în pântec și-avea o jacheta subțire.

Voi nu va născuseți atunci, eu sunt prea bătrân sa tin minte, sunt văduv de șapte biserici, sunt văduv de șapte morminte.

Da du-te de-aceia, femeie, ce cauți, când nu ai nici o vina, prieteni, feriți-vă, totuși, de-aceasta femeie străină.

Si daca vedeți ca nu vine niciuna, nici alta din ele, mai stați înc-o ziua cu soare, mai stați înc-o noapte cu stele.

Si maine, bagati-ma-n ziduri

Sa fiu manăstirea aceea

În care zidarul e jertfa

Si nu-și mai zidește femeia.

Un gând de iarna

Când primele ninsori or să se cearnă, Atunci va fi mai greu de cei plecați, Atunci să cânti peste al vieții zaț, Atunci să-ți fluturi brațul peste iarnă.

Prin lume numai oameni de zăpadă, Un foc din vatra stânilor

să smulgi, Și, cu puterea disperării dulci, Să-l lași deasupra spațiului să cadă.

Se vor așterne între noi vecernii, Din clopote cădea-vor chiciuri mari, Atunci visez, frumosă, să apari La marile instanțe ale iernii.

Și-apoi să ningă mult ca-n frații Grimm, Și sub zăpezi de bronz să ne iubim.

Pacient

Eu nu am sa ma fac bine niciodată, Mereu voi suferi de-o boala grea, Simțindu-mi conștiința vinovata, Ca nu e totul gata-n tara mea.

Puteți sa mă-ntrebați:

— Ce vrei, băiete?

În treburile mari de ce te bagi?

Am sa răspund milos și pe-ndelete:

— Eu stiu ca îmi sunt dragi cei ce-mi sunt dragi.

Mi-am investit și nervi și timp și viața, In drumul car m-a ademenit

Și-am acceptat sa dorm pe copci de gheata și sa trăiesc pe muchie de cuțit.

Puteam să-mi fac în alte parti avere, Puteam sa fiu un bun european, Puteam sa ma înscriu la mamifere, Ins metabolic de la an la an.

Puteam sa am un os cum au toți servii, Să-l rod meschin și fara de idei, Dar epocii eu i-am cedat toți nervii și ea nu-mi da nici drogurile ei.

Eu sunt bolnav de Dumneavoastră, Tara, Eu sunt bolnav de Dumneavoastră, Neam, Nu e-năuntru hiba, ci afara, Trăiam un veac labil daca eram.

N-am dreptul la o mare suferință? Nu-mi dați cartela nici pentru prăpăd? Ei bine-atunci în mine ia ființă Un neam pe care voie am sa -l vad.

Si n-am sa pot să-ngadui niciodată, Acestui trup, nelegiuit al meu, Să-nvețe nebunia blestemata De a-i fi ușor când tarii ii e greu.

Ca fluturile părăsind omida, Când vine peste toți o clipa grea, Sunt un atlant murind cu Atlantida Desi putea zbura,

daca voia.

N-aveți la dumnevoastra-n farmacie, Medicamente, boala să-mi luați, Un singur leac îmi trebuiește mie: Să-i pot vedea pe ceilalți vindecați.

Aceasta boala e o boala rara, Aceasta boala e o boala grea, Aceasta boala se numește Tara, și leacul este ea și numai ea.

Lume, lume

De la mine pâ'n' la tine Numai fluturi și albine, De la tine pâ'n' la mine, Numai rău și nici un bine.

De la mine pâ'n' la ea, Numai lanț și numai za, Unde-i ea și unde-s eu, Numai piese de muzeu.

De la noi până la lume, Numai fiare fără nume, De la lume pâ'n' acasă, Numai vreme friguroasă.

De la mine pâ'n' la ei, Numai lupte și scânteii, Ei acolo, eu aici, Și-ntre noi e-un fel de bici.

De la voi la oarecine, Numai gușteri și ruine, Din nea-n' la dumneavoastră, Numai gratii la fereastră.

De la noi până la noi, Numai ei, din doi în doi, Invers, de la noi la noi, Numai stare de război.

De la toate pâ'n' la toate, Numai tu, singurătate, Numai tu și eu și plânsu-mi, De la eu până la însumi.

Și totuși iubirea

Și totuși există iubire Și totuși există blestem

Dau lumii, dau lumii de știre

Iubesc, am curaj și mă tem.

Și totuși e stare de veghe

Și totuși murim repetat

Și totuși mai cred în pereche

Și totuși ceva s-a-ntâmpnat.

Pretenții nici n-am de la lume

Un pat, întuneric și tu

Intrăm în amor fără nume

Fiorul ca fulger căzu.

Motoarele lumii sunt stinse

Rețele pe căi au căzut

Un mare pustiu pe cuprins e

Trezește-le tu c-un sărut.

Acum te declar Dumnezeu
Eu însumi să simt Dumnezeul
Continuă lumea femeie
Cu plozi scriși în numele meu.
Afară roiesc întunerici
Aici suntem noi luminoși
Se ceartă-ntre ele biserici
Făcându-și același reproș.
Și tu și iubirea există
Și moartea există în ea
Îmi place mai mult când ești tristă
Tristețea, de fapt, e a ta.
Genunchii mi-i plec pe podele
Cu capul mă sprijin de cer, Tu ești în puterile mele, Deși
inchiziții te cer.

Ce spun se aude aiurea, Mă-ntorc la silaba dintâi, Prăval
peste tine pădurea:

Adio, adică rămâi.

Și totuși există iubire

Și totuși există blestem

Dau lumii, dau lumii de știre

Iubesc, am curaj și mă tem.

Îmi ești nevroză

Pedeapsa mea va fi uitarea, îngenuncheat ți-o pregătesc, Va
fi suprema mea jignire, fata de tine, adorato, Silit să îmi retrag
iubirea ce zi de zi ți-am acordat-o, Îți voi plati și aroganta și
tot capriciul tau prostesc.

Ma pregătesc de lupta surda, ce eu cu mine o voi da, Nu pot
sa ma comport cu tine, de parca nu ai nici o vina, Când tu te
joci de-a viața noastră și-o calci în talpi ca o străină, Cel mai
cumplit o sa te doară, când va veni uitarea mea.

Cu capu-n pumni, croiesc proiecte și uit instantaneu proiecte,
Ma otrăvește amintirea și mor cu fiecare doza, Acum,
probabil, despărțirea îți pare o paranteza roza și toate-aceste
insistente, tu le califici ca abjecte.

Eu dau porunca mintii mele, sa uite-aceste subiecte, Dar, vai,
tu-mi ești zidita-n creier, neiertător ca o nevroză.

Daca tu ai dispărea
Daca tu ai dispărea Într-o noapte oarecare Dulcea mea,
amara mea As pleca nebun pe mare.

Cu un sac întreg de lut Și-o spinare de nuiiele Sa te fac de la-
nceput Cu puterea mâinii mele.

Lucru lung și monoton Sa te înviez femeie Eu, bolnav
Pygmallyon Hai, și umbra Galatee.

Daca tu ai dispărea, Fi-ți-ar moartea numai viața, Dulcea
mea, amara mea As pleca în tari de gheata.

Sa te fac din țințuri reci Sa te-mbrac în promoroaca și apoi
sa poți sa pleci Ori și unde o sa îți placa.

De-ai cădea într-adevăr
În momentul mării frângerii

As veni la tine-ncet
Sa te recompun din ingerii.

Si pe urma voi pleca

Umilit și iluzoriu

Unde este casa mea

O mansardă-n purgatoriu.

Daca tu ai dispărea și din rasu-mi și din plansu-mi Te-aș găsi
în sinea mea Te-aș zidi din mine însumi.

Emigranta Hiperboree

Prin cinic, guvernamental acord, La ora ploilor de
pașapoarte, Hiperboreea pleacă înspre nord, In tara ce le
adusese moarte.

De nici nu știe, vai de capul sau, Că-i un butuc în drumul
unui joagăr, și pleacă fara de păreri de rau In cel mai elegant
și cinic lagăr.

O vor gaza cu dragoste-n curând, C-un roșu fier o vor marca
pe spate și pielea ei va atârna plângând Pe rămurișul sârmelor
ghimpate.

Hiperboreea, du-te unde vrei, Pe veci pierdut-o, veșnic
hăituit-o, Un crucifix ai fost în ochii mei, Dar eu numai
tristețea ți-am iubit-o.

De actoria ta m-am saturat, Inca din vremea actoriei mute,
Ești plina de durere și păcat, Dar gardienii te așteaptă, du-te!

Ca un vaccin ramai pe brațul meu, Când sania te-mpinge

bland pe panta, Să-ți apere ființa Dumnezeu, Tu, prima mea iubita emigranta.

Si când pământul se va scufunda și va sari din miezul ei scânteia, Sa știi c-ai fost, în sud, în tara mea, și nordul te-a strivit, hiperboreea.

Singur, fara nimeni

Ferească Dumnezeu, daca mai poate, Pe fiecare, de singurătate, acesta-mi pare lucrul cel mai greu, ferească-mă de mine Dumnezeu.

Ferească-mă noroiul de noroaie, ferească-mă plouandul nor – de ploaie, ferească-mă singurătatea mea ca singur sa ma năruie pe podea.

Si gura să-mi aud cum mila cere, Vreunor pasi din vreo apropiere, si, fara nimeni, sa ma sting în glas, pe lume cat de singur am rămas.

Atât de singur sunt pe-acest pământ, ca nimeni nu va ști daca mai sunt.

Vindecarea de farsa

Distanta creste zilnic între noi și vârstele ni se îndepărtează, Nu vine nici o veste înapoi Decât ce-a fost în ultima amiaza.

As vrea sa cred ca totu-i un coșmar, Cu lumânări de nunta în revanșa, Dar totul e real rudimentar, Adresa ta a devenit etanșă.

Si ma eviți ca pe-un ciumat acut Ce ți-ar putea un mare rau produce, Dar eu nu vreau decât sa te salut, In drumul meu din urma către cruce.

Îți faci păcat mai omorând un mort, Ce casei tale ii stătea de garda, Nici nu mai stiu acum sa ma comport Cu cea pe care o făceam sa arda.

Si asta nu s-a întâmplat cândva, Ci ieri, în cea mai crudă-mbratisare, Când rugul tau de carne tremura și nu simt nu bănuia ca moare.

Si nici nu a murit și n-are cum De dragul unui moft al tau sa cada, Din umlinta ma ridic postum, Zvarlindu-mi uniforma de parada.

Sunt inca tânăr și sunt inca viu, Mai pot însămânța un tandrau pântec, Din ceea ce trăiesc și simt și stiu, Pot reclădi statuia

unui cântec.

Exista vârste când bărbații cred Ca orice despărțire e o moarte, Ca dragostea-i un tragic patruped și sexul e-un neștiutor de carte.

Complexe de tranziție! Părerii.

Di indivizi decizi sa fie lideri Iar daca maine nu e ca și ieri, Urmează deznădejdi și sinucideri.

Ci eu, din condamnare, ma ridic Si, cu aceeași pofta și răbdare Declar ca nu negociez nimic Și-aștept sa vina dragostea cea mare.

Din răzbunarea tristei reverii, Iubirea veche nu va fi întoarsa, Probabil, alta drama va veni, Sa ma salveze de aceasta farsa.

Arma mea

Daca te întreabă cineva Ce-mi ești tu, femeie, sora, fata, Sa răspunzi ca tu ești arma mea, Singura mea arma-adevarata.

Nu le spune mult mai mult de-atât, Lasă-i, tot ce vor, sa presupună, Arma mea, mai ai de doborât Negrul vultur dintre noi și luna.

Moartea care-mi da mereu ocol Trebuie s-o faci sa nu mai vina, Nu uita ca joci întregul rol și în întuneric și-n lumina.

Stiu ca pentru tine n-am permis și ca ilegal te port în brațe, Zică poterașii ce-au de zis Eu nu merg la iepuri sau la rate.

Eu pe tine te-am întemeiat, La primejdii și din somn sa scaperi și pe cat sunt eu de-amenintat Contra tuturor sa ma aperi.

Orișicâte se vor întâmpla Sa ramai să-mi răcorești obrazul și sa fii de-a pururi arma mea, Chiar și contra mea de va fi cazul.

Cu noi e Dumnezeu

Azi lumina din lumina Pamantu-n trupuri ne e greu, Dar e ușor când se închina:

Cu noi e Dumnezeu.

Am ostenit de atâta noapte Dar vom ieși din defileu Pentru lumina sfintei șoapte: Cu noi e Dumnezeu.

Nu suntem niște animale Cu suflet amânat mereu In noi e mila și e jale Cu noi, cu noi e Dumnezeu.

Luați lumina din lumina Paharuri curg din minereu Credința noastră e creștină Cu noi e Dumnezeu.

Umanitate sub escortă

Suntem umanitatea sub escortă, Mărşăluim îngenunchiaţi
sub cer Şi, vai, pământul nu ne mai suportă Şi ne înghite,
ospitalier.

Se crapă-n două piatra canibală, Ca să mănânce oameni vii,
la prânz, Şi, sub cumplita cerului rafală, Oceanele au izbucnit
în plâns.

Şi între timp ne-ntemeiem pe ură, Ne urmărim, ca să ne
facem rău, Venin universal în stare pură Şi fiecare cu aportul
său.

Clădim civilizaţii arogante, Ca semn că nu ne pasă de nimic,
Şi brusc vulcanii o pornesc pe pante

Şi orice lider redevine mic.

Ceva se-ntâmplă şi-n afara noastră Cum se întâmplă şi în noi,
curent, Şi sar civilizaţii pe fereastră, Pe când se sparge Țara-
Continent.

Nimic din tot ce e n-o să rămână, Computere, maşini şi
sateliţi, Într-o secundă totul e ţărână Care-şi resoarbe îngerii
striviţi.

Se prăbuşeşte ultimul orgoliu, Averea nu mai are nici un
rost, Când milioane de chinezi în dolii

Se reculeg, plângând, pentru ce-a fost.

Aceasta e o lume nebunească, Pe care noi n-o mai putem
salva, Menită şi să scadă şi să crească, Purtând principiul
răstignirii-n ea.

Pe-aici, prin valea noastră fără milă, Progresul se plăteşte
prin regres Şi vanitatea se transformă-n milă, Ne naştem des
ca să murim mai des.

Şi ca într-o demonică risipă, Cu bine şi cu rău, în terci egal,
Pământul ne înghite într-o clipă Şi, iată, ce e mal devine val.

Se anulează ură şi iubire, Culorile se prăbuşesc în iad, Şi,
brusc, maternităţi şi cimitire În gropniţe necunoscute cad.

Suntem umanitatea condamnată Să-ndure cald şi rece, fel de
fel, Vin cu dobândă notele de plată Şi nu mai sunt instanţe de
apel.

Ce lume, ca o tragică amantă, Asasinată de instanţe reci, Şi
amintirea ei halucinantă

Din creier ni se stinge pentru veci.

Cândva, vreun greier dacă o să poată, Va mai cânta peste pustiu, cri-cri, Despre o lume care-a fost odată, O, biata noastră lume scufundată, O lume care nu mai poate fi.

Singular

Încerc un gest, un jalnic început, De la persoana-a doua sa te mut, As vrea sa te transfer și sa dispar Către persoana-a treia singular.

Caci eu cu tine nu mai pot vorbi, S-au adunat prea multe ineptii, A-ți mai rosti porecla nu mai pot, De azi ești ea, te-ai depărta de tot.

Si niște explicații – tuturor:

Eu pentru ea as fi putut sa mor, Pe unde merg, îmi amintesc de ea, Nu pot s-o uit, orice s-ar întâmpla.

N-am dreptul sa o strig plângând „Ramai!”, Cat sunt de singur la persoana-ntai.

Mâini pedepsitoare

De câte ori îmi amintesc, rebelo, Că îmi provoci de bună voie rău, Mă înnegresc la față ca Othello Și mâinile pornesc spre gâtul tău.

Dar dintr-o dată mi se face milă, De orice gând răzbunător mă usc

Și, cum te știu curată și umilă, Simt mâinile că-mi cad din umeri, brusc.

Acum, când totul mă interesează, Un simplu zvon mă poate-asasina, C-am auzit cu jenă și cu groază Că-ți faci un fel de mică lumea-a ta.

Au fost destule între moft și țâfnă, Cu scene de amor și de război, Dar mă stupefiază această râvnă De a distruge totul între noi.

Alerg, în fața lumii, ca o torță, De dinainte de-a te naște tu, Dar nu-mi îngădui nici-un gând de forță, Să te opresc din nebunie, nu.

Te-am acceptat alături fără probă, Acum, de dorul tău nu pot să dorm, Va trebui să-mi las la garderobă Aceste mâini care-au crescut enorm.

Totuși, iubirea

Și totuși există iubire Și totuși există blestem Dau lumii, dau lumii de știre Iubesc, am curaj și mă tem.

Și totuși e stare de veghe

Și totuși murim repetat

Și totuși mai cred în pereche

Și totuși ceva s-a-ntâmpat.

Pretenții nici n-am de la lume Un pat, întuneric și tu Intrăm în amor fără nume Fiorul ca fulger căzu.

Motoarele lumii sunt stinse Rețele pe căi au căzut Un mare pustiu pe cuprins e Trezește-le tu c-un sărut.

Acum te declar Dumnezeu Eu însumi mă simt Dumnezeu Continuă lumea femeie Cu plozi scriși în numele meu.

Afară roiesc întunericici Aici suntem noi luminoși Se ceartă-nre ele biserici Făcându-și același reproș.

Și tu și iubirea există

Și moartea există în ea

Îmi place mai mult când ești tristă

Tristețea, de fapt, e a ta.

Genunchii mi-i plec pe podele Cu capul mă sprijin de cer, Tu ești în puterile mele, Deși inchiziții te cer.

Ce spun se aude aiurea, Mă-ntorc la silaba dintâi, Prăval peste tine pădurea: Adio, adică rămâi.

Și totuși există iubire Și totuși există blestem Dau lumii, dau lumii de știre Iubesc, am curaj și mă tem.

Casa de nebuni

În ultimele zile ale iubirii noastre, Eu îți spuneam cuvinte și tu, cu ochii uzi, Păreai neputincioasa și sa le mai auzi

Si ma temeam sa caut sau sa presimt dezastre

Și-n noaptea dinaintea plecării spre niciunde

Eu îți strigam ca ninge, plângând la telefon

Și-aveai atâta pace și viitor în ton, Ca nici acum nu bănuiești ca te puteai ascunde.

Nu cred ca are dreptul o dragoste sa moara Ca intre doua bestii, tăcut și indecent, și fara un adio și un avertisment, și fara o urare de drum, elementara

Aștept să-mi spui ca suntem, atunci când ai sa suni, Ori eu, ori tu, ori ambii... la casa de nebuni!

Despărțire în flori

La sărbătoarea florilor de mar, când drumul cere pașii sa se-aștearnă, acum ne despărțim într-adevăr precum nu promisesem asta iarna.

La sărbătoarea focurilor mari, când toată lumea varuie de paste, din viața mea începi sa și dispari, ființa mea abia te mai cunoaște.

La sărbătoarea soarelui deplin, când sângele -n bătrâni se poticnește, iubindu-te îți spun: ne despărțim și sa ne regăsim nu-i vreo nădejde.

Adio, deci, mai e ceva de zis, Când cad din geam deodată două glastre:

Se sinucide parca un cais

La sărbătoarea despărțirii noastre.

Ne mai ramane floarea de gutui, ca toate celelalte ne condamna, doar ei mai poți cate ceva să-i spui, sa mi te amintească înspre toamna.

Atâtea flori la despartire-avem, atâtea flori ca-n bieteale române, de parca hohotește un blestem, porunca lui civililor instante.

Si floarea de cireș de care-am spus a-mbatranit și s-a zbârcit în fructe, încet, de parc-ar duce un obuz, un tren transporta flori pe apeducte.

Tu crezi ca despărțirea-i pentru ea, Dar tu nu vezi ce flori – numai ruine -sa nu te minți, ca nu-i deloc așa, te părăsesc spre-a ma găsi pe mine.

La sărbătoarea florilor de soc, când lunca lumii gălgâie sălbatic, ne despărțim, plângând, la acest foc pe-a cărui vatra noi am fost jăratec.

De mar, de vișin, de gutui, de par, e floarea-n sărbători pana departe, acum ne despărțim într-adevăr cu-atatea flori în jur ca la o moarte.

Ce-i zis e zis și-n cântec îți spuneam ca va fi aceasta clipa – n care de-atâtea flori pe fiecare ram ninsorile vor miroși a floare.

Adio, deci, te vad, dar nu te vad, când florile de noapte-ncep sa cearnă și daca despărțirea-i un prăpăd proiectul ei ti l-am

trimis din iarna.

Pierduta mea, pe veci pierduta mea, acm când florile te tin
de mana, asculta cântecul precum era ninsoarea noastră sfânta
și păgână.

Bocet pentru Ion cel fara de mormânt

Ca tara sa nu-ți moara Tu liniștit te-ai frânt, și tot colinzi
prin tara, Ion fara de mormânt.

Asa a fost destinul tau, Sa mori precum te-ai și născut Ca un
erou necunoscut Într-un mormânt necunoscut.

Ioane fara de mormânt, Te plâng și te îngân, Ca tu ai fost și
eu mai sunt, Ion, soldat roman.

Dar undee mormântul tau, In care rau sau deal, Te bat
părerile de rau, Soldat și general.

În fata morții neclintit, N-aveai ce o ruga, Ai lăcrimat și i-ai
zâmbit Ca și la nunta ta.

Dușmanii tai și azi se tem De-ngrozitoarea zi Când vom ieși
de sub blestem și tte vom regăsi.

Ioane, fara de mormânt, Cuvânt fara coperti, Din locul tragic
un` te-au frânt Încearcă sa ne ierți.

Asa, a fost, va fi mereu, Te căutam cu dor Ion ești tu, Ion
sunt eu, Ion e un popor.

Îmi pasă

Mi-e dor de tine

Și nu-mi ajung celelalte

Uite că un surogat

Pentru puritate

Nu s-a găsit.

Mi-e dor de tine

Mi-e tine de tine

Mi-e înlăuntrul meu de tine

Mi-e nu știu cum, Mi-e nu știu ce, Mi-e dor de tine ca de
acasă.

Îmi pasă!

La adio tu!

Se afla litere și farduri și niște munți sunt între noi Dosare
închise triste garduri și nici nu o sa mai vi înapoi.

În prgul iernii absolute Sărută-mi tâmpla alb bălai și apoi

scufundă-te și du-te

În orizontul altui grai.

De ce sa îți spun la revedere Nu as mai avea nici un motiv
Adio drepturile își cere Caci te-am pierdut definitiv.

Si de la mine pân` la tine Cuvântul însuși va îngheța Nici sa
te strig nu stiu prea bine Iubita mea, pierduta mea.

Când te-am văzut ultima oara Știai și tu, plângeai și tu și ai
plecat cu tot cu gara Nici tren nu mai exista, nu.

Eu m-am întors inca o data Voiam sa vin pe urma ta Dar
unde-i linia ferata? Parca a luat-o cineva!

Eu ți-aș mai spune amănunte Destinul de-aș putea sa il
schimb Iubita mea de peste munte, Iubita mea de peste timp.

Pe cea de atunci nu o voi găsi-o și eu acela am murit Sub
cinic nuclear adio Noi bietul cuplu pârjolit.

Nici nu pot nimic sa îți spun Pe curând sau rămas bun Apăru
numai nu La adio tu!

Nașterea lui Eminescu

Ciudată noapte simt că o să fie și-o să trăsească în
dicționar, la noapte, în Moldova mijlocie, se naște Eminescul
nostru iar.

A fost sortit să vână-n cea mai dulce și-n cea mai sfâșiată
dintre țări, pleca-vor toți ai zilei să se culce și-l vor primi
strămoșii lui călări.

Așa firesc se-ntâmplă nefirescul, Pământul nostru suferă
adânc, La Ipotești se naște Eminescu

Și-n toată România mame plâng.

La noapte, dintr-un pântec și o slovă, se naște steaua celor
ce-au tăcut, ingenunchez, în fața ta, Moldovă, și mâna mult
lovită ți-o sărut.

De-atâtea ori, în vremuri, sfâșiată ai fost, Moldovă, cum să
spun nu pot, dar Eminescu ce se naște, iată, în Doina lui, o să
cuprindă tot.

Ciudată noapte, noaptea noastră mare, o noapte cum a fost
la început, și, de la Cernăuți și pân” la Mare, pâraiele se-aud
plângând în Prut.

În el tresare trist Moldova toată, toți frații-nstrăinați se
regăsesc, în el o inimă va ști să bată acum și veșnic, dorul

românesc.

În Voroneț s-a răsculat albastrul, ca dintr-un cer fremătător de frați, la noapte-n țară va urca un astru, se naște El, Români, vă închinați!

Condamnarea la toamna

Nu e toamna cum ești tu, vara mea de suflet, nu, pe pământ, vara decăzu.

Daca pădurea ne condamna la nostalgie, fara rost, e toamna, vara mea, e toamna, așa cum poate n-a mai fost.

Atâtea taine nepătrunse ne cad în brațe la un semn și suntem îmbrăcați în frunze și căptușiți c-un fel de lemn.

În rau sunt doua lăzi de bere, pe foc s-a pus un ultim vreasc, trec cerbi frumoși, bolnavi de fiere, Către cerboaice care nasc.

Si ziua e atât de mica încât n-ai vreme de-un salut, și-un fum noptatec o complica și săptămâna a trecut.

Mai e în tot un pic de vara, dar paturi aspre ne-nsotesc, la orice drum mai lung afara prin clăi de aburi nefiresc.

Mai am senzația ca toate

Pot fi și altfel decât sunt, Dar muntii-mi pun poveri în spate
Si simt ca port pe talpi pământ.

Acum și fiarelor li-i foame și ies lunatice la drum, pădurea este numai drame și-o mai salvam cu câte-un fum.

Dar ea, deodata, ne condamna la nostalgii și la păcat, e toamna, vara mea, e toamna, și-atât de singur m-ai lăsat.

A mea

Cum treci acum și apa e-n ruine, și-ți este bine și îmi este bine, aș vrea să-ți spun, iubito, că în tine e vie vrerea ambelor destine.

Te voi iubi cu milă și mirare cu întrebare și cu disperare, cu gelozie și cu larmă mare, c-un fel de fărdelege care doare.

Și jur pe tine și pe apa toată

Care ne ține barca înclinată

Că vei ramane – dincolo de număr

Și dincolo de forme, măști și vorbe -

A mea, de-a pururi, ca un braț în umăr.

Avertisment

De multă vreme ocolesc trecutul, Din milă față de

contemporani, Să nu stârnesc cu mâna mea vulcani, Mai bine zac între coperti, ca mutul.

Dar, vai, toți cei iertați îmi sunt dușmani, Vor sabia, nu vor să fie scutul, Pe Blaga l-ar ucide iar Răutu C-o ceată de cosmopoliți golani.

O, timp păgân în multe ale tale, Te-ar vinde ei samsarului străin Cei care poartă două capitale Pe-același amărât de buletin.

V-avertizez, sinistre haimanale, că ori intrați în pensie, ori vin.

Robit Libertății

Te cant pe lira mea cu corzi ghimpate

Greu dobândita noastră libertate

Si daruindu-ma-ntru-totul ție, Eu simt, în tot ce murmur, o beție.

Și-atât de copleșit sunt eu de tine Și-atât îmi e, cântându-te, de bine, Atât ma simt luat de o dulce verva, C-aproape ochii mei nici nu observa.

Când trec de-aceste corzi ce ma inspira Și-ncet, încet, ma-ncorporez în lira, Ca electrocutat de-a dreptu-n plansu-mi, Aproape eu cântând la mine însumi, Închis în lira mea cu corzi curate, Te cant ca dintr-un pântec, libertate!

Dacă cu o singură femeie am fost în stare să fac o fată ca Ana-Maria, vă dați seama ce putem face toți împreună.

Mi-e imposibil fără tine

Nici nu mai stiu daca erai frumoasa și nici în ce culori îți sta ma bine, Stiu doar ca amintirea nu ma lasa și ca mi-e imposibil fara tine

Vizionez femei nenumărate, Femei interesante ma mai suna, Dar rece și strain ma simt de toate și nu ma vad cu ele împreună.

Nu pot nici să-mi explic întreaga drama, Care-a decurs din întâlnirea noastră, Dar vechiul loc al dragostei ma cheama și tu îmi faci cu mana la fereastra, Subtile explicații cui i-aș cere?

Tot prostul face pe interesantul

Și-n condamnarea asta la tăcere, Mai conversez de-a surda,

cu neantul.

Si cum sa transformam iubirea-n ura, De ce nu noi, ci solii sa lucreze, și sa pățăm simțirea cea mai pura, Punând incendiul tot în paranteze?

N-aș vrea sa te-ndarjesc sau sa te sperii, Nici sa te fac sa te-ndoiești de tine, Dar eu te-am adorat fara criterii, Este bolnav, al patimii depline.

De dragul tau, am fost cu lumea-n lupta, Te-am aparat de bârfe și de crivat, și după toată veghea ne-nterupta, Cedez numai în lupta împotrivă-ți.

Si, totuși, tu ai fost cea mai frumoasa, La mine-n brațe îți fusese bine, Obsesia iubirii nu ma lasa Și-mi este imposibil fara tine.

Durerea femeiască

V-am tot iertat, v-am tot acoperit, Și, să mai amânăm, nu-i înțelept, Ar fi, să recunoaștem, în sfârșit, Femeia, n-are, totuși, nici un drept.

Muncim, ca niște sclave, zi de zi, Frumoase-am fost, pe cel dintâi traseu, Și condamnarea de-a ne urâți, Chiar voi, ce ne iubiți, ne-o dați, mereu.

Stăm în picioare, încă de cu zori, Și vă mirați că nu mai sunt subțiri, Dar voi, care vă credeți tot feciori, De ce nu arătați ca niște miri?

Pe unde ne dați dreptul de-a munci, Lucrăm istovitor, cu voi în rând, Din când în când, în burți ne dați copii, Iar voi plecați la altele, râzând, Când suferiți, ne cereți lângă voi, Ori vă-mbățați, ori ați trudit prea mult, Vă plângem, când vă duceți la război, Sau când vă speriați, la vreun consult.

Eroic v-am iubit nelegitim, Și legitim, eroic v-am iubit, Ne bateți, ne-nșelați și noi o știm, Ba, alteori, întrăm în circuit.

Iar cele care, azi, pe termen scurt, Vă fură amintirile de ieri, Își vor plăti plăcerea unui furt, Fatal, cu furtu-aceleiași plăceri.

Și, uneori, păcătuim curat, Crezând, prin lacrimi mari, de ochi atei, Că însuși Dumnezeu este bărbat

Și nu le înțelege pe femei.

Dar, vai, a fost odată prea frumos, Ca-n filmele de dragoste a fost, Și-acum, ne omorâm sânguincios

Și zilnic ne distrugem fără rost.
Ne-nvinge viața fără orizont
Și voi ne-nvingeți, într-un mod câinesc, Trăim ca niște
văduve de front

Și mâinile mereu ni se aspresc.
Acum, când auziți acest reproș, Priviți, fără privire, înapoi,
Încuvințați din cap, mărinimoși, Și credeți că nu-i vorba
despre voi.

Și, totuși, e vorba despre toți
Sunteți la fel de răi și de flămânzi, Durerea femeiască pentru
soți, E-un credit fără giruri și dobânzi.

Vă e urât cu noi, vă e urât, Și ne-ați ucide, dragilor bărbați,
Așa că vă rugăm numai atât:

Puteți să ne jigniți, să ne-njurați, Dar faceți-o cu tonul
coborât

Și pân-adorm copiii, așteptați.
Telefon peste moarte
În lumea numelor străine, Mă simt, și eu, un străineț, Iau
telefonul lângă mine și n-am ce număr să formez.

Trăiesc, fără speranță, drama Că neamul meu, acum, e frânt,
Mi-e dor de tata și de mama, Dar nu au număr, la mormânt.

De convorbiri cu ei sunt gata și în necunoscut mă zbat, îi sun
pe mama și pe tata, Dar crucea sună ocupat.

Au numere secrete parcă și aparatul n-are ton, Deodată aflu
și tresar că Nici moartea n-are telefon.

Mi-e dor de voi, părinți din moarte, Cu lacrimi bine vă
cuvânt, Și uit că ați plecat departe

Și n-aveți roaming, sub pământ.
Formez un număr, oarecare, Întreb precipitat de voi, Dar știu
că mort e cel ce moare și nu mai vine înapoi.

Și, vai, de-atâta timp înapoi, Vă chem și-n visuri, să v-
ascult, Dar iarba pe morminte tace, Cu număr desființat
demult.

Și, dacă o să ținem minte, Probabil, când o fi să mor, Am să
vă caut în morminte, Pe-un număr de interior.

Analfabeților

V-am spus că sunt un om periculos Și nu mi-ați luat

avertismentu-n seamă. V-am spus s-aveți pentru persoana mea
Un plus de-ngrijorare și de teamă.

V-am spus că fac teribil de urât

De sunt călcat puțin pe libertate.

V-am spus ca sunt oșteanul credincios

Dar care doar cu inamici se bate.

V-am spus să vă astâmpărați și voi, Cenzori capricioși ai
vremii mele, C-o să vă coste scump mărunțul moft, De a ne
face nouă zile grele.

V-am spus să puneți mâna să munciți. Să nu mai tot pândiți
zeleși din umbră, V-am spus că n-o să placa nimănui Pornirea
voastră, tulbure și sumbră.

V-am spus că vremurile s-au schimbat

Și că situația e mai complexă, Nu-i intelectualul – servitor.
Cultura nu-i ceva ca o anexă.

Și lumea nu se poate cuceri Umflând la cifre și mimând
tumulturi Cu aroganți și trândavi doctoranzi, Cu papagali care
țin loc de vulturi.

V-am spus și am puterea să mai spun Ca nu încape muntele
în seră Ca prea-i scurt drumul de la rai la iad Și de la
căprioară la panteră.

V-am spus să nu-l fetișizați pe Marx, Să nu-i păstrați în spirt
învățătura Și voi într-una fără să-l citiți Îl pomeniți până vă
doare gura.

V-am spus că bătălia pentru om Nu iartă astăzi nici o
dezertare Și voi v-ați decorat voi între voi Când lupta este în
desfășurare.

V-am spus că muzica nu-i un microb

Care amenință civilizații

E-a omului pentru a fi mai bun, V-am spus: ceva care să-i
placa dați-i.

V-am spus, concetățeni analfabeți, Și luați aminte și să țineți
mintre. Dar nu știam ca v-ați născut și surzi Și scoateți arma
când vedeți cuvinte.

Scrisoare către guvernul României

Ce sorcovă și târguri ai în steag Și ce poșircă îți bălțește-n
sânge, Guvern al inaniției, beteag, De nu auzi Ardealul care

plânge?

Tu nu-nțelegi coșmarul vieții lor Că sunt abuzuri cu nemiluita Și că n-au cui să-i ceară ajutor Românii din Covasna și Harghita?

De propria ta țară te ferești Și imposibil s-o conduci îți este, Că ai ajuns să fii, la București, Guvernul unei alte Budapeste.

La noi acasă, alții sunt stăpâni, Bați temenele la Înalta Poartă,

... Persecutați, doar fiindcă sunt români, Românii din Ardeal nu te mai iartă.

Guvern de indigo și din mancurți, Te blestemă, descoperindu-ți vina, Ceilalți români, vânduți la alte Curți, În Basarabia și Bucovina.

Guvern al României, surdomut, Ești plin de păcăleli și plin de fumuri, Dar clopote de moarte au bătut Pentru acest popor ajuns pe drumuri.

Ca-ntr-un coșmar, te caut și te strig, Să nu mai tot sucești cuțitu-n rană, Prin lanțuri și prin foame și prin frig, Însângărând condiția umană.

Tu ești în stare să ne-ntorci pe toți La cea dintâi Comună Primitivă, Să fim un neam de criminali și hoți, Ce-și jefuiește propria colivă.

Guvern fără de țară, pune punct Acestei fraze care te cuprinde Și-ngroapă idealul tău defunct În groapa României suferinde.

Și lasă-ne! Dispari în mod brutal, Eliberează, cu grabire mare, De boala ta, românii din Ardeal, Guvern murdar de propria trădare!

Moartea bătrânilor

Mai muncim o vreme, tată-mare, Ca să strângem bani de-nmormântare, Mai muncim o vreme, mamă bună, Și-or să ne îngroape împreună.

Leu cu leu ați adunat o viață, Ați făcut economii de piață Și acum așa a fost să fie, Să n-aveți bani pentru sicrie.

Vremuri mari, puternice reforme, Toate cheltuielile-s enorme, Pune, tată, capul pe o pernă, Viața ta a devenit eternă.

Nu mai ai nici dreptul la o moarte, Trage-te, bătrâne, într-o parte Și rămâi, pân-la sfârșit, de pază, Că altfel te devalorizează.

Mai muncim un an, în sărăcie, Poate, pân-la urmă, cine știe, N-avem dreptul de a fi statuie, Dar măcar un lemn și niște cuie.

Pune, mamă, masă mai săracă, Să le dăm și ălor care pleacă, Să la stăm cu milă împotriva, Printr-un biet colac și o colivă.

Lasă-ți, mamă, ochii peste țară, Să o faci din moarte să tresară, Ca pe noi din nou să nu ne nască, Fără-o-nmormântare creștinească.

Groapa ne-a urcat pân-la călcâie, Dar n-avem nici bani pentru tămâie, Și lumânărilor ne despoaie, Și ce scump și drumul pân-la rai e!

Ține, mamă, ține, tată, ușa, Să nu intre peste noi cenușa, Hornurile gri să nu-și reverse, Peste noi cenușile perverse.

Ce impozit fiecare boală, Ce exploatare ireală!

Scândura sicriului ne costă

Mult mai mult ca viața noastră, fostă.

Pune, tată, mâna pe-o secure, Să luăm sicrie din pădure, Pune, mamă, mâna pe o pâine

Și împarte-o, că murim chiar mâine.

Vremuri de inflație și silă, Moartea însăși a ajuns umilă Și, în fond, pe noi ce ne așteaptă? Doar o sinucidere-nțeleaptă.

Noi, bătrânii, am rămas pe drumuri, Într-un crematoriu numai fumuri, Și murim, ajunși pe înnoptate, Marfa cea mai ieftină din toate.

Pe mine mă enervează foarte tare faptul că eu voi muri și pixurile mele vor rămâne. Le-am strâns, nu le-am putut epuiza și asta mă enervează.

Iluzia unei insule

Diseară-i plecarea în insula mea, trăsura de nuc te așteaptă la scară, ia-ți haine mai groase și nu-ntârzia, căci câini-polițiști s-ar putea să apară.

Nu-ți face probleme, birjarul e mort și caii sânt morți și trăsura e moartă, fugim fără martori în nu știu ce port, în insula mea la cinci capete spartă.

Acolo, vom crește copii monstruoși, la chei de metal și de mazăgă vor râde, cu vești ne-o ticsi de la moși și strămoși, tic-tac, telegraful cadavrelor ude.

Vom trage trei filme color, de deochi, și le vom trimite în lume de-a rândul, ca-n sticle băgându-le în câte-un ochi, Al Patrulea Ochi pentru casă păstrându-l.

Și ziua întreagă, noi goi, fără tiv, pe sănii de foc vom zbura într-o vale, iar eu, gospodarul voiesc să cultiv grâu dulce și leneș, pe coapsele tale.

Te-aștept deocamdată. E mijlocul verii, e mijlocul iernii, ciudată poveste; iar când vei urca, e-n zadar să te sperii, trăsura ca moartea părăndu-ți că este.

E numai iluzie, dincolo-s eu, te-aștept cu făclii, patru mii șase sute, zadarnic te sperii că ninge mereu, că străjile drumului fumegă mute.

Hai vino și urcă și spune ceva, birjarul e mort, are sânge de cârje; te-aștept fără martori în insula mea, port haide de nuc, sunt aproape o birjă.

Iar dacă nu-mi vezi fața ce mi-am găsit-o, Să știi că, în insula mea, totuși sânt, Eu, movila celui mai proaspăt mormânt, Întinde piciorul și calcă, iubito!

Și asta e totul. Plecarea-i diseară. Fantoma trăsirii așteaptă la scară.

Ne mor prietenii

Ne mor prietenii, ne mor, Murim și noi în moartea lor, Căntărie îngrozitor, Într-una, primul ajutor, Chemat la patul tuturor, Mereu, e de ales: or-or! Se rupe ața pe mosor, Tușesc segmentele-n motor, Ne mor prietenii, ne mor Murim și noi în moartea lor, Și amintirile ne dor, Ne mor prietenii, ne mor.

Miros de coasa

E amurg și mai raman Lângă foc și amintire, Ma adun din risipire, și încep sa cant păgân.

A fi fire și nefire, Nu mai stiu ce mai îngân, Umbla cineva la fan, Simt venind miros subțire.

Taie cineva lucena, Cu o coasa veche, grea, Ca și când și-ar repeta Ca doar moartea e eterna.

Parcă-aș sta, parca as pleca Parca sunt altcineva.

Mortul învingător

Ce țară, ce morală, ce prăpăd, Un fapt de viață mai grozav ca toate, Un mort este votat majoritar

Și-n clasament pe toți cei vii îi bate.

Așa a fost și este și va fi Conflictul de-ntuneric și de groază, Un mort învinge pe cei vii la vot Și ei aproape cred că îi trișează.

Și, vai, absurde autorități Se strâng buluc și judecă drăcește Și îl declară pe învinsul lui Învingător, doar pentru că trăiește.

Și mortului ce i-a învins pe vii Nici nu au apucat să-i facă groapă Și-n primăria lui de-nvingător E ordin ca petrecerea să-nceapă.

Și proștii râd, în nebunia lor, Întărâtați de liniștea nocturnă Și unul zice: hai să-l îngropăm, La locul care-i place lui, în urnă.

Ce țară, ce morală, ce prăpăd, Politică de-a pururi surdomută, Învingătorul se întoarce-n sat, Dar voturile lor nu-i mai ajută.

Probabil, e-o parabolă, aici, Chiar dacă nu o pomenește cartea, Trăim învinși în fiecare zi, Iar, ca să biruim, plătim cu moartea.

Dicționarul

Acest dicționar

Enciclopedic și bizar

Cat mai iubesc

Il răsfoiesc, Dar nu-nțeleg ce-i de făcut, Sunt surdo mut.

Acum, acum sau niciodată Te voi chema la judecata, Dicționar stupid și confident perfid, Te pun la zid.

Mi-ai dat mereu, mi-ai dat credinți, Și-acuma vad ca totuși minți, Dicționar cețos, am sa te-arunc pe jos, Fara folos.

Iubirea mea nu e cuvântul, Bibliotecii prea mint pământul, Pământu-i plin de ploi, da lacrimi înapoi și pentru noi.

Dicționar bun pentru toate, De azi te pun în libertate, Tu poți însemna măcar ceva, ceva, Din ce e ea.

Dar, vai, ce vad aici în file, Sunt drame mari și sunt idile, Un vuiet nefiresc, cuvinte se iubesc

Nepământesc.

Stau verb cu verb și plâng adverbe, E un cazan întreg ce fierbe, Degeaba te provoc, de noi nu este loc, N-avem noroc.

La vocativ se mai săruta

Un surdo-mut și-o surdo-mută

Ce nu mai au cuvânt, nimica sfânt, Ci sunt, doar sunt.

Dor de Bacovia

Acum, când cade toamna pe pământ, Ca un coșmar al unei boli ciudate, Acum să trecem prin acele sate, În care merele în meri mai sunt.

Acum să ne iluminăm de tot, Până-n adâncul inimii și-al firii, Ce disperare, cum se duc martirii, Și a-și rosti plecarea nu mai pot.

Foioasele în vântul toamnei ard, Mușcate sângeros și trist de lună, Și turturelele se despreună Acum, noi doi în focul revanșard Acum, atât de singuri pe pământ, Să recităm Bacovia, plângând.

Copiii de țărani

Poemul acesta îl scriu într-o noapte, Putin după ziua de treizeci de ani

E-un scrâșnet, un plânset, un geamăt de șoapte, Caci e pentru voi, fii curați de țărani!

Când tara îndreaptă și legi și-a sa cale Când sus în idee nu-i loc de abuz Mai sunt de-implinit și la capăt de dus, Dorinți izvorând din nevoi sociale.

Si una e-aceea ca inca la tara, Nu-i scoala făcută cum e la oraș Ca fiul taranului, totuși nu poate, Intră-n facultăți cu același curaj.

Eu stiu cate lucruri în tara sunt gata și cate vor fi, daca suntem cuminți. Dar una e daca director e tata, și alta e, daca-i taran de la Vint...

Eu iată, priviti, sunt un fel de director N-aveți nici o grija ca va voi minți Am și eu copii ce pot fi de bani gata Cu toate-i îndop, pentru că-mi sunt copii.

Dar tara sta-n alții întâi, și pe urma In fiii aceștia de directorășii Nu, satele noastre nu sunt trista turma Ce lana și brânza trimite-n oraș!

Producția lor cea mai sfântă sunt fiii! Lor li se cuvine

răsplata de preț. Țăranii dau aur, când dau României Curații
lor fii, rod al unicei vieți!

Abia acum

Rănit la piept de crivățul câinesc, Ce-mi bandajează rănila cu
luna, Abia acum încep să te iubesc

Când simt că te-am pierdut pe totdeauna.

Și rănila mereu mă vor durea, Slăvind întâmpinarea ta târzie

Și-abia acum îți spun „iubită mea”, Când nici nu-ți știu
adresa spre a-ți scrie.

Deodată, apa lumii te-a-nghițit, Deodată am rămas rănit de
crivăț, Gesticulând spre minus infinit Și construind delicta
împotriva-ți

Atunci când totul se-ntâmplă firesc

Ne-mpotriveau ca soarele și luna, Și-abia acum încep să te
iubesc

Când simt că te-am pierdut pe totdeauna.

Deodată ce spun eu și ce spui tu Sunt două înghețate limbi
străine

Și la hotarul dintre da și nu

Un martor mut mi-ar tot vorbi de tîne.

Singurătate

Va propun un tratament urgent și s-aveți încredere va rog
Când nu e un alt medicament Luați singurătatea ca pe un
drog.

Ceaiul aburește trist pe masa Un tacâm șervetul îl apasa N-
am nevoie nici de două linguri Doamne, cina oamenilor
singuri.

Gust și eu în clipe lungi de veghe Noaptea pernei fara de
pereche Suna telefonu-n casa goală Doamna mă iertați dar e
greșală.

Cat de dragă-mi ești singurătate

Tu mi-ești ceamă dragă dintre toate

Lacrima în ochiul dintre ape

Caci nici umbra mea nu mai încap.

Tu singurătatea mea curată Totu`ncepe cu a fost o dată Cu
durerea ta îmi este bine Nu știu ce m-aș face fara tine.

Cu tristețe le trăiesc pe toate Dar mai dragă-mi ești

singurătate Cat de necesara îmi ești tu mie Nu te-aș da pe nici o sindrofie.

Doar atât din toate ma omoară Izolarea meselor de seara și măcar la una dintre cine Dumnezeu sa bea un ceai cu mine.

Nici o carte

De când ai plecat departe, Ma gândesc sa scriu o carte, Dar de-aici și până la tine Nu se merge, nu se vine.

Pot sa îți fiu supus paharnic, Tot ce-ți scriu, îți scriu zadarnic, și de-ar fi să-ți mai ajungă Cartea mea de cale lunga.

Mila ta eventuala M-ar atinge ca o boala, Niște lacrimi de la tine Nu mi-ar face nici un bine.

Poate-ar fi o terapie, Daca te-aș putea descrie, Dar ma tine, ma retine Dorul propriu-zis de tine.

Orice litera-i o rana

Și-o-ncercare inumana

Si nu poate nici o carte

Sa te-ajungă pana la moarte.

Sa fie pace în lume!

Sa fie pâine pe masa

Si toți ai casei acasă

Si grâu-n brazda sa iasă

Sa fie pace, pace, pace pe Pământ.

Si ale lumii guverne

Sa știe bine-a discerne, Nevoia vieții eterne, Sa fie pace, pace, pace pe Pământ.

Sa fie-o blânda lumina, și nu rachete-n gradina, Doar vesti frumoase sa vina, Sa fie pace, pace, pace pe Pământ.

Ca focul rau sa nu arda, Cât viața-n noi nu e moarta, Sa stam cu toții de garda

Sa fie pace, pace, pace pe Pământ.

Sub zbuciumatele astre, Destul cu-atâtea dezastre, O cer durerile noastre, Sa fie pace, pace, pace pe Pământ.

Destul cu traiul de câine, Spre dezvoltare și pâine

Si pentru ziua de mâine

Sa fie pace, pace, pace pe Pământ.

De-o pace dreapta mi-e sete, Plenara-ntregii planete, A hotărât ce se vede, Sa fie pace, pace, pace pe Pământ

Miniștrii lumii sa n-asculțe
De interese oculte, Ci de voințele multe, Sa fie pace, pace,
pace pe Pământ

Iertările

Tu să mă ierți de tot ce mi se-ntâmplă, Că ochii mei sunt
când senini, când verzi, Că port ninsori sau port noroi pe
tâmplă, Ai să mă ierți, altfel ai să mă pierzi.

Văd lumea prin lunete măritoare

Și văd grădini cu arme mari de foc, Sub mâna mea deja
planeta moare

Și în urechi am continentul rock.

Ai să mă ierți că sunt labilitate

Că trec peste extreme fulgerând, Ai să mă ierți preablânda
mea de toate, Eu sunt nemuritorul tău de rând.

Ai să mă ierți că nu pot fără tine

Și dacă n-ai să poți și n-ai să poți

Mie pierzându-te-mi va fi mai bine

Eu tristul cel mai liber dintre toți.

Și cum se-ntâmpla moartea să le spele

Pe toate-nobilându-le fictiv, Ai să te-aplec deasupra morții
mele

Și tot ai să mă ierți definitiv.

Ai să mă ierți în fiecare noapte

Și-am să te mint în fiecare zi

Și cât putea-vă sufletul să rabde

Cu cât îți voi greși te voi iubi.

Spune-mi ceva!

Dacă-am să te chem Dă-mi măcar un semn Fie și-un blestem
Din partea ta. Totuși nu știu cum Pentru-atâta drum Ce-a-
nceput acum Spune-mi ceva.

În noaptea despărțirii dintre noi Copacii cad pe drum din doi
în doi, În ochi mă bate viscolul câinesc Și am venit să-ți spun
că te iubesc.

Probabil drumul meu va duce-n iad Mă-mpiedic de o lacrimă
și cad Și iar adorm și iar mi-e dat un vis Că biata cifră doi s-a
sinucis.

Și de atâta viscol vestitor

Nu ochii mei, ci ochii tăi mă dor, Că tineri am intrat și cu ce rost

Și ce bătrâni ieșim din tot ce-a fost.

Nici aripile zboruri nu mai pot, E numai despărțire peste tot
Și se aude că va fi mai greu Decât vom fi departe tu și eu.

Dar nu pentru a-ți spune că e rău Am dat cu bulgări mari în
geamul tău, Ci ca să știi, în viscolul câinesc, Că plec și mor și
plâng și te iubesc.

Și vreau să-ți dau cu acte înapoi Dezastrul împărțirilor la doi,
Ca să-nțelegi și tu ce-i cuplul frânt Și cum e să fii singur pe
pământ.

Ruga de bine și de rau

Te-aș lua de par sa te târăsc la vale, Pe pietre te-aș trânti sa
te iubesc, Dar trebuie sa ma comport domnesc, Captiv al stării
mele sociale.

Acum as scoate de prin grajduri biciul, Sa te însângerez
răzbunător, Dar trebuie sa fiu actorul lor, Sa ma complac în
panica și viciu.

Intraga mea iubire ilegala

Si nebunia mea fara noroc

În frigul nostru au făcut un foc, și v-am făcut mai oameni,
din greșeală, și totuși, ma rog, la tine, Doamne, Oprește mana
mea sa o condamne.

Primat estetic

Acum daca tu ești departe cu mine-i părerea de rau dar ea
este arta-ntre arte în numele numelui tau.

Si iata-ntre noi sunt hotare, sunt vameși și sunt grăniceri, se
naște, se plânge, se moare, se cauta ziua de ieri.

Dar buzele mele îngheață, de ras este numele meu ca viața
mea parca nu-i viață când suna frumos tot ce-i greu.

Acum, când te plâng de departe, un vers cara-ntregul meu
plans, și iată-ne iar printre arte când viața era de ajuns.

Simpla scrisoare de dragoste

La miezul nopții ma gândesc la tine și stelelor ma rog să-ți
fie bine, Din somn sa te trezească dintr-o data, Sa nu-nțelegi
de ce ești tulburata.

Si i-am lăsat un tremurat de jale

Copacului din fata casei tale.

La usa ta am îndrugat cuvinte, Sa nu te-atingi de clanța că-i fierbinte.

Si mai ales, când noaptea e la usa Ca să-mi așeze peste timp cenușa, La tine ma gândesc și nu am stare și fostul foc îmi arde sub picioare.

Cu lucrurile vreau sa ma amestec, Ma simt o fiara suspinând domestic, Dar da-mi un loc de ultima greșeală Să-ntârzii în cutia ta poștală.

Cine nu are părinți

Rătăcit pe pământ, ca e mare sau mic Cine n-are părinți nu mai are nimic.

C-a fost vreme de paci, c-a fost timp de război, Ei așa au dorit, sa se mute în noi.

Si acum, daca ei, care-au fost, nu mai sunt, Noi, în noi, ii purtam și le suntem mormânt.

C-au murit ordonat, după cum li s-a dat, A cădea violent, a se stinge treptat.

N-aveam timp pentru ei, păreau duși în alt veac și acum ne miram ca sunt palizi și tac.

Nu păreau de prisos, se simțeau de prisos și acum, înapoi, ii chemam dureros.

Într-un tragic motiv, într-un tragic efect, Ce simțeam indirect, azi ne doare direct.

Și-n sicriu ii purtam, cu capacul răsrânt și acasă plecam, și-i lăsăm în mormânt.

Si nici nu ne gândim sa venim înapoi, Poate nu au murit și mai striga la noi.

Si, probabil, curând, vom vedea, vom simți, Ca-ntre noi și părinți au crescu veșnicii.

Ca-ntre noi și părinți urca drumul de lut, Drum de neînțeleș, drum de nestrăbătut.

Dar acum e târziu și simțim și vedem Ca părinții devin robii altui sistem.

Si ce suflet avem, să-i băgăm în pământ, Dedicăți, noi și ei, ritualului sfânt.

Daca-n viață au fost, fie blânzi, fie fermi, Ii fixăm în pământ,

ii trimitem la viermi.

Dumnezeu ne-a uitat, varsta-și iese din minți, Mor părinții în noi, noi murim în părinți.

Vine iarna în ceas și da viscolul spic, Cine n-are părinți nu mai are nimic.

Niște oameni mai plâng, niște clopote bat, Cine n-are părinți este mort și îngropat.

Este ultimul rau, este ultimul rapt, Cine n-are părinți nu exista, de fapt.

Nu exista averi, nu exista noroc, Cine n-are părinți ce sa aibă în loc?

N-are preț nici un preț, n-are nimb nici un nimb, Cine n-are părinți, ce sa aibă în schimb?

Cine n-are părinți, are ultimul drept, De-a porni-o prin timp, cu tot viscolu-n piept.

Timpurii suferinti și tardive cainti, Un popor de orfani, cine n-are părinți

De la un cardiac, cordial

De-aicea, de pe patul de spital, Pe care ma găsesc de vreme lunga, Consider ca e-un gest profund moral Cuvântul meu la voi sa mai ajungă.

Ma monitorizează paznici minimi, Din maxima profesorului grija, In jurul obositei mele inimi Sa nu ma mai ajungă nici o schija.

Aud o ambulanta revenind, Cu cine știe ce bolnav aicea, Alarma mi se pare un colind Cu care se tratează cicatricea.

Purtați-vă de grija, frații mei, Păziți-vă și inima, și gândul, De nu doriți sa vina anii grei, Spitalul de urgenta implorându-l.

Eu va salut de-a dreptul cordial, De-a dreptul cardiac, precum se știe, Recunoscând ca patul de spital Nu-i o alarma, ci o garanție.

Va vad pe toți mai buni și mai umani, Eu însumi sunt mai omenos în toate, Da-mi, Doamne, viața, inca niște ani și tarii mele minima dreptate.

Iubiți-vă pe tunuri!

Iubiți-vă, Iubiți-vă pe tunuri!

Iubiți-vă până le veți hodorogi, Până le veți scoate din funcțiune, Iubiți-vă aruncând din mâini

Tot ce vi se-ntâmplă s-aveți în mâini, Actele voastre, banii voștri, oglinzile, Chiar și această carte care nu are decât meritul

Că aparține unui om

Care în viața lui, deși n-a avut norocul

Să facă dragoste pe nici un tun, Când n-a dormit și n-a scris,
A iubit

Cu disperarea condiției umane, Cu lăcomia venitului de pe front, Cu grija medicului

Și cu dăruirea muribundului.

Facă-se profeția mea, Fie o dată pentru totdeauna a tinerilor
Undeva în trecut

Am sa plec într-o zi, Într-un loc neștiut, Într-un munte secret,
Undeva în trecut.

Am sa plec în trecut, Am sa plec într-o zi, Sa ajung când te naști, Sa te pot întâlni.

Stiu și eu că-i ciudat și ca pasii-mi sunt grei, Către nunta din veac A părinților mei.

Las de veghe aici Toți nepoții frumoși, Eu ma întorc în trecut, Eu ma întorc la strămoși.

Eu ma întorc la ai mei, Într-un mars revanșard, Sunt retrași în păduri Lângă vreascuri ce ard.

Mai vorbesc despre noi și mai mor în război, Se mai mira de cei Care vin înapoi.

Am sa plec într-o zi, Am bagajul întreg, Am cu mine ce simt, Ce iubesc și înțeleg.

Sunt satul de prezent, Nu mai vreau viitor, Dar mă-ntorc în trecut Ca nu vreau nici sa mor.

Pe un deal coroiat

Curge mustul din teasc și bătrânii se sting și copii se nasc.

Eu mă-ntorc în trecut, Din acest viitor și pastorii ma iau
Lângă turmele lor.

Si din rodnice nunti, Urca iarba pe munți, Tutelarule Zeu, N-ai de ce sa te-ncrunți.

Mai degrabă sa pui Legea ta peste tot, Ca strămoși la nepoți

Sa se întoarcă înot.

Si, când vremea va fi, Printr-un strigat urgent, Pe noi toți sa ne chemi Sa venim în prezent.

Sa fim toți pregătiți De momentul solemn, Când va bate în munți Vechea toaca de lemn.

Si un clopot din cer O sa dăgăne sfânt, Ca s-a-ntors Dumnezeu, Printre-ai lui, pe pământ.

Colind

În oamenii de pe aici E Dumnezeu pesemne Când ei în colț cu pași mici Aduc în casă lemne

Și e o liniște de rai În gestul lor de-o viață În care dau nutreț la cai Și oile-și răsfață

Dar mai ales în tot ce fac

E semn că nu li-i frică

Un suflet cald dintr-un copac

La ceruri se ridică

Și uneori la focul mic În casa lor sărmană Isus înduioșat un pic Coboară din icoană

O capră și-a zdrobit un corn Sărind pe ușa spartă Desenul fumului din horn E operă de artă

Și-n toate șipcile din gard Un clopot mai tresare Când vreascurile-n brațe ard C-o mistică ardoare

Ninsorile nici nu mai cad În viscoliri cu vaiet Scânteietorul lor răsad Plutește blând în aer

Respiră-n toate un mister Ce satul îl îndrumă Trei sferturi să se afle-n cer Și doar un sfert în humă

Și nu se știe, sunt țărani Sau îngeri sunt pe semne Cei care de atâția ani Aduc în casă lemne

Și suflă-n focul lor mereu Sporindu-le nădejdea Să-I fie cald lui Dumnezeu Aflat în toți aceștia

Sa ne iubim

Dumneavoastră, dragi civili din lume, Urmăriți de moarte unanim Vă propun o nouă strategie Să ne iubim.

Dragostea e calea contra morții Dragostea e un atac sublim Vă propun o nouă strategie Să ne iubim.

Să ne iubim, să ne iubim Să terminăm al morții haos

Să ne iubim, să ne iubim Îndrăgostiți pe loc repaos.

Faceți tunul câine de ogradă Faceți tancuri suvenire-n timp
Vă propun un ordin nou de luptă Să ne iubd'm.

Tragica Nerăbdare

Dac-ai fi avut răbdare Pana vara viitoare, Se găsea un loc în lume, Totuși, pentru fiecare.

Te-a intoxicat fervoarea Ca ramai nelegitima Și-ai înfăptuit cu voia Sinucidere și crima.

Ai ucis iubirea noastră, Ordinar, ca pe-o insecta, Car era de luminoasa, Cat era de imperfecta.

Joc străvechi de-a căsnicia Ce voiai să-ți dea un nume, Jalnica ipocrizie, Buna de-aratat la lume.

Toate explicate bine, Într-o logica aleasa, Cum ca il redai pe tata Fetei sale de acasă.

Poate ca santaju-acesta, Cu valori sentimentale, Are și-o realitate, Poate c-o trăiești cu jale.

Iarna învrăjbirii noastre Te-a gonit prin nerăbdare N-ai avut nici nervi, nici aer, Pana vara viitoare.

Cei din jurul meu, acasă, Ce sa facă și sa spună, Mai nefericiți ca-n vremea Vieții noastre împreună?

Mult mai bun și mult mai tandru, Mult mai luminos și rodnic, Ii eram copilei mele, Pe când îți ședeam logodnic.

Dar vin știrile de seara și legendele compacte, Ca te doare totuși vârsta și iubirea fara acte.

Ca sa vad c-atat de mare și dramatic ți-a fost dorul, Ca mi-ai scris răvașul ultim Folosind calculatorul.

Si ce simplu erau toate, Pentru toți și fiecare, Daca mai aveai răbdare Pana vara viitoare.

Suntem aroganți

Suntem răi și aroganți, I-ncurcăm pe guvernanți, Vrem mâncare și copii Și ne place să fim vii, Mama noastră de zbanghii!

Degeaba vă mirați mereu

Că nu e-n ceruri nici un sfânt, Nu poate fi lumină sus, Când nu-i dreptate pe pământ.

Ce fel de lume ni s-a dat, S-o tot falsificăm, stângaci, Cu milioane de bogați Și miliarde de săraci?!

Măcar pentru acești copii Un alt noroc să fi adus, Dar, vai,

sub cinice poveri, Ei trec prin școli cu preț redus.

Bătrânii noștri mor uitați, Pe-același tragic aisberg, Că, la bolnavi de vârsta lor, Salvările nici nu mai merg.

Și, după tot ce-am îndurat, Când mai umili și când mai bravi, Tot noi, cei pedepsiți din Est, Mai devenim o dată sclavi.

Și după ce c-am suportat Al rinocerilor arest, Tot noi plătim impozit nou, Pe toate rănilor din Est.

De libertate amăgiți, În fostul nostru lagăr mort, Azi, nu ne duce nicăieri Umilul nostru pașaport.

Iar, dacă nemții s-au unit, Sfidându-și ultimul infarct, De ce aceeași păpușari Pe noi, românii, ne despart?

Deocamdată n-am aflat Un singur șef să fi venit, Să facă bine pe pământ De dragul omului cinstit.

E totul numai interes Și tot așa va fi mereu, O lume fără sens moral, Ce l-a ucis pe Dumnezeu.

Ieșirea din Bucovina

Cu ochii împăienjeniți, de parcă-mi pâlpâie retina, am înțeles, mai e puțin, și voi ieși din Bucovina.

De unde, ma întreb, mai am în minte-atata dor de duca, de nu raman aici sa simt pe gard cum fanul se usucă.

Un relief nelămurit

În toamna ca niciunde alta, și eu ce sculptor idiot

În iarba ei lucrând cu dalta.

Pritr-un întreg monumental, un tot netot își taie cale, și în afara de noi doi, Sunt toate-aici monumentale.

Chiar florile aicea au o componenta ne-ntalnita, iar caii-nfierbintati mai stau cu foc de iarba sub copita.

Am lacrimi pana la pământ și port corona lor pe frunte, ca nu as vrea sa ma despart de acest om văzut ca munte.

E-a lui, sau e-a lui Dumnezeu în felul ei ceresc gradina, sa nu mai vad, sa nu mai stiu eu ies plângând din Bucovina.

Despre țărani

Despre țărani, nimica nou nu este De-o vesnicie-și vad de ale lor Copiii-i uita, oasele ii dor, Intre pământ, tăcere și neveste

Dar ce fac ei, ce brazde au pe glezne

În casa pâinii dacă-s chiriași

De nu se duc cu toții la oraș, Portari spre-a fi, și tot le-ar fi

mai lesne!

Noi, ce din când în când vedemu-i și numele li-l zicem ca porecla Sa nu uitam ca de amar de vremuri Niște tăranci culeg murdara sfecla!

Parastas pentru iubirea care a murit

Să-i facem parastas cum se cuvine

Iubirii noastre care a murit, In apogeul ei nelămurit, Mai lăcrimând, de tine și de mine.

S-o așezăm la locul de verdeață, In care se ducea, pe când trăia, Din când în când, sa trecem pe la ea, Considerând ca inca e în viață.

Aici, acum, s-a stins iubirea noastră, și moarta va ramane-n veci de veci, Te vad și-acum, parca știind ca pleci, Cu mana fluturând la o fereastră.

Dar hai sa dam groparilor oferte și să-l rugam pe D-zeu s-o ierte.

La adio

Se afla litere și farduri și niște munți sunt între noi Dosare-nchise, triste garduri și nici nu o sa mai vina apoi. In pragul iernii absolute Sărută-mi tâmpla alba, hai Și-apoi scufundă-te și du-te In orizontul altui grai.

Nici nu pot nimic să-ți spun Pe curând sau rămas bun Apăru, numai nu, la adio tu.

De ce sa îți spun la revedere? N-aș mai avea nici un motiv „Adio” drepturile-și cere Ca te-am pierdut definitiv. Și de la mine pana la tine Cuvântul însuși va-ngheta Nici sa te strig nu stiu prea bine Iubita mea, pierduta mea.

Când te-am văzut ultima oara Știai și tu, plângeai și tu Și-ai plecat cu tot cu gara Nici tren nu mai exista, nu. Eu m-am întors inca o data Vroiam sa vin pe urma ta Dar unde-i linia ferata Parca a luat-o cineva.

Eu ți-aș mai spune amănunte Destinul de-aș putea sa il schimb Iubita mea de peste munte Iubita mea de peste timp. Pe cea de atunci nu o voi găsi-o și eu acela am murit Sub cinic nuclear adio Noi bietul cuplu pârjolit.

Numai suferința e creatoare.

Bacovia e un mare poet Când alții prin versuri deretică Și

pun pe cuvinte apret Trecând la tăcerea profetică.

Aceeși floare

Iubito, pe prispă ți-am pus O floare din lumea de sus, O floare din insula Marte, O floare a căilor moarte.

Ea are petalele lungi, Suflând ai să poți să le smulgi, Iubito, eu flori nu prea știi, Sunt un grădinar damblagiu.

Nu știi – trandafir, liliac Pe toate ca tine le fac, Pe toate le-aduc la un fel Lalea, trandafir, ghiocel.

O floare a vieții vecine Și care miroase a tine. Iubito, pe prispă tu ai O floare din insula Rai.

Actorul

O, biet actor O, biet artist Rolurile mor Viața e un teatru trist.

Actorul a ieșit în stradă, Să-și cumpere ceva salam, Era în haine de paradă, Ca Voievod peste un neam.

Printre mașini, printre tramvaie Actorul se grăbea firesc Urma să vină-un nor de ploaie Perucile se dezlipesc.

Și când s-a așezat la coadă Cu paloș, mantie și scut Deodată oamenii din stradă

Ca Voievod l-au cunoscut.

S-au dat deoparte cu sfială Mulțimea toată murmura Văzându-i hainele de gală Să ne trăiești Măria-Ta!

Republicani, mă rog, cu toții Descoperiseră alt mod De-a da cuvânt la noi emoții Și se-nchinau la Voievod.

Dar ploaia a venit deodată Și ei văzând cu ochii lor Întreaga-i față demachiată I-au aruncat un fel de plată: Lăsați-l dracu', e-un actor.

O, biet actor O, biet artist Rolurile mor Viața e un teatru trist.

Amăgire

Și iar a venit primăvara Și iar ne mințim că-i frumos Și iar frunzele urcă scara Și-i verde pământul pe jos.

Și iar calendaru-nfloarește Și câinii ne-aud pe la stâni Dar vai, tot acum, pe muțește Mor grabnic atâția bătrâni.

Dar bine-ai venit, amăgire Mai stai, mai durează un pic Această mințită iubire Oricum e mai mult ca nimic.

Vin nopțile scurte de vară Și păsări se-ntorc de la sud Dar

dacă e ultima oară Iluzia verdelui crud?

Cu lanțuri legate de glezne

Oricât de lumină ar fi

Noi mergem de-a pururi prin beznă

Mereu nelegitimi copii.

Mereu în aceeași clipită Urât și frumos, mort și viu, Ne paște
o soartă cumplită Nimic nu-nțeleg cei ce știu.

Și iar a venit o părere Și iar va pleca înapoi Prea mari
impozit ne cere Că ninge în suflet la nod'.

Oameni de zăpadă

Ninge sfânt și păgân

Numai ochii ne rămân

Despărțirea s-o mai vadă

Că, în rest, noi ne-am stins

Și-am ajuns de-atâta nins

Niște oameni de zăpadă.

Ninge fără milă, ninge și ne doare, Ninge cu fărâme albe de
pian, Ninge cu tristețe și cu felinare

Ninge ca la moartea încă unui an.

Câți au fost de gardă -voie cer să doarmă câți au fost cu
somnia rățăcesc pe străzi, ne aflăm în lume ca în țevi de armă
când sugrumă lupii fragedele prăzi.

Ninge fără milă, cu vinovăție, ca o inculpare, ca un martor
mut, ninge cu o nuntă, ninge și sfâșie, se fărâmițează ultimul
salut vai de noi, femeie, ninge-a despărțire, vom pleca
departe, unde-avem de mers, ninge să despartă gheață și
iubire, oarbe felinare cad din univers.

Ninge ca pe piatră peste carnea noastră, ninge ca pe munte,
ninge ca pe mort, ninge incurabil, molimă albastră, ninge pe
vaporul scufundat în port.

Ninge peste buze, ninge peste pleoape, ninge peste îngeri,
ninge peste văi, ninge peste clopot, ninge peste ape, ninge
incredibil peste ochii tăi.

Ninge în neștire, otova, aiurea, Ninge ca-n porecle, ninge ca-
n blestem

Ninge ca un trăsnet, ninge ca pădurea, ninge să se stingă
vocea când te chem.

Ninge ca-n Esenin și-n poema rusă, ninge fantomatic și bacovian, ninge că sunt rece, ninge că ești dusă, ninge ca la moartea ultimului an.

Albastru-ndoliat

În plină zi se face noapte Și ninge fără de motiv, Albastrul lui Sabin Bălașa S-a-ndoliat definitiv.

În deficitul de albastru

Al unei lumi cu pumnii strânși, Era nevoie de seninul, Cu mări, cu nimfe și cu mânji.

Era albastrul dinspre dangăt, Când bate clopotul în cer, Era accentul trist al mării, Când marile corăbii pier.

Era lumina din privirea Discipolului muribund, Când moare-n temniță profetul Și ceilalți faptul îl ascund.

La nunta de culori a lumii, Un loc de cinste și-a făcut Albastrul lui Sabin Bălașa, Iluminat de absolut.

E mult pământ în jurul nostru Și e destul pământ în noi, Simțim pământ în cărămidă, În țest, în oale și-n noroi.

Așa că resimțeam nevoia Măcar a unui strop de cer, Pe un pământ pe care cerul E-un tragic oaspete stingher.

Și, uite, se îndoilează Și nu mai are crezământ Puținul cer al lui Bălașa Și cade pictorul, înfrânt.

Ne-am saturat de-atâta noapte Și ni se face dor de zi, Să-nșămânțăm în noi albastrul, Spre-a nici nu mai putea muri.

Dar e bolnav și curcubeul, Închis într-un spital sordid, Nuanțele ajung în zdrențe, Comutatoarele se-nchid.

Și-n toată negura murdară, Ca-ntr-un reînviat pariu, Ce ochi albaștri are cerul, Ca semn că Dumnezeu e viu.

Sunt răstigniți aceiași îngeri Între femeie și bărbat, În veac de promiscuitate Și de albastru-ndoliat.

Români prin Europa

Pe această ușă, Astfel scriu stăpânii: Interzis să intre Căinii și românii.

Umblăm prin Europa ca bezmetici, N-avem de lucru, n-avem bani de pâine, În vremurile când nu mai contează Deosebirea dintre om și câine.

Acesta e și continentul nostru, Plutim incestuos din țară-n țară, Copiii-nvață multilingv, cerșitul, Cum pot și omori și să

și moară.

Și nimeni nu ne mai întinde mâna, Decât cu viclenia jucăușă,
De-a ne o prinde și de-a o închide, Cu minimum de riscuri, în
cătușă.

Noi suntem infractorii de serviciu

Ai Europei, care stă la pândă, Așa cum e cu alții iertătoare

Ea ca pe sclavi încearcă să ne vândă.

Părinții și copiii mor, prin țară, Și noi de noi ne-străinăm cu
toții, Purtând pe umerii trudiți și gârbovi

Cămașa rece a străinătății.

În plină degradare, zi și noapte, Invidia și dorul ne apasă, Ne
lenevim, ne pervertim, ne ducem, Că n-avem loc și rost la noi
acasă.

Umblăm prin Europa fără țintă, Ca niște zilieri, de azi pe
mâine, Furăm și siluim, mai și ucidem, Români la rangul
dintre romi și câine.

Antiprimăvara

Ce daca vine primăvara

Atâta iarna e în noi

Ca martie se poate duce

Cu toți cocorii înapoi

În noi e loc numai de iarna

Vom îngheța sub ultim ger

Orbecăind pe copci de gheata

Ca un stingher spre alt stingher.

Si vin din patriile calde

Cocorii toamnei ce trecu

Si cuiburi și-au făcut la streșini

Si lângă mine nu ești tu

Ninsori mai grave decât moartea

Au fost și sunt și vor mai fi

La mine-n suflet este vifor

Si vin nebuni sa facă schi.

Si ninge până la prasele Ninsoarea-mi intră-n în trupul tot
Un dans de oameni de zăpadă Ce îmbrățișarea n-o mai pot La
noi e iarna pe vecie Doi foști nefericiți amanți Ia-ți înflorirea,
primăvară și toți cocorii emigranți.

Primăvara, care-ai fost Nu veni, n-ai nici un rost Poți sa pleci
suntem reci Iarna ni-i pe veci.

Basarabia pe cruce!

Se urcă Basarabia pe cruce Și cuie pentru ea se pregătesc Și
primăvara jertfe noi aduce

Și plânge iarăși neamul românesc.

Noi n-avem nici un drept la fericire, Mereu în casă moare
cineva

Și n-are țara dreptul să respire

Și nici pe-acela, simplu, de-a visa.

De-acolo unde s-a sfârșit pământul, Vin triburi, să ne ia
pământ și frați Și-n fața lor abia rostim cuvântul Și, prin
tăcere, suntem vinovați.

Ce cale poate țara să apuce? În tragica, neconvertita zi, Se
urcă Basarabia pe cruce Și nu știm învierea când va fi.

Nobilul Viciu

Cetatea peste mine se răstoarnă, În carnea mea îi simt într-
una biciul, De este vară sau de este iarnă, Femeia este singurul
meu viciu.

Nici nu mi-e teamă, nici nu-mi este silă De tot ce împotriva
mi se-ntâmplă, Orgolioasă, dreaptă sau umilă Femeia-mi șade
veșnic lângă tâmplă.

O simt ca vulpe, ori ca pe-o tanagră, Dar cel mai drag îmi e
acest exemplu, Iubirea pentru-o tristă capră neagră Din care
am făcut răsfăț și templu.

Știu că mi-e viața scurtă, știu că moartea În fiecare femeie stă
la pândă, Dar fie de femei umplută cartea De care viața lumii
e flămândă.

Nu mi-au plăcut averi, nici vinuri bune Și n-am avut în rest
nici un capriciu Deșertăciune din deșertăciune Femeia este
singurul meu viciu.

Nu m-am bătut în târguri sau războaie, N-am vrut să fiu

împărat sub stele, Femeia care nu se încovoia, Am înjugat-o nebuniei mele.

Și am arat cu ea mereu pământul, Și-am semănat ogoare numeroase, Nu i-am lăsat pe buze nici cuvântul Ca pe-un metal am resorbit-o-n oase.

E-adevărat că am iubit pe una, E-adevărat tot ceea ce se zice, Am căutat-o prin neant cu luna E-adevărat c-a fost Euridice.

E-adevărat că-n geamul meu caișii N-aveau puterea nici un an să steie Ca într-un joc de-absurde artificii Și creanga lor îmi mirosea femeie.

Motorul meu și-al lumii de aceea, Motorul meu cuminecat cu biciul, A fost femeia și-a rămas femeia, Puterea mea și singurul meu viciu.

Ea m-a condus, eu am condus-o-n lume, Am fost mereu un cuplu în derivă, Și chiar de nu i-am dat nimic din nume Trecând mereu, mi-a fost definitivă.

Iubirea mea nu a mișcat nici aștri Și nici pământul sub ombrărire, Dar lance când a fost, cu ochi albaștri, Simțeam că-n ochi privirea ei mă doare.

De n-avea rană, îi făceam eu rană, Să-i pot iubi supremul sacrificiu, În fața ta, condiție umană, Femeia este singurul meu viciu.

Criza în întineric

Pădure de-a dreapta, pădure de-a stânga, Ce margini grețoase de hau

Si mare în țărnișă și continue tanga

Si mie mi-e rau.

Ce mult întineric, nu vad nici o cale, Vapoarele-n mare sunt reci, În mine un haos întreg se prăvale Si, moarte cum treci!

Se vaita cucii în cuiburi ciudate

Si mie, în mine mi-e greu.

Si marea bolnava se-agita și bate

În sângele meu.

De ce sa m-agăț când sunt toate fugare și oamenii dorm liniștiți, De tine, pădure, și borna, și mare, De voi ce nu știți.

Un doctor îmi trebuie, unde e dansul? Ma doare și nu știu sa spun, Ca hatul ma trage în negura plânsul, Mi-e rau și sunt

bun.

Contractele mele cu lumea sunt sparte, Contractul cu mine e mort, Spre casele tale, absurda mea moarte. Abia te mai port.

Ma aflu-n mașina, șoferul oprește, Mi-e teamă-n sosea c-o sa mor, și marea vuiește un pic de nădejde Și-un prim ajutor.

Și-apoi la hotel, într-o camera chioara

Injectii și tot ce mai e, I-e sila ființei acum sa și moara

Si nu stiu dece?

La marginea marii venise poetul Sa doarmă un somn liniștit și poate-l obțin, acum, eu, cu încetul, Cădere în mit.

Aprind o veioaza și fata mi-e sura, Injectia bate adânc

Si somnul sau moartea alene ma fura, Mi-e bine și plâng.

Atâta pustiu e pe buzele mele, Chimia m-a dat vârstei reci, Mai sunt sanatorii, deasupra în stele, Poți moarte sa treci.

Adorm pronunțând bâlbâite cuvinte și pulsul mi-e trist și mi-e rar, Ma trag ca un stol de aduceri aminte In dicționar.

De-a dreapta pădure, pădure de-a stânga

Si trupul beteag și olog

Si marea în țarm își continua tanga

A mea

Cum treci acum și apa e-n ruine, Și-ți este bine și îmi este bine, Aș vrea să-ți spun, iubito, că în tine

E vie vrerea ambelor destine.

Te voi iubi cu milă și mirare

Cu întrebare și cu disperare, Cu gelozie și cu larmă mare, C-un fel de fărdelege care doare.

Și jur pe tine și pe apa toată

Care ne ține barca înclinată

Că vei rămâne – dincolo de număr

Și dincolo de forme, măști și vorbe -

A mea, de-a pururi, ca un braț în umăr.

A către E

Vai, de la A pana la E Atâta depărtare e și de la E pana la A Tot alfabetul va -ngheta.

Si nu va exista nici cale Sa lege blândecele vocale Vocalele împărătești Care am fost și care ești.

Si de la A pana la A E toată nebunia mea și de la E pana la E

Cum trece timpul repede.

Si A spre E ridica glas Iubito singura-ai rămas și E spre A ca-
ntr-un deochi Ridica negrii, blânzii ochi.

Mai stai ii spune A lui E NU ai de ce, nu ai de ce Mai stai ii
spune E lui A Ma duc, ca se va -ntuneca.

Si jos într-un absurd spital, Consoanele au astăzi bal, Iubita
mea cu E major, Acum, nici nu te mai implor.

Iubitul meu, cu a de mana! Nimic din noi n-o sa rămână

Si ne vom stinge-ncet, încet In insectar și-n alfabet.

Adio, E, frumoasa mea Ii plânge depărtarea A și de la A pana
la E Un pod cețos de țurțuri e.

Si de la E pana la A Consoanele se vor usca și vai, când strigi
pe E cu A Polen sonor, înseamnă EA.

Si E în locul ei se zbate, Ea cea mai trista dintre toate, și A
nu știe ca nici nu-i Ea care-a fost motivul lui.

Adio E, iubirea mea Semnează trist vocala A.

Lied vechi de dragoste

Un stingher, Alt stingher Nu pot face doi. Geru-i ger, Leru-i
ler, Fără noi.

Ninge să despartă cifrele și mirii, unu și cu unu nu se mai fac
doi, tabla adunării, tabla înmulțirii ne trimit acasă, singuri
amândoi.

Și vor fi consilii de juris-prudență și vom duce-n brațe cositor
topit. Și voi scrie-o carte numai decadență ale cărei titluri au
și-ncărunțit.

Trec pe lângă tine țipătoare trenuri botezate-n templul
prăfuitei gări și de fiecare te-ndoiești și tremuri și la geamul
negru speriată sări.

Câte brazde tulburi pasul meu răstoarnă în împotrivire
veșnic să mă scald dar acum, că totul a intrat în iarnă, vreau
să-ți fie bine, vreau să-ți fie cald.

M-ai uitat cu totul, nu te mai țin minte, n-am avut răbdare,
n-ai avut noroc, între noi, femeie, nu au loc cuvinte, felinarul
nostru a fost pus pe foc.

Tu, împlânzitoarea stărilor de lună, tu, zămislitoarea stărilor
de gri, cum suportă întreaga liniște comună, când erai născută
spre a mă iubi.

Unul și cu unu nu mai vor să facă, nu mai vor să facă
niciodată doi, tabla adunării tremură săracă, s-a mutat
întreaga lume între noi...

Umbre fără forme s-au urcat pe ringuri, vânturile iernii caută
răspuns, unu minus unu fac doi oameni singuri, unu minus
unu, asta am ajuns.

Ce simplu mi-ar fi dacă nu te-aș iubi

Altceva nu-i nimic și mereu ma complic și ce simplu mi-ar fi,
Dacă nu te-aș iubi.

Dacă m-aș lua după pretexte, dacă as trage unde e ușor, nici
nu trebuia sa aud de tine și-mi era mai de folos sa mor.

M-am băgat de bunăvoie sluga, dragostei morale ce ți-o port,
dar pricep ca mi-ar fi fost rentabil sa privesc destinul ca pe un
sport.

Nu-i o simpla încăpățânare, pentru un ambițios pariu, dar
aleg o cale complicata, tocmai din motivul ca sunt viu.

Eu detest relația burgheza, decorata circumstanțial, Ma
închin la legile naturii și salut iubirea, ca scandal.

Mama ei de viața prefăcută, tatăl ei de soarta la mezat, te
iubesc în felul unui traznet, te prefer așa cum s-a întâmplat.

Greu îmi e și greu îți e și ție

Cu acest fel de a trai al meu, Totuși, vreau sa știi ca, din
păcate, Dragostea e o dificultate, Fara care ar fi cu mult mai
greu.

Sunt un pod

Sunt un pod peste râu, Către tine mereu, Pe nimic sprijinit,
Doar pe sufletul meu.

Acest râu nemilos Ma va sparge-n bucăți, Starea mea o-
nțeleg, Dar și tu seama da-ți.

Sunt un pod peste râu, Pe pilonii mei triști, Către tine mereu,
Insa tu nu exiști.

Nu-nțelegi ca mi-e greu, Ca mi-e frig și urat, Sunt greoi și
sunt fix, Sunt un pod și atât.

Unde-apuc sa ma duc Sunt silit sa raman Ca miroase a fier,
Ca miroase a fin.

Si deodata-nțeleg Ca sunt trist în zadar, Pe pilonii mei triști
Ma cuprind și tresar.

Tu simți tot ce simt eu, Ba mai grav, ba mai mult, Plânsul
tau permanent Il preiau și il ascult.

Si dau parca ecou și vibrez în alt mod, In picioare calcat Ca
un om, ca un pod.

Sunt un pod peste râu, Sunt un pod peste mers, Cite vanturi
m-au scris, Cite ploii m-au tot șters.

Dar tu nu ești pe mal, Dar tu nu ești cu ei, Dar tu nu ma
strivești, Tu ma tii și ma bei.

Sunt un pod ridicat Peste-un râu incomod, Sunt un pod, ești
un râu, Ești un râu, sunt un pod.

Intre mine și ea

Intre mine și ea S-au ivit dintr-o data Un parau, o sosea și o
cale ferata.

N-aveam loc de întors, Am lăsat-o în noapte Cu-o hăinuță pe
tors Pregătită sa rabde.

Din parau nici un val N-avea gust de-nviere, Ea stătea sus pe
deal Și-ncepuse sa spere.

Numai ca pe pământ E o cruda răsplata, Mai exista oricând și
o cale ferata.

Semafor-semafor Dar mai mult tragedie, Când traversele dor
Despărțirea târzie.

Si în rest nu-i nimic Decât fluierul straniu

Despre care toți zic Ca le trece prin craniu.

Intre mine și ea, Nu-i nimic niciodată:

Un parau, o sosea și un tren ce va sta Intre mine și ea Pe o
cale ferata.

Ana lui Manole

Voi zidiți în jurul meu

Dar aici în zid sunt eu, Dar aici în zid sunt eu, sunt eu

Hai, Manole, pune zid

Sa nu pot să-l mai deschid, Hai îmbracă-mă în zid, zid greu.

R: Turla-mi soarbe capu-n ea, In altar sta fruntea mea, Ochii
în ferești vor sta spre cer...

Voi lucrați și va e greu

Insa de murit mor eu

Jertfa voastră sunt chiar eu, eu pier

Pe oriunde sunt zidiri

Omul meu, sa nu te miri, Le-au întruchipat doi miri de rand
Dara tu de-a pururi pleci, Eu raman aici pe veci
Prada cărămizii reci plângând.
Sângele mi-i inca viu, Voi nu știți ca și eu stiu
C-am sa mor dintr-un pariu stupid
Hai Manole fii mai demn, Cum să-ți faci aripi de lemn?
Mi se face-a moarte semn din zid
Sa te-nchini când vei pleca
Sa nu, sa nu uiți cumva
Ca-nauntru-i Ana ta, om crud.
Mila cum nu poți sa ai
Voi plecați către alt Rai, Eu din zid de-abia va mai aud
Blues cu iedera și stejar
Vai, printr-un vegetal abuz, O iedera și un stejar,
Încremeniți, dansează blues și rădăcinile tresar.
Si luna sus, ca un cinel, Cutremurându-se mereu
Si iedera vorbind cu el „ Sa mai dansam, iubitul, meu!”.
N-au nici un drept, n-au nici un drept, La dans, la tot ce
îndrăznesc, Dar el o trage către piept Cu-n gest aproape
omenesc.
Si daca ei, printr-un abuz Și-un gest al lumii de apoi,
Dansează blues, dansează blues, De ce nu am dansa și noi?
Morminte la gard
Imperceptibil, tragic, revanșard, prin cimitir mormintele
pustii, vâslind din cruci, se-apropie de gard, să-ntrebe de ai lor
daca sunt vii.
Si ere geologice străbat pentru-a-și găsi, în cimitirul strâmt, o
cale către gardul ruinat, ca este grea mișcarea prin pământ.
Si ele-ajung atâta de târziu acolo unde viii pot vedea, încât
nici vorba de-a găsi un fiu și de-a-și aduce-aminte cineva.
Si, ca sa fie un coșmar întreg, mormintele ajunse lângă drum,
printr-un efort de iarba înțeleg ca-n cimitir sunt și ceilalți
acum.
Se mișca greu mormintele pe-alei și crucile dau sunet și
ecou, când morții se mai cauta-ntre ei, atât de singuri, c-ar
muri din nou.
Ca și atunci când inca erau vii și când la drum iubirea ii

scotea, ei între ei încet ar tăinui, pe-o laviță întinsă la sosea.

Dar nu mai au cu cine sta la porți, nici focurile-n uliță nu ard de mii și mii de ani, și toți sunt morți, degeaba vin mormintele la gard

Veac de tăcere

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „dacă” Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „nu” Hai să conjugăm ninsoarea și uitarea eu și tu Timpul pe deasupra noastră ca o sanie să treacă.

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „însă” Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „hai” Vai, vom face repetiții pentru iad și pentru rai. De ecouri mari de piatră vei fi rasă, vei fi plânsă.

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „pleacă”

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „taci”

Prin albastrele troiene să fim liberi și săraci, Să uităm ce-nseamnă „totuși”, să uităm ce-nseamnă „dacă”.

Să uităm academia, tribunalul, primăria, Veverițe fără nume ne predea curate legi, Când se va răsti furtuna vorba mea s-o înțeleagi Când vor susura izvoare află c-a murit mânia.

Și de unde până unde să uităm ce mai înseamnă Să rămânem ai naturii, botezați în necuprins, La sfârșitul toamnei lumii să ne apucăm de nins De Crăciun ne fie iarăși dor de vară și de toamnă.

Vai, sunt râuri pe aicea care merg spre noi cuminte Vino, să spălăm în ele pata lumii de noroi, Ca într-un târziu și munții să învețe de la noi, Darul de-a trăi mai liber fără a rosti cuvinte.

Sunt sătul de vorbe, vorbe, a nimic aducătoare, Vino să uităm cuvinte și să învățăm a fi, De cuvinte fără noimă, de sonorități pustii, Să spălăm întreaga fire, să trăim cu-ndurerare.

Să uităm ce-nseamnă „lume”, și „avere”, și „putere” Să uităm cuvântul „dacă”, să uităm cuvântul „da”, Și-ntr-un veac fără cuvinte, ca doi cai fără de șa Să trăim tăcând iubirea, fiindcă totul e tăcere.

Fosta iubire

Nici amintirea nu te mai păstrează De-aș vrea să-ți cânt m-aș

poticni afon

Ai fost o nebunie și o rază
Rămâi un număr vechi de telefon.
Aș vrea să te mai văd, dar nu se poate
Am auzit că te-am văzut cândva
Dar ca prin geam cu marginile mate
Priveam prin fosta dragă ființa ta.
Mai vine cineva și mai îmi spune
Câte ceva de bine sau de rău, Dar noi n-avem nici amintiri

comune

Te-ai dus luând tot ce era al tău.
Cândva te presimțeam pe-o fâlâfire
Știam apropierea să ți-o gust.
Acum chiar să mă tai tot nu am știre
Că-mi e aproape pasul tău îngust.
A fost iubire? Sau minciună lungă?
Te rog dă voie gândului curat
Din depărtarea mea să te ajungă
La orice nume azi te-ai fi mutat.
Un telefon uitat și o adresă...
Aud că suferi și trăiești urât
Și-ți cureți zilnic cuvenita lesă
Și tu, cu mâna ta, ți-o pui la gât.
E greu să-ți spun, dar viața împreună
Oricât de scurtă, m-a trimis să-ți spun
Un adevăr mai grav ca o minciună, Mai trist, mai inflamabil,
mai nebun.

Nu mai exiști, ești trăsnetul de vară
Ce mi-a lăsat în creier cer topit
Dar când te-am aruncat pe ușă-afară.
Eu cel mai mult atuncea te-am iubit.
Să-ți spun să te întorci? Aștepți zadarnic, Rămâi și-mbracă-ți
viața în vopsea, Mărită-te mai bine c-un paharnic, Să aibă
dromaderii ce să bea.

Mi-e imposibil fără tine

Nici nu mai știi dacă erai frumoasă Și nici în ce culori îți sta
mai bine, Știu doar că amintirea nu mă lasă Și că mi-e

imposibil fără tine. Vizionez femei nenumărate, Femei interesante mă mai sună, Dar rece și străin mă simt de toate Și nu mă văd cu ele împreună. Nu pot nici să-mi explic întreaga dramă, Care-a decurs din întâlnirea noastră, Dar vechiul dor al dragostei mă cheamă Și tu îmi faci cu mâna la fereastră. Subtile explicații cui i-aș cere?

Tot prostul face pe interesantul

Și-n condamnarea asta la tăcere, Mai conversez de-a surda, cu neantul.

Și cum să transformăm iubirea-n ură, De ce nu noi, ci solii să lucreze, Și să pățăm simțirea cea mai pură, Punând incendiul tot în paranteze?

N-aș vrea să te-ndârjesc sau să te sperii, Nici să te fac să te-ndoiești de tine, Dar eu te-am adorat fără criterii, Estet bolnav, al patimii depline.

De dragul tău, am fost cu lumea-n luptă, Te-am apărat de bârfe și de crivăț, Și după toată veghea ne-ntreruptă, Cedez numai în lupta împotriva-ți.

Și totuși tu ai fost cea mai frumoasă, La mine-n brațe îți fusese bine, Obsesia iubirii nu mă lasă

Și-mi este imposibil fără tine.

Rau de moarte

Pierduta iubita de departe, In săptămâna asta cat un veac, Vroiam sa îmi fie rau, un rau de moarte, S-auzi și sa ma suni să-ntrebi ce fac.

Visam nenorocirea salvatoare Ce ar putea interveni-ntre noi, Visam sa auzi ca sunt acel ce moare și tu sa încerci o cale înapoi.

Ca tot ce-i rau și mi se întâmplă mie, Ajunge-n buletinele de știri, și orice om din zvonul public știe, Voiam sa cad, sa plângi și sa te miri.

Nu mi-e prea clar daca doream chiar moartea Sau ma gândeam ca tu m-ai fi salvat, așa precum ne înlănțuiește cartea, Nevinovata și nevinovat.

Știind ca tot ce fac și spun se știe, As fi căzut pe o strada sau pe-un ring, De un infarct sau de-o lipotomie, Cu suferința mea sa te conving.

Dar daca după legile tăcerii, Tu n-ai sa poți acest coșmar să-l treci?

Mai bine ma opresc sa nu te sperii

Si sa te pierd, iubita mea, pe veci.

Tăcuta mea iubita de departe, In mine însumi s-a-ntâmplat ceva, Mi-a fost atât de rau, un rau de moarte, Dar nu m-am prăbușit de grija ta.

Din egoismul meu fara rușine, Mă-ntorc, iluminat și nefiresc, Mi-e rau, de-atâta grija pentru tine, și trebuie sa supraviețuiesc.

Noaptea de adio

M-ai condamnat sa nu mai stiu de tine și am primit umil sentința ta Și-acum, când nici o veste nu mai vine, Ma tem de totce s-ar putea întâmpla.

Ma tem de ape care iau cabane și de pierduții călători prin munți, Ma tem de lăcrimarea din icoane și de secrete pregătiri de nunti.

Eu care ți-am vegheat, și zi, și noapte, Itregul mers discret prin Univers, Cum i-aș putea permite inimii sa rabde Acest umil accident pervers?

E inutil să-ți mai aduc elogii, Când tu ai hotărât ca nu mai ești, Dar eu conspir cu meteorologii și cu desenul zăfului din cesti.

Aștept sa treacă tragica beție, și tu sa te întorci dintre străini, Îngenunchiați, eu ție și tu mie, Sa pot sa ma închin și sa te închini.

Sa ne iubim în noaptea de pe urma, Ca punct final întregii nebunii Apoi ai dreptul, sa te-ntorci în turma, Ca liniștit sa pot și eu muri.

Din gară în gară

Cea mai urâtă faimă ne omoară

În Europa ultimelor știri, Suntem români, fugim din gară-n gară, Din patria strămoșilor martiri.

Vom pustii de tot această țară, În contul unei lente prăbușiri, Și vom preface-n muzică ușoară Vechi voievozi cu degete subțiri.

Iar pe aceia care încă ară, Iar pe acei ce încă fac zidiri, Îi

vom lăsa în jalea milenară Și-n focul tânguței lor uniri.

Noi emigrăm târâș, din gară-n gară, La granițe bocim ca musafiri Și facem România să tresară, Ca vagabonzi la ultimele știri.

Furăm și păcălim cu-o artă rară, Europeanii ne și zic fachiri, Că nici nu știi, în fiecare seară, De la români ce-i bine să admiri.

Oricum, ni-i, câteodată, dor de țară Și-n lacrimi gust sărat de amintiri Și-apoi murim și noi, din gară-n gară, Sărmani români, la ultimele știri.

Fat Frumos castrat

Lucrând cu ardoare sa spargă un mit, să-i dea alte sensuri, forjând la balada, se strica zelos ce-am iubit și-am păzit, sărac și ghebos, Fat Frumos de parada.

Estetii pe-artisti când îi cheama la ei le dau îndrumare, naturii-mpotriva, le dau despre Fătul Frumos noi idei, sa fie-o persoana deplin pozitiva.

Il iau din poveste, îl smulg din folclor, de orice defect și mister îl castrează și astăzi portretul Frumosului lor inspira manie și sila și groaza.

Ce chip remaiat și ce mâini de nătâng, vorbește ce-i spun decisiv papagalii, nu inima are sub umărul stâng, ci niște insigne și-un pumn de medalii.

Atât de cumplit l-au stricat și stâlcit, atât i-au luat dreptul sa lupte cu greul, Ca, iată, la noi în legenda și-n mit acum mai frumos decât el este zmeul.

Paradox și Greșeala

Mai înțelept ca totdeauna și tot atât de idiot, Acum pricep ca e totuna, Sa n-ai nimic sau sa ai tot.

Si paradoxul ma omoară și sunt nebun sa mi-l explic, Ca totu-a fost pana aseară și astăzi nu mai e nimic.

Sunt sclavul presimțirii sumbre, Pe care mi-o-nsusesc intim, Ca viețuim ca niște umbre și ca și umbrele murim.

Si, cum nu-i nimeni sa te-acuze, De stratageme și de măști, Cum au putut aceste buze, S-ascundă faptul ca urăști?

Un clopot bate într-un munte, Cu neînțelesul lui bing-bang, Minunea dragostei înfrânte Și-a suferinței după rang.

Cine iese ultimul din țara?

Sărăcia noastră ne omoară, De atâta marș ne doare splina,
Cine iese ultimul din țară E rugat să stingă și lumina.

Noi mereu le-am suportat pe toate, Ducă-se dezastrele de-a
dura, Dar de ce, în plină libertate, Cea mai mare să devină
ura?

Pluralismul – tuturor ne place, Chiar dacă îl facem numai
unii, Dar vedem, de-atâta timp încoace, Pluralismul cinic al
minciunii.

Sfântă-i opoziția pe lume

Și organic preferăm răspărul, Dar de ce, în păcăleli și glume,
Nu se mai distinge adevărul?

Mai contează, uneori, și fapta, Nu se poate construi cu tânga,
Nu există stânga fără dreapta, Nu există dreapta fără stânga.

Ne vor întreba copiii, mâine, Morții vor sări să ne condamne,
Dacă, pentr-un colț mai bun de pâine, Ne vom vinde țara
noastră, Doamne.

Libertate și democrație, Pașapoarte pentru fiecare, Dar de
milă nimeni nu mai știe Și e vraște la hotare.

Coridor european și-atâta, Sub o licitație mărunță,
Provocarea, patima și bâta

Și în curți, și-n piețe se înfruntă.

Om la om nici nu mai vrea să creadă, Om pe om la zid fatal
îl scoate, Singură se scoală o baladă Și în zdrențe circulă pe
sate.

Fânul necosit se-nvârtoșează, Putrezește sus, pe crengi, caisa,
În tăcerea-naltă de amiază Morții își aud ei înșiși zisa.

Cale pietruită cu dezastre, Noapte-ntredeschisă pentru-o oră
Grijulii cu soarta țării noastre, Voievozii-a moarte ne imploră.

N-avem nici o șansă de izbândă, Vom rămâne bieți orfani pe-
aicea, Dacă, supărați pe cei la pândă, Am trezit din moarte
cicatricea.

C-un refren de muzică ușoară, Într-un fel, ne recunoaștem
vina, Cine iese ultimul din țară E rugat să stingă și lumina.

Condamnați

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe, Eu vad pierind, cu
ochii, ce-am iubit, mi-ar fi prea mult și-o gaură de șarpe să

merg în ea, tăcut și umilit.

Ce să mai cânt. Când au venit pirații

Și apele din mătci ni le-au furat, O lacrimă ființei mele dați-i
Și-o s-auziți de omul scufundat.

M-aș îneca, m-aș stinge și m-aș duce, să mă zdrobească
ritmuri pe-o șosea, nici nu mai am nevoie de o cruce, mi-a fost
destul c-am dus-o pe a mea.

Eu, sclavul trist al harpei mele triste, prăpădul întinzându-se
îl văd și nu mai e nimic să mai reziste acestei sinucideri în
prăpăd.

De n-aș avea puterea diavolească să înțeleg că totul a căzut,
dar vin heralzii cinici să-mi izbească scrisorile prăpădului de
scut.

Prietenii mă ocolosc de frică, probabil mă consideră ciumat,
eu însumi scriu acum la lampa mică să nu mă vadă cei care se
bat.

Iubire? Vis de mâine? Regăsire? N-au găzii mei un minim
interes povești cu dulci iluzii să-mi înșire din starea
condamnatului să ies.

Se pregătește marele exemplu! Acela, zic Casandrele, sunt
eu! Ca un berbec am să mă duc în templu. Murind, măcar s-
ajung la Dumnezeu.

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe, eu, cântărețul soarelui
din nord, de-aicea, dintr-o gaură de șarpe, rostesc un acatist
și-un dezacord.

Ce să mai cânt? Doar calea pân-la gâde! Ce să mai cânt? Pe
voi, ca pe eroi? Îmi vine și a plânge și a râde că nu există cale
înapoi.

Voi nu vedeți ea nu mai aveți țară

Și ca străini vi-s pruncii, cobitori, Învață ei ceva pe dinafară,
Dar n-au părinți, ei au meditari.

Voi nu simțiți că nu mai aveți ape? V-au luat pirații tot pe
vasul lor și iată, din aproape în aproape, noi suntem un pustiu
nemuritor.

Din harpa mea ridicolă și tandră involuntar un cântec fără
rang te cheamă lângă mine, hai Casandra, sărută-mi gâtul gata
pentru ștreang.

În munte

Să stăm în munte și să fie seară, să ne străbată aer ca de templu, pe-un peisaj de verde să contemplu întunecimea ta elementară, Să-mi fie foame și să-mi fie sete, să-ți fie cald, să-ți fie sănătate, să stăm în munte, să vorbim de toate, pe relieful tragicei planete

Și să plecăm aproape-n somn din viață pe-un drum fără lumină, peste munte, să-mi coși cu tine aripile frânte, sângele tău să-mi fie fir și ață.

Și eu să cad când stelele-ncep să cânte urlând de dor în umbra ta măreață.

Ei atât de lipsiți de logică sunt încât nici nu știu dacă sunt.

„Voi cei gata de poruncă ați venit să căutați

Mână ieftină de muncă pe la cei subdezvoltați

Asta nu e libertate, ci un bestial record

Să le strângeți voi pe toate: est și vest și sud și nord...

TOTUȘI IUBIREA VINDECĂ FIREA”

Singuri și toți

Sfârșim mizeria, începem criza, Puteam trăi și noi cum se cuvine, Și omenirii-ntregi nu-i este bine, Petrodolari plătesc pe Mona Lisa, Ne-am dus mizeria cu demnitate, Fără mașini, fără curent la prize, N-aveam nimic când lumea avea de toate, Azi suportăm cu ea aceleași crize.

Ne pregătim de douăzeci de veacuri, De fericirea unui veșnic mâine, N-am cunoscut fraterne ajutoare, La boala noastră n-avea nimeni leacuri.

Nu ne-a dat nimeni pace, drepturi, pâine, Iar la durere tot pe noi ne doare.

Copertile negre

Foaie neagra de coperti Sa ma bati și sa ma ierți Ca te-am scris cu viața mea și am pus lacrimii cișmea.

Ca mi-ai stat pe rani mereu Foaia sufletului meu, Foaie neagra de învelit Luciu rece de cuțit.

Noaptea mea de la final Șaua-i singura pe cal, Iar pe lume ce târziu Niște degete mai scriu.

Fara mana care-au fost Versuri triste, fara rost, Foaia negrului umil Exercițiul meu de stil.

De scris numere pe porți, și de moarte printre morți, Viața mea de negru gol Fara nici un protocol.

Foaie tragica de tus, Semn al artei celor duși, Tu sa mă-nsoțești mereu Foaia sufletului meu.

Te mai vad sclipind și-acum Vai, coperta mea de scrum, De pe un mai vechi volum Care-a înviat postum.

Foaie neagra de coperti Sa ma bati și sa ma ierți Ca te zgârii cu-o nua Iscălind în noaptea ta.

Trei minus unu

Strain mi-e pe veci orice fel de confort, Din oricare bomba m-atinge o schija, Vai, sângele meu amurgește de grija, Coroana de lacrimi pe fruntea mea port.

Părerea de bine-i părere de rau și voie nu dau mintii mele sa spere, Albinele-aduc și otrava și miere, Cu Ea plâng tristețea destinului Tau.

Cu Tine vorbesc hohotind despre EA, Suntem mioriticul, tragicul trio. Cu tine fiind, pe ea n-o voi privi-o, Dar fi-va de-a pururi în inima mea.

Si poate ca eu mai curând as cădea Bolnav Cavaler de Neant și Adio.

Presimțământul

Va veni iarna, miroase a fulg.

— Țăranii pun lemne-n șoproane, și sfinții din mistice taine se smulg și încărunțesc în icoane.

Va veni iarna, la munte fac foc Muntenii uitați de guverne, Ei care nu au nici salarii, nici loc, Ci doar existente eterne.

Va veni iarna și apele curg Trăgând după sine obârșii Și-n scurtele zile cu vânat amurg La geamuri de case bat ursii.

Va veni iarna curat și rapid, Un rug pe sub brume se stinge Si gura spre cer daca vreau s-o deschid

As spune, dar gura mea ninge.

Va veni iarna, iubito, e frig, Un frig ce spre cerga nu mana, Atâta mai pot sa te rog și sa strig, Da-mi aspra mânășă de lana.

Va veni iarna, ba nu, a venit, Căldura eu n-o voi găsi-o, Ci trist am sa plec, gârbovit, ostenit, Prin munții ce canta: Adio!

Mașina de tuns

Cine-ar fi putut sa știe Nimeni nu mi-a dat răspuns, Despre marea energie A msinilor de tuns.

Prea mi se părea urata Și-aș fi vrut de ea sa scap Când scotea un fel de bata Din frumos, pletosul cap.

Nu ma mai tundeau părinții Ci frizerul pomădat Care mai scotea și dinții Suferinzilor din sat.

Iarba mea cu zbenghi în creștet Ce cu truda a crescut Va mai da un sclipet veșted, Va cădea într-un minut.

Nu am sa mai dau din plete, Voi fi trist și mic și chel și disprețuit de fete: „Lasă-l, lasă-l, vai de el”.

Noaptea stam cu capu-n perna și plângeam și eu în gând și problema mea eterna Ar fi fost sa il vad crescând.

Doamne, unde-i adevărul Într-o lume cu frizeri, Daca mie-mi creste parul și se duce nicăieri?

Si uitam încet de dansul, Aveam treburi fel de fel, Pana când plăteam cu plânsul Faptul ca eram iar chel.

Simt și-acum ca ma mai doare Orice punct unde-au ajuns Foarfecele mușcătoare și mașinile de tuns.

O mașină infernala Ca un șoarece subtil In toți anii mei de școala Mi-a ras parul de copil.

Tunde-l zero, tunde-l bine! Cei de-acasă iarăși spun, și porunca lor revine și frizerul e nebun.

Ma așează la oglinda Tânăr, liber și frumos Și-mi vad fata suferinda Când mi-arunca parul jos.

Stiu ca totul chiar așa e, Cum a fost sa simt atunci, Când se hotărau sa îmi taie Darul pletelor prea lungi.

Totul e normal pe lume, In convenții merg și eu, Un frizer va ști să-ndrume Forma capului, mereu.

Dar din vremuri, de departe, Dintr-un sat tăcut din sud, Un frizer îmi scrie carte, Foarfecele i le-aud.

Si închid cu forța ochii

Și-aș voi sa uit acum

Pe frizerii mediocri

Care mi-au scurtat din drum.

Iar m-așează la oglinda, Iar ma vad precum am fost, Iar, cu fata suferinda Caut faței lor un rost.

Dar o mana tremurândă Îmi mai da și azi răspuns Prin tic-

tacul de osânda Al mașinilor de tuns.

Afla totuși adevărul Căutat de-atâtea ori, O să-ți crească liber parul Numai după ce-ai sa mori.

Poet Retic

Si pentru ce te bati mereu, și te acoperi de rușine, când totul e predestinat sa se rezolve de la sine?

De n-ar fi noaptea pana în rame și ziua pana în ochii tai, ar fi sa cazi ca o epava peste cositorite vai.

Dar marginile ni sunt clare și miezul ne e strâmt de tot, și lumea da stufoase aripi sa te lovească peste bot.

Si pentru ce sa mai arăți ca-n univers domnește setea, și pentru ce sa mai tot strigi când nu ști unde ți-e urechea.

O iubesc pe Albă-ca-Zăpada

Mi se-nlăcrimează rece spada Când ajung în fața ei și-o vad, O iubesc pe Albă-ca-Zăpada Și albastrul ochilor prăpăd.

Uneori ea spune și cuvinte Cum ar fi ca frigul e frumos, Dar îmbrățișarea mea fierbinte Ar putea s-o dea din sine jos.

Legea ei e depărtarea noastră, Ca să fie, nu o vom avea. Fulgera o lacrimă albastră Și mă tem că se topește ea.

Îmi păstrez în drob de gheață spadă Nici n-aștept să se mai facă zi, Și pornesc spre Albă-ca-Zăpada S-o ating, dar fără-a o topi.

Și mi-e frig, dar mult mai drag îmi este

Și îngheț păzind-o vinovat, Și mă tem că va fugi-n poveste

Și-o să moară la vreun dezghețat.

Turture înmiresmat mi-e spada, Să despice-n jurul ei femeii, O iubesc pe Albă-ca-Zăpada

Și-am să mor în basm de dragul ei.

O veste

Telefonul plânge, parc-ar vrea să-mi spună Ca sărmana Tanti a pățit ceva, C-a venit pe lume ca o veste buna Și-a plecat din lume ca o veste rea.

Din aceasta clipa, ea nu mai exista, De pământ e floarea trupului plăpând, A murit femeia singura și trista Ce ne învățase a trai tăcând.

Se apleaca-n berna la ferești lumina, Toată vestea buna e o veste rea, A murit sărmana, blândă Tanti Tina, Noapte buna,

Tanti, obosita mea.

Telefonul cade singur de pe masa De atâta sunet fara nici un rost, Vestea rea sa vina, și din el sa iasă Depre sora tatii care doar a fost.

Neamul meu începe, tragic, să-și plătească Fara opoziții, fara de cuvânt, Marea datorie, vama pământescă, Prin bătrânii noștri ce devin pământ.

Chemare pentru țărani

Chemare pentru țărani, A venit și vremea furtunoasă Să ne dăm naturii înapoi, Hai țărani, întoarceți-vă-acasă Că e-dor pământului de voi.

Și luați și fabricile-n sate, Fiți și muncitori, dar și țărani, Prea sunt urbe suprapopulate, Prea sunt bălării pe bolovani.

Rar câte-o exotica găină

Și vreun porc în vre-un sărman coteț

Casa voastră însăși vi-i străină, Doar atât, un buletin aveți.

Și sămânța voastră cade-n piua Locului bizar, vulgar, De trei ori pe zi dați „bună ziua” Și în rest trăiți într-un ghețar.

Hai țărani, întoarceți-vă-acasă, Casa-i totuși lucul cel mai sfânt, După atâta fugă friguroasă, Puneți iarăși mâna pe pământ.

Înfloriți-l brusc, cu cereale, Puneți pomi, dați gresii pe cuțit, Faceți case, creșteți animale, Și vă așezați pe veșnicit.

Și când vara o veni deplină, Cu dolveci, cu pepeni și țânțari, Noaptea, sub o lună de lumină Ridicați un foc de bălegar.

Și chemați cu vorba voastră groasă Pe poet să cânte lângă foc. Oameni buni bine-ați venit acasă Hai și puneți patria la loc.

Un prim romantic

De ce nu as fi o piatra care scrie, O stanca aplecata pe hârtie, Un munte ce de voie se înjuga, Un zeu păgân trecut la alta ruga?

De ce n-aș fi asprimea-nduiosata? De ce băiatul meu nu mi-ar fi tata? Al cui folos m-ar tine-n veac de veghe, Cu ce durere-a lumii sunt pereche?

De ce n-aș fi o negura cărunță?

De ce n-aș fi un dric zvârlit spre-o nunta?

Contrastele și așa îmi vin prea bine, și plus și minus zac mereu în mine.

De ce împrejurare literara

Sunt speriat de nu trimit și-afară, Afara din ființa mea nebuna, Un dublu semn de soare și de luna?

De ce nu as fi un vagabond de gala și -un crin mânat de pofta sexuala? De ce n-aș fi, conform ursitei mele, Noroi pe talpi și frunte-n mal de stele?

Nu ultimul romantic dintr-o era Când toate amurgesc și rar mai spera, Ci când putreziciunea pe din doua, Un prim romantic într-o era noua.

De ce n-aș fi puternic chiar prin plansu-mi?

De ce m-aș tot feri de mine însumi?

De ce crucificarea n-aș dori-o

Cu un singur și egal refren: Adio?

De ce mi-ar fi rușine de oglinda?

Eu sunt o bucurie suferinda, Eu sunt asocierea curioasa

De iarba cruda și de fier de coasa.

În stânga frunții soarele așteaptă S-apuna luna, bland, în tâmpla dreapta. De ce n-aș fi o piatra care scrie, O stanca aplecata pe o hârtie?

De ce n-aș scăpăra un alt jăratec, Mușcând întinderea de alb, sălbatec, Ca un banchet mi-e sufletul la care Se da o mare foame de mâncare?

Lansez, sfidându-vă, o noua boala, Prea trista bucurie mondiala, și hohotind de ras ma aflu tragic Ca neamul meu conspirativ și dacic.

Cu fericire va poftesc în rana Estetica, de jertfa suverana. De ce n-aș fi, cum inima ma-ndeamna, Cocor venind în fiecare toamna.

Cocor plecând la miez de primăvară, Cocor râzând de pajiștea vulgara? Eu nu stiu daca voi putea vreodată Sa fiu așa cum firea mi-o arata.

E clipa hotărârilor supreme.

De ce va temeți voi, de ce m-aș teme?

De ce cu bucurie n-aș surâde

Spre cel care cu groaza-mi va fi gâde, Cu groaza el, și eu cu

bucurie, Ca lui ii e mai frica decât mie, El, care ma ucide se-
nspaimanta

Si bardă-n mana lui plutește franta?

De ce n-aș povesti aceste toate Eu, piatra bucuriei sugrumate,
Eu, stanca aspra care duce greul? Daca de ea lega-vă
Prometeul.

Ficatul lui pe-al meu îmbolnăvindu-l, El tine focu-n gura, eu
colindul, De ce sa las cuvintele s-adăste Ca eu să-mi spăl ființa
de contraste?

Eu nu sunt eu, eu nu-s de-adevărate, Decât înlănțuit de –
aceste toate. De ce n-aș destupa o noua era, Urmând
halucinanta mea himera?

Voi fi cel hăituit, voi fi cel mare, Ducând în cârca semnul de
-ntrebare.

Degete la vama

Foaie verde și arama, Pețiol de par de coama, Auzi ca veniră,
mama, Zece degete la vama, Geniale, pure, frânte, Au venit
aici sa cânte, Le-au tăiat la tiranie și acum tremura și-nvie.

Zece degete năuce, Nici n-au unde-a se mai duce, Parac-ar
sta sa se usuce Dupa-nfrangerea în cruce.

Zece degete se-aduna Sa se facă iara mana, Numai clapele
îngâna, și schelete din țărâna.

Fat – Frumos

Oameni, oameni, frații mei, Disperații, fericiții, V-ați spălat
de superstiții, De demoni și dumnezei.

Însă-i nu-i destul folos Dacă peste tot ce este V-ați spălat și
de poveste, L-ați pierdut pe Făt-Frumos.

Vin la voi acum plângând, Gura-mi sângeră ca rana, Unde
este Consânzeana, În ce bolți, pe ce pământ?

Mă ridic plângând de jos, Ca la un pierdut examen, Unde vă
e basmul, oameni. Ce-ați făcut cu Făt-Frumos?

Făt-Frumos n-a existat, N-a stat nimănui în cale, Era numai
visul moale Al vreunui trist băiat.

Mai visați de vreți să fiți Fericiți cu capu-n pernă, Feriți
epoca modernă De rigizi și scofâlciți.

Din prea mult entuziasm Să nu spargeți Voronețul, Dați-i voi
mai mare prețul, Oameni, mai râvniți la basm.

Voi, care aveți copii, Nu-i lăsați sub gând satanic, Să respire
sterp, mecanic, Ca și când nu ar fi.

Doborâți himera jos, Oameni, reveniți în lume, Pe umana
noastră culme Regăsiți pe Făt-Frumos.

Făt-Frumos și toți ai lui, Fiincă unde nu-i poveste Lume nu-i
și om nu este Și, de fapt, nimica nu-i.

El venea la noi pe jos Și ni l-au răpit pirații, Vameși vigilenți,
redați-i Actele lui Făt-Frumos.

Dați-i viața înapoi, Ochii mari, mișcarea buzii, Făt-Frumosul
din iluzii Și frumos numai prin voi.

Daca ninge

Daca ninge cumplit Peste-ntregul cuprins Este semn de
belșug Pentru fiecare ins.

Dar și semn de-nfloriri In grădini îngerești și ca sunt de venit
Dinspre cer niște vesti.

Este iarna de har Candse-ntampla minuni și vin deșertăciuni
Peste deșertăciuni.

Este vestea de har Ca în ieslea de jos, Fiu al Sfântului Duh Ni
se naște Hristos.

Răsărire de magi și păgânii se tem și pământul întreg E-un
enorm Bethleem.

Si prin oameni e zvon și e fapt ireal, Dumnezeu va veni De
Crăciun în Ardeal.

Pictura de iarna

Sunt pictori, în cer, care lasă Culorile lor să mai cadă Pe-aci,
pe pământ, pe acasă, Și asta se cheamă zăpadă.

Sub bârne albastre-celeste Lumina privirii tresare, Când
strigătul nostru mai este Zidit într-o sfântă ninsoare.

Mai vindem din fumul năpraznic

Al zilnicei noastre redute Un bon de intrare la praznic Când
ninge din stelele mute.

Ninsoarea e-aproape abstractă, Atâta-i de sfântă și mare, Că
tronuri sub regi se cotractă În sinucigașa ninsoare.

Dar, domnule pictor al iernii, Ce rar te arăți de o vreme Și
noi te rugăm cu vecernii Și noi îți trimitem poeme.

Pe fiecare fulg se citește

Un chip de bărbat sau femeie

Și unele cad îngerește
Și loc își găsesc în muzee.

Iubito, vine toamna!

Iubito, vine toamna peste toate Bacovia reintră în portrete
Cad frunze picurând singurătate Și tu ai gesturi parcă mai
încete.

Și te iubesc la echinox și după Iubito, vine toamna să decline
Să macine, să năruie, să rupă Al lumii apogeu de feminine.

Cum tu rămâi la țarmure de mare Eu plec s-aștept și crivăț și
omături Și să mă-mbăt la mese singulare Cu umbra lui
Bacovia alături.

Iubito, vine toamna dinspre munte Cu ghilotine și anestezie
Tot omul e un snop de amănunte Care amenință esența vie.

Cu hachițe și mofturi și-alte alea Îmi ești pedeapsa, dar îmi
ești și doamna. De pomi sinucigași se umple valea Iubito, te
iubesc și vine toamna.

Natura se închide ca un templu Cu lacăte de fosfor și rugină
Eu morții mele te voi da exemplu Cât ești de disperată și
senină.

Iubito, vine toamna până-n oase O simt în mâna care ți se-
ntinde Privește, ies fumuri peste case Iubito, după toamnă vin
cold'nde.

A iubi toamna

A iubi, toamna, e-un biet pleonasm, O poarta în cer se-
nvârtește, neunsa, Cad, iată, imperii de tulbure frunza și totuși
se aude și ultimul basm.

A iubi, toamna, e oglindă-n oglinzi, Halouri ciudate pe
lucruri dansează, Insecte damnate fac cuiburi în raza,
Speranța renaște în cei suferinzi.

A iubi, toamna, neant și refren, Vin pluguri pământul spre
cer să-l răstoarne

Si ultimul fulger, semnat ambigen, E parc' – un altoi pentru
sânge și carne.

Si tipa a pierdere tren după tren

Si mieii duc iarba uscata pe coarne.

Recviem pentru poetul poeziei

Am așteptat sa treacă timp destul Pentru-a putea în liniște

închide, Ca pe-un zăvor de taina, glasul meu, Plângând pe cel din urma Philippide.

Cei ce i-au luat din drept îmbraca azi Ca pe-un efect ce i-ar purta departe, Tristețea lui de om însingurat, Mantaua lui, de veghe și de moarte.

Poporul meu, tu nu știi ce-ai pierdut, Te-ai învățat cu morțile truate și n-ai mai dat crezare tristei vesti Ca el, murind, se sting, o clipa, toate.

Uzinele electrice clipeșc, Pisicile din ochi își pierd din raza, O-nvalmaseala-n creier toți simțim Parca nici luna nu mai luminează.

În toate câte-au fost era și el, Cu partea lui de liniște și bine, Ce n-a putut la alții pedepsii

El a tăcut și-a pedepsit în sine.

Și-atât de bun, și-atât de împăcat Nederanjându-și epocancordata, Încât el – mort de mult ni se părea Și-acum murind murea inca o data.

Am așteptat sa tacă surzii lui, Ce-n remușcare nu sfârșesc a-l plânga, Dar boala lui nu-i boala pentru ei, Ca-n vine au cerneala și nu sânge.

A fost boier, dar și mai mult poet, Atlant de iluzorii Atlantide, Da, Doamne, vreme bună-n Univers Pe unde-i sufletul lui Philippide.

Pentru-nceput înalta mila ta Să-i dea ceva sa simtă și sa scrie, și vei vedea ca însuși de cuprinzi De omeneasca lui melancolie.

Apoi, când te vei supăra pe el, Ca are dor de cărți și dor de duca, Să-i interzici sa scrie ca poet, Dar da-i ceva, în ceruri, sa traducă.

Si pedepsit, ca și pe-acest pământ, Neștiutor de uneltiri perfide, Din când în când, mai dă-ni-l în vreun vis și noua pe poetul Philippide.

Psihoza buletinului de știri Produce-un fel de rea imunitate, Nici nu mai știm ce-i grav și ce-i ușor, Ce-i ras, ce-i tragedie dintre toate.

O zi ca multe altele a dat Furtuni, răpiri, ciocniri, efemeride, și între doua știri despre petrol, „ A încetat din viața

Philippide”.

Deloc orgolios și agresiv, Dispus mereu în taina sa și moara,
Sa nu cumva sa credeți, scribi mărunți, Ca acțiunea voastra-i
mai ușoară.

Un ultim Philippide a murit, Căzând scârbit în mit și-n
transcendenta, Dar alti poeți au răsărit pe loc

Sa umple dureroasa lui absenta.

El v-a iertat, dar nu va iartă ei, Ca umiliți și-ați umilit poeții,
Poetul poeziei a căzut, Dar il vor răzbuna poeții vieții.

Poetul

Aș sta, așa cu fața-n sus, Lovit pieziș de vreme Și-ncet ca un
izvor supus Ți-aș murmura poeme.

Și patul de sub șira mea, Podeaua care-l ține, Cu timpul s-ar
dărăpăna Și-n casă-ar fi ruine

Și peste molcomul prăpăd Peste privirea-mi oarbă Cu gura
începând să vad Eu, năpădit de iarbă, Din somnul ca un trist
magnet Ce știe doar să cheme, Ți-aș mai încredința încet
Mistere și poeme.

Albitul firii mele os, Schiloada chiparoasa, Lovit de pietre
dureros Și mărunțit de-o coasă.

Ar face gura și-ar șopti Despre ce e și nu mi-i În veacul de
schizofrenii Pân-la sfârșitul lumii

Și dacă varul cel nestins, Ce-i una cu folosul, Cu cinic urlet
dinadins Mi-ar înghiți și osul, Eu, tainic, blând și tutelar,
Călcând tăceri postume, Din toți pereții dați cu var M-aș
reîntoarce-n lume, Către o casă, unde-acum

Și moartea mai așteaptă, Până să-nceapă tristul drum De
dincolo de șoaptă.

Să-ți spun că încă nu-i târziu.

Ruina e departe, Iar eu cu inima te știu

Pe viață și pe moarte.

Aș sta aici, pe-acest prundiș Pe care-mi este bine, Ca vremii,
pus hotar pieziș, Să-mbătrânesc de tine.

Să-mi sugă oasele-n pământ De parcă oase-aș plânge, Să fiu
doar calcar și cuvânt Și-un ultim strop de sânge.

Dumnezeul Salvării

Închide fereastra, perdeaua o lasă, Dă zgomotul mării afară

din casă, Dă-mi voie s-așez fruntea mea pe-al tău pântec, S-ascult al rodirii și-al tainelor cântec, Să fiu tot o rană, să fii tot o rană, Materia-n fierberea ei grosolană, Să trecem în moarte din cauze varii, Cu marea venind către noi ca barbarii.

Eu las adevărul acesta să steie, Ești cea mai fierbinte și dulce femeie, La noapte, plângând lângă tot ce mă doare, Pe ochi desena-te-voi, straniu, cu sare.

Dă marea afară din casă și vino, Nestinso, neblândo și iar nestrăino, Pereche de umbra noptatecă pune În contul durerii că ești slăbiciune, Că inima-mi pică din piept și mă cheamă, Că sufletul meu te consideră mamă, Că norii se-adună și vremea se strică

Și eu, stând sub grijă, te țin ca pe-o fiică, Dar tu dintre toate mai nouă, mai vechea, Îmi ești dulcea umbră, împasul, perechea, Tu, drama cu mii de soluții greșite, Te plâng până ochii îmi ies din orbite.

Fii azi răzătoare, fii azi optimistă, Soluția bună e-n noi și există

Și dacă, iubito, femeie visată, Ar fi să ne stingem curând, nu odată, Din dragostea noastră nebună și bună, Cu marea în casă, și-n pat arși de lună, Eu știu că s-or naște sub cinice astre Alți doi să repete-ntrebările noastre.

Ți-ai naște copilul, ți-aș naște copila, În pumni de olar ar surâde argila

Și dacă nu e Dumnezeu să audă

Ce luptă dăm astăzi cu moartea cea crudă, Din dragostea noastră, prin timpul prea greu S-ar naște el, vindecător Dumnezeu, Pe tronuri sărace suindu-și ființa Ar face să cânte prin noi suferința.

Iubito, amână secunda fatală, Să dăm alor noștri și dramă și boală, Copiilor noștri să dăm să învingă Prin ei tragedia cu chip de seringă.

Dă zgomotul mării afară din casă, Vreau liniște, liniște, marea m-apasă. Vreau moartea să vină să lupte cu mine, Eu sunt cineva, moartea e oarecine.

Și mută din tine în mine durerea, Că tot ți-o voi lua folosind mângâierea Te-nchină și crede, în mine te mută, Cu jale cu tot

și cu clipa temută.

Și dacă se-ngăduie fapta aceasta, Cu pumnii aprinși mergi și sparge fereastra, Să intre barbara și tulburea mare

Prin noi în pământul pe care nu-l doare, Să intre săratele zbateri și unde Sub toți cei ce n-au simțăminte profunde, Să-mi spele armura, să-ți treacă de coapsă, Căci marea e singura lumii pedeapsă, Să rupă, în val, șantinele de veghe, Căci marea e singura morții pereche, Să vina fatal, consfințând cu toți solii Mutarea în mine a dramei și bolii, Să vină să stingă cu tot vicleșugul Și lampa din casă și ochii și rugul Și-apoi să mă ducă departe, departe, Sătulul de viață, bolnavul de moarte, Să-ți scriu cărți poștale pe piele de cegă Din Marea Niponă, din Marea Norvegă, Din Marea de Flăcări ce plânge sub mare, Iubito, pedeapsa, iubito, mirare, Iubito de neguri, iubito de lună, Iubito de taină și jale-mpreună, Iubito de carne, iubito de șoapte, Suav miazăzi și brutal miazănoapte, Dar ăstea sunt simple și bune cuvinte, Sunt legile care fac vieți și morminte, Dar ăstea nimic nu înseamnă când vine O grijă la mine și moartea la tine.

Apleacă-ți ființa prin ceața albastră

Să naștem salvarea din dragostea noastră

Și roagă-te fiului tău ce e-n tine, Să vină mai repede, să-ți fie bine.

Să vină să urle că mama și tatăl îi sunt duși la moarte; el sovăie, iată-l, Dă sângele tău, pur și tânăr, să-l crească În ritm fără pauză neomenească, Dă pântecul tău, rodniciei, seminței, Fii gazdă nu bolii, ci vieții, ființei, Tu meriți pământul să-ți stea sub picioare, Regină prea blândă și nemuritoare, Din mare să-ți bată mătânii catargul, Cum buzele tale își tânguie arcul, Cum inima mea te-a găsit și te știe Și ești bucurie, și ești tragedie.

Hai, vino, în liniștea mea neguroasă, Dă zgomotul mării afară din casă Și-n larmele lumii și-n templele mării Să naști Dumnezeuul cinstit al salvării.

Dor de fior

Dac-ar fi să-nțeleg, când e clipa sa mor, M-aș ruga la ninsori pentr-un ultim fior, M-aș ruga de ninsori sa ma ningă fatal și

sa pot sa ajung acest fel de final.

Tot mai dor mi-e, acum, de esențe de frig, Peste-un rau înghețat, către lume sa strig și sa cad în zapezi ca-ntr-o moara de foc și nemernicul ger sa ma arda pe loc.

Desentatele veri sunt prea triste și dulci, Am nevoie de frig, am nevoie de fulgi, Am nevoie sa pot potoli cu ceva, Un incendiu pornit dinspre inima mea.

Ma-nsotesc, prin oraș, c-un ghețar invalid și călduri vor veni sa ne puna la zid, Dar eu nu mai suport nici femele fierbinți, Nici pavaje ce duc la ieșirea din minți.

Am văzut despărțiri, decorate urat, Cu satanice ploi ce plângeau și atât Și-am văzut și căderi pe o panta de schi, Unde totu-i frumos și se poate muri.

Despre mine nu stiu, când o fi sa și mor, Dar ma rog de ninsori, pentr-un ultim fior, Să-ți dea dreptul sa știi, sa n-ai cum sa ma vezi și sa mor arogant în eterne zapezi.

E prea puțin

De-atâtea zilnice-ncercări mizere, De-atâta umilință și păcat, De-atâta moarte câtă ni s-a dat, E prea puțin o singură-Nviere.

Și, totuși, pe pământul înghețat, Lumina lunii drepturile-și cere Și-n stupi lucrează vechiul dor de miere Și vânturile primenirii bat.

E ca un fel de rupere de ere

Și ca un întunerit luminat, E lupta-ntre femeie și bărbat, Ca la un alt scandal pentru putere.

Și, vai, în tot ce, zilnic, s-a-ntâmpat, E prea puțin o singură-Nviere.

Anomalii

Sufletul meu, copil tembel, cunoaște, Inima mea de bivol tânăr știe Că pe al lumii pat absurd de broaște Iubirea este o anomalie.

Să mai iubești când visul un negoț e, Să mai iubești când prea puțini au șale, Când ne clocesc de-un veac prudente cloțe, Acestea toate nu sunt stări normale.

Eu cânt la o vioară care doare, Eu cânt la un pian bolnav de ciumă, Cu voioșie și cu disperare

Eu cânt un cântec care mă consumă.

Nu-i profitabil să iubești când este Mai profitabil să te faci că sângeri, Dar pe robotul meu cade-o poveste, Robotul meu e-nduioșat de îngeri.

Normal rămâne numai restul lumii Care să se abțină bine știe, Vioara caldă și pianul ciumii Nu sunt decât acea anomalie

La care pururi sufletul mai speră Pentru că ea s-ar mai putea numi iubire Jos, în prudenta lume mamiferă, Și sus, pe unde gândul meu e mire.

Îndrăgostit de București

Nu știu de ce, pe cât m-afund în viață mă simt atras de fleacuri omenești, și-mi place-n anotimpul de vacanță să-ntârzii, să rămân în București.

De el ne-am săturat, dar el ne place, el e un prag lovit să vezi alt prag, și-acum, când sunt sătul de locul zilnic mă simt golit și-mi e deodată drag.

Pe piatra lui am tot bătut cadența și-am s-o mai bat atât cât voi trăi, spre un Olimp ascuns pe orice stradă în căutarea mării poezii.

Aici m-au sufocat cu dulce teii

Și au trecut aiurea anii mei aici copiii mi-au venit la viață și am născut și-am îngropat idei.

La București, copilăria toată, visam s-ajung să pot și eu vedea celebrii câini ce au covrigi în coadă și să-ntâlnesc și eu pe mama mea.

Eu vara aș iubi-o pe orbește, dar simt că toamna-i anotimpul meu, când frunze și lumini pe bulevarde mai dau halou părerilor de rău.

Când pe terase se mai bea o bere

Și oamenii române triste vor, Și-n curți se face vin din must de struguri

Și toți bucureștenii au umor.

L-am părăsit destul, ca azi să-l caut și să-l găsesc întodeauna treaz, nu este el cel mai frumos din lume, dar cel mai drag ne e în orice caz.

Mă pregătesc să fug din nou în țară și să câștig aripi dumnezeiești, să pot gusta melancolia toamnei în fiecare colț

de București.

Dor de pădure

La ora când mugurii canta Deasupra pădurii de cocs, Ne tine
ca sfânt și ca sfânta Un vechi calendar ortodox.

Iubirea ne poarta departe

În mâinile altor nuntași, Dar noi suntem viața din moarte,
Uitării te las și ma lași.

Sub noi e o negura deasa, O negura deasa e-n noi, Pădurea
ni-i pat și ni-i casa, Pădurea se împarte la doi.

Un freamăt de cocs dinspre frunze, Sub luna vom arde
buimaci și toate iubirile-ascunse Troznind vor ieși din copaci.

Misterele forestiere și noaptea de cocs absolut, Luminii să-i
dea o putere Cum inca noi doi n-am văzut.

Pastreaza-ne-n tine, pădure, Și-ți dam cheia tainelor mici, Ca
tainele mari sa se-ndure De faptul ca suntem aici.

Basarabie

De nicăieri nu-i semn de nici o mila și s-a ajuns în cel din
urma hal și moare Basarabia umila Cu capu-n vechiul sac
imperial N-avem puterea să-mpărțim o paine Ne facem
socoteli de precupeți Dar tot acolo o sa ajungem maine Cu
pașii doar oleacă mai înceti

Săraca sora basaraba Tu, cea mai sfântă dintre toate
Zadarnic mama te întreabă Daca trăiești în libertate

Si va veni și catastrofa iernii

Ca s-o gustam de tot mai multe ori

Si s-amurgim cu Gogol pe gubernii

Ca niște revizori rătăcitori

Acum imperiul da o noua cina

Mănâncă tari și bea popoare mici

Sa vina Basarabia, sa vina

S-o guste menșevici și bolșevici

Trezește-te, tu patrie drogata

Ca daca-n focul calculelor reci

Mai pierdem Basarabia o data

Si noi suntem pierduți în veci de veci

N-au nici o cale frații sa apuce

Astepta-n van un sprijin de la noi

E dusa Basarabia pe cruce
Si noi o contemplam cu ochii goi
Rugăciune pentru 1 Decembrie
Ne iartă, Doamne, ura și gâlceava de care suntem zilnic
vinovați, dar către Tine tulnicul suna-vă, să-ntorci privirea Ta
către Carpați.

Prea mult abandonați acestei toamne, nu mai avem în vatra
casei foc, mai dă-ne-un pic de amintire, Doamne, răbdare și
iertare și noroc.

Că pentru vite nu mai sunt nutrețuri și așteptăm o pâine din
import, când bietul om s-a prăbușit sub prețuri și sufletul în el
e-aproape mort.

Ne-am despărțit în triburi și în secte, în cluburi, în partide și
în găști, iubirile directe sunt suspecte. Dorești succes? Învață
să urăști.

Dușmanii nu puteau să ne condamne, cum noi, pe noi, ne-am
condamnat la rău, de ce să mai venim la Alba, Doamne, când
e negustorit și duhul Tău?

Și, totuși, Alba-Iulia există, Și, totuși, cineva i-a dat un rost,
Și-a fost și-atunci pornire anarhistă, Și Dumnezeu tot ocupat a
fost.

Cu grohotiș pe tălpi și brumă-n gene, să-nvingi un vechi și
tragic handicap, și, în onoarea Albei Apusene, să-ți scoți
căciula dacică din cap.

Se aude Basarabia cum plânge de dorul Țării Mari, pierdute-
n veci, și-n clopote e treaz același sânge, și-aceiași ochi
imperiali sunt reci.

Și nu-i Emilian la catedrală, uzurpatorii lui lucrează calmi,
nici umbrele din somn nu se mai scoală, nici nu mai cântă
doctor Iacob psalmi.

Și ne e dor de-o sfântă sărbătoare, în care toți să ne-adunăm
aici, și ne e dor de România Mare și am rămas îngrozitor de
mici.

Dar, Doamne, pune-Ți pe cetate talpa, mai dă-ne harul unui
gest postum, mai cheamă-ne, mai rabdă-ne la Alba și să mai
încercăm măcar acum.

Mila de albine

Polenul a uitat sa se închine, E luat de mic din fel de fel de flori, și prefăcut în miere, de albine, și pus în faguri încercuitori.

Nimic despre polen, decât ca este albinelor și matcii de folos, ca el urmează tragica poveste a tuturor jertfiților de jos.

Polenul este lumea fara ranguri, polenul este lumea și atât, sub vârste și sub bice și sub tancuri ținând la steagul ei necoborat.

Polenul leagă treptelentre ele și pune mot grădinii, la răscruci, polenul face sa miroasa-a stele și matcile și trântorii năuci.

Dar nu e prost și nu e fara carte, așa precum il cred cei care-l vând, ci este puritatea fara moarte și este geniul omului de rand.

Cum tuturor lucrarea le convine și de aceea nici n-o întrerup, polenul nu mai poate sa se-nchine, dar simte că-i e mila de albine și leagă dulce zborul lor de stup.

Singuri

Dar hai sa privim cum se cade atât cat se poate vedea, prăpădul din frunzele toamnei, prăpădul din inima mea.

Caci noi, fara frunzele-acestea, ce astăzi din nou nu mai sunt, ca pasarea fara de pene, așa am rămas pe pământ.

La ora cortinelor rupte și-a nopților lungi de la nord, prăpădul, el singur, vorbește, și-apoi tot el nu e de-acord.

Sămânța bolnava de sine

În brazda se-așează umil, și vântul de toamna lovește în firma acestui copil.

Dar hai sa privim omenește prăpădul ca ultimul nord, dar reazama-ți capul de mine și hai împreună pe pod.

Impresia nu are putere sa treacă din simțuri în grai, și iată de ce suntem singuri noi doi și perechea de cai.

Noaptea dinaintea primăverii

Cu floarea ploi între dinți și cu-un cuțit de apa-n mâini, Voi spinteca tăceri fierbinți Sub tainicul lătrat de câini.

E noaptea fara de hotar

Si ploua fara de cuvânt

Si lacrimi vechi în ochi tresar

Și-un foișor în cer s-a rupt.

Las floarea ploii pe-un fâgaș, Cuțit de apa nu mai am, In
întunericul de pasi Sar caii speriați în ham.

Sclipesc noroaiele-mprejur La fulgerul intermitent, Stau norii
ca-ntr-un abajur Înșurubați în continent.

Și-mi crește floarea ploii iar, Și-mi cade către dinți pe chip
Cuțit de apa jugular și mi se face dor sa tip.

Dați ploaia lumii mai încet

Ca sa se poată auzi

Cum inima unui poet

Mai face – n miezul nopții zi.

Cuțit de apa-n dreapta mea și floarea ploii între dinți Ce
neguri voi mai spinteca De dorul zorilor fierbinți?

Și iarăși toate câte-au fost Devin ce-au fost în mod firesc și
nu mai are nici un rost Ca lacrima sa mi-o păzesc.

Și-adorm ca un ieșit din minți La umbra unei negre pâini, Cu
floarea ploii între dinți, Cu un cuțit de apa-n mâini.

Mugur de Nichel

Primăvara în țări dezvoltate Un mugur de nichel străbate și-
un verde ciudat, monoton, Livezi de săpun și șampon,
Primăvara în țări dezvoltate.

Primăvara, a câta putere? La vamă nici acte nu-ți cere,
Duminica totu-i deschis, Ai lua-o încet spre Paris, Primăvara
doar ea grănicer e.

Primăvara pe-aici e o criză, Răspunde cu-o frunză și-o fisă Și
oamenii-i sunt bieții servi, Primăvara-i o criză de nervi, E o
criză ea însăși în criză.

Toamna ca o revanșă

Sunt toți copacii încărcăți de frunza, muniția de toamna e
întreagă, și-n prăbușirea prea adânc ascunsă o mana trista s-a
decis sa traga.

Un singur gest mai trebuie în clipa

Abia legata de un fir subțire, și păsările lumii cu aripa

Mai tin acest frunzar în năruire.

E-o toamna ca o ultima instanța și ca un anotimp dupa-o
beție, și mana trista s-a atins de clanța dar s-a retras: trăgaci
putea sa fie.

Si ce e cel mai trist din toate-acestea e ca apel nu poate sa existe, c-aşa de natural s-a stins povestea, încât pământu-i plin de frunze triste.

Si fiecare frunza e o mana, care-a uitat de tutelarul umăr, şi ce va fi din toate sa rămână decât senzaţia de scrum şi număr.

Atâta tine micul drept la vara, atâta tine restul peste toamna, şi fiecare frunza ce coboară ne-acuza, ne arata, ne condamna.

Cocori şi găşte, rândunici şi rate, se duc de-aici, sa nu cumva sa vadă cum noi cu toate frunzele în braţe ne pregătim de cea dintâi zăpada.

În arbori plini de scrum e frunza-ntreaga ca-n nişte ţevi de arma fara tinta, şi mana trista n-are chef sa traga şi gura trista n-are chef sa minta.

În ochi bătrâni, cu lacrima etanşă, acestea toate vin de peste fire, cum vine toamna, cea dintâi revanşa a verii când credeam în nemurire.

Adio, vara

Adio, vara, pleaca-n ascunzişuri, Noi suntem gata de-a cădea -ntr-o carte, şi de-a mai lacrima către pietrişuri, De dor de tine şi de dor de moarte.

Din fructe coapte picura alcoolul, Nimic nu mai ramane cum fusese, Ce cosmic iese dintre ramuri golul Penultimelor tragice regrese.

Si va veni şi ultima rafala, Dar nu-o vom apuca-o, nu e şansa, Când în ninsoarea imateriala Bolnavii lumii vor cădea în transa.

Ci noi atâta am putea decide, Incostienti şi trişti ca prima oara, Prin fumurile toamnelor putride, O carte pentru voi: adio, vara!

Modificări în ploaie

Si ploua ca o mie de lentile pe toate-aceste aşezări umile ce strălucesc, de ploaie încărcate, cu totul altfel ca-n realitate.

Ce fel de carnaval oferă plânsul, ce bal mascat cu dioptrii într-însul, şi nici un fel de amănunt nu scapă de arta picăturilor de apa.

O cruce-n pirostrie se îndoaie de-atât răsfăţ al spicelor de ploaie, garoafa pare-un mic proiect de bata, iar tu, frumoasa

mea, devii urata.

Prin ploaia ca o mie de lentile cresc toare -aceste aşezări umile, biserica în ceruri parca scăpa pe un tălpici de raza şi de apa

Delta, în ruga

Doamne-al nostru, zeule de seara, Om al trudei şi-al lucrării sfânt, De când intra Dunărea în tara Ni-i şi noua bine pe pământ.

Gâşte, pelicani, găini şi rate, Sturioni care-o străbat invers, Delta ei, miracol cu trei braţe Ce tin Marea Neagră-n Univers.

Doamne-al nostru, luminiş de ape, Trestiiş în veci necunoscut, Dă-le apa ei sa se adape Vitelor plecate la păscut.

Umil pretext

Ea este şi nu ştiu din ce pricină este, sudoare cerească o hrăneşte mereu ea este şi nu ştiu din ce pricină este şi-atunci cred că pricina stelei sunt eu.

Ca un cal prima oară chemat pentru ham mă învârt priponit de luminile sale, Mă învârt cu pământul în trândav nărav şi bice mă bat peste tâmplele goale.

Necunoscuta mea bolnavă energie pârții deschide spre ceţosul ţarm, gândindu-mă la cer mă nasc. Gândindu-mă la cer, mai am curajul să adorm.

El este aici deasupra; de câte ori se mişcă, pripoane reci de os aud foşnind în carne şi fug atent pe axe de zgură încleiată-măduva lui pe mine nu vreau să se răstoarne.

O, pântec presupus al zămislirii mele, cerule virginal mereu, Lasă-mi închise tâmplele, să pot rămâne umil pretext al unei stele, eu.

Să trăiți, Măria Voastră! Şi să nu lăsați pe cei ce se ascund sub justificări demagogice să compromită în vreun fel această Adresare Către Națiune care, în ciuda conciziunii ei, are valoarea unui adevărat Raport de Epocă. Să fiți sănătos, omule bun și drept, pentru a putea scoate de gulere din scena politică fariseii și pentru a ne conduce cu geniul dumneavoastră izbăvitor.

Analfabetilor

V-am spus că sunt un om periculos și nu mi-ați luat

avertismentu-n seamă. V-am spus s-aveți pentru persoana mea
Un plus de-ngrijorare și de teamă.

V-am spus că fac teribil de urât De sunt călcat puțin pe
libertate. V-am spus ca sunt oșteanul credincios Dar care doar
cu inamici se bate.

V-am spus să vă astâmpărați și voi, Cenzori capricioși ai
vremii mele, C-o să vă coste scump mărunțul moft, De a ne
face nouă zile grele.

V-am spus să puneți mana să munciți. Să nu mai tot pandiți
zeloși din umbră, V-am spus că n-o să placa nimănui Pornirea
voastră, tulbure și sumbră.

V-am spus că vremurile s-au schimbat

Si că situația e mai complexă, Nu-i intelectualul – servitor.
Cultura nu-i ceva ca o anexă.

Si lumea nu se poate cuceri Umflând la cifre și mimând
tumulturi Cu aroganți și trândavi doctoranzi, Cu papagali care
tin loc de vulturi.

V-am spus și am puterea să mai spun Ca nu încapе muntele
în seră Ca prea-i scurt drumul de la rai la iad și de la
căprioară la panteră.

V-am spus să nu-l fetișizați pe Marx, Să nu-i păstrați în spirt
învățătura și voi într-una fără să-l citiți Il pomeniți până vă
doare gura.

V-am spus că bătaia pentru om Nu iartă astăzi nici o
dezertare și voi v-ați decorat voi între voi Când lupta este în
desfășurare.

V-am spus că muzica nu-i un microb

Care amenința civilizații

E-a omului pentru a fi mai bun, V-am spus: ceva care să-i
placa dați-i.

V-am spus, concetățeni analfabeți, și luați aminte și să țineți
mintе. Dar nu știam ca v-ați născut și surzi și scoateți arma
când vedeți cuvinte.

Cântec pentru Oltenia

De bucurie rar avurăm parte In unele duminici, pe la nunti,
Suntem olteni pe viață și pe moarte Suntem olteni, adică
suntem munți.

Un rost ne-a dat măicuța noastră, dulcea, Sa fim, dintre
romani, cei mai fierbinți, Din Dolj și până-n Olt, și până-n
Vâlcea, și până-n Gorj și până-n Mehedinți!

Oltenia, Eterna Terra-Nova

Un cântec are astăzi și-n priviri Hai Universitatea! Hai
Craiova! Tu, Campioana unei mari iubiri!

La Tricolorul românesc se-nchina Și-i face jurământ prin
lupta, azi, Oltenia, provincia latina, A lui Mihai, al nostru, cel
viteaz.

Oltenia pandura a lui Tudor Și-a lui Arghezi și-a atâtor duși
Oltenia celui mai mare sculptor Al omenirii, Constantin
Brâncuși.

Oltenia, Eterna Terra-Nova Un cântec are astăzi și-n priviri
Hai Universitatea! Hai Craiova! Tu, Campioana unei mari
iubiri!

Salut fratern, Moldova, Bucovina, Salut fratern, Ardeal, și tu,
Banat, Salut fratern, Muntenie vecina, și Maramureș, neam ne-
ngenuncheat.

Priviti aceasta sacra frumusețe: Oltenia pământ de oameni
buni și pumn pedepsitor cu cinci județe, Caus al palmei
vechilor tăciuni.

Oltenia, Eterna Terra-Nova Un cântec are astăzi și-n priviri
Hai Universitatea! Hai Craiova! Tu, Campioana unei mari
iubiri!

Olteni suntem în matca noastră, Olteni am fost și-așa vom fi,
Iar Flamura ros, galbena, albastra Se oglindește bine și în Jii.

Tot ce avem, noi am făcut cu truda și n-am trăit din mila și
pomeni; Spre binele acestei tari asuda și semeția noastră de
olteni.

Oltenia, Eterna Terra-Nova Un cântec are astăzi și-n priviri
Hai Universitatea! Hai Craiova! Tu, Campioana unei mari
iubiri!

Imn pentru Rapid

Suntem peste tot acasă, Porțile ni se deschid, Nu-i echipa mai
frumoasa și iubita ca Rapid.

Rapid, Rapid, Lupta daca ne iubești, Rapid, Rapid!

Haide, hai Rapid Giulești!

Haide, hai Rapid Giulești!

Inima ce-n piept ne bate La nevoie e un tun Pentru-o singura dreptate Sa învingă cel mai bun.

Rapid, Rapid, Lupta daca ne iubești, Rapid, Rapid!

Haide, hai Rapid Giulești!

Haide, hai Rapid Giulești!

Nu va dați bătuți o clipa Învățați acest refren Imnul nostru de echipa Glasul roților de tren.

Rapid, Rapid, Lupta daca ne iubești, Rapid, Rapid!

Haide, hai Rapid Giulești!

Haide, hai Rapid Giulești!

Adolescenta

Tu, zi și noapte, pătimind cu mine, Nici nu mai știi când ți-este rau sau bine, Doar simțul datoriei te mai tine.

Si nervii linistindu-mi de toate, In nervii tai faci alta nedreptate, și asta nu se știe cat se poate.

Ca pe-un copil al tau, mămuca vie, Ma aperi, nici un rau sa nu mă-mbie, Dar tu vii însăși din copilărie.

O soarta ne-a trimis pe fiecare

Să-mi fii copila proteguitoare Iar eu sa fiu păpușa ta cea mare.

Ma las în seama ta, te am în seama, Concomitent: iubita, fiica, mama, și altceva, ce nu stiu cum se cheama.

Albastru-ndoliat

În plină zi se face noapte Și ninge fără de motiv, Albastrul lui Sabin Bălașa S-a-ndoliat definitiv.

În deficitul de albastru

Al unei lumi cu pumnii strânși, Era nevoie de seninul, Cu mări, cu nimfe și cu mânji.

Era albastrul dinspre dangăt, Când bate clopotul în cer, Era accentul trist al mării, Când marile corăbii pier.

Era lumina din privirea Discipolului muribund, Când moare-n temniță profetul Și ceilalți faptul il ascund.

La nunta de culori a lumii, Un loc de cinste și-a făcut Albastrul lui Sabin Bălașa, Iluminat de absolut.

E mult pământ în jurul nostru Și e destul pământ în noi, Simțim pământ în cărămidă, În țest, în oale și-n noroi.

Așa că resimțeam nevoia Măcar a unui strop de cer, Pe un pământ pe care cerul E-un tragic oaspete stingher.

Și, uite, se îndoilază Și nu mai are crezământ Puținul cer al lui Bălașa Și cade pictorul, înfrânt.

Ne-am săturat de-atâta noapte Și ni se face dor de zi, Să-nșămânțăm în noi albastrul, Spre-a nici nu mai putea muri.

Dar e bolnav și curcubeul, Închis într-un spital sordid, Nuanțele ajung în zdrențe, Comutatoarele se-nchid.

Și-n toată negura murdară, Ca-ntr-un reînviat pariu, Ce ochi albaștri are cerul, Ca semn că Dumnezeu e viu.

Sunt răstigniți aceiași îngeri Între femeie și bărbat, În veac de promiscuitate Și de albastru-ndoliat.

Avertisment

De multă vreme ocolesc trecutul, Din milă față de contemporani, Să nu stârnesc cu mâna mea vulcani, Mai bine zac între coperti, ca mutul.

Dar, vai, toți cei iertați îmi sunt dușmani, Vor sabia, nu vor să fie scutul, Pe Blaga l-ar ucide iar Răutu C-o ceată de cosmopoliți golani.

O, timp păgân în multe ale tale, Te-ar vinde ei samsarului străin Cei care poartă două capitale Pe-același amărât de buletin.

V-avertizez, sinistre haimanale, că ori intrați în pensie, ori vin.

Blues cu iedera și stejar

Vai, printr-un vegetal abuz, O iedera și un stejar, Încremenți, dansează blues și rădăcinile tresar.

Si luna sus, ca un cinel, Cutremurându-se mereu

Si iedera vorbind cu el „ Sa mai dansam, iubitul, meu!”.

N-au nici un drept, n-au nici un drept, La dans, la tot ce îndrăznesc, Dar el o trage către piept Cu-n gest aproape omenesc.

Si daca ei, printr-un abuz Și-un gest al lumii de apoi, Dansează blues, dansează blues, De ce nu am dansa și noi?

Condamnarea la toamna

Nu e toamna cum ești tu, vara mea de suflet, nu, pe pământ, vara decăzu.

Daca pădurea ne condamnă la nostalgie, fara rost, e toamna, vara mea, e toamna, așa cum poate n-a mai fost.

Atâtea taine nepătrunse ne cad în brațe la un semn și suntem îmbrăcați în frunze și căptușiți c-un fel de lemn.

În rau sunt doua lăzi de bere, pe foc s-a pus un ultim vreasc, trec cerbi frumoși, bolnavi de fiere, către cerboaice care nasc.

Si ziua e atât de mica încât n-ai vreme de-un salut, și-un fum noptatec o complica și săptămâna a trecut.

Mai e în tot un pic de vara, dar paturi aspre ne-nsotesc, la orice drum mai lung afara prin clăi de aburi nefiresc.

Mai am senzația ca toate

Pot fi și altfel decât sunt, Dar muntii-mi pun poveri în spate
Si simt ca port pe talpi pământ.

Acum și fiarelor li-i foame și ies lunatice la drum, pădurea este numai drame și-o mai salvam cu câte-un fum.

Dar ea, deodata, ne condamnă la nostalgii și la păcat, e toamna, vara mea, e toamna, și-atât de singur m-ai lăsat.

Condamnați

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe, eu vad pierind, cu ochii, ce-am iubit, mi-ar fi prea mult și-o gaură de șarpe să merg în ea, tăcut și umilit.

Ce să mai cânt. Când au venit pirații

Și apele din mălci ni le-au furat, O lacrimă ființei mele dați-i
Și-o s-auziți de omul scufundat.

M-aș îneca, m-aș stinge și m-aș duce, să mă zdrobească ritmuri pe-o șosea, nici nu mai am nevoie de o cruce, mi-a fost destul c-am dus-o pe a mea.

Eu, sclavul trist al harpei mele triste, prăpădul întinzându-se îl văd și nu mai e nimic să mai reziste acestei sinucideri în prăpăd.

De n-aș avea puterea diavolească să înțeleg că totul a căzut, dar vin heralzii cinici să-mi izbească scrisorile prăpădului de scut.

Prietenii mă ocolosc de frică, probabil mă consideră ciumat, eu însumi scriu acum la lampa mică să nu mă vadă cei care se bat.

Iubire? Vis de mâine? Regăsire? N-au găzii mei un minim

interes povești cu dulci iluzii să-mi înșire din starea condamnatului să ies.

Se pregătește marele exemplu! Acela, zic Casandrele, sunt eu! Ca un berbec am să mă duc în templu. Murind, măcar s-ajung la Dumnezeu.

Eu, sclavul trist al tristei mele harpe, eu, cântărețul soarelui din nord, de-aicea, dintr-o gaură de șarpe, rostesc un acatist și-un dezacord.

Ce să mai cânt? Doar calea pân-la gâde! Ce să mai cânt? Pe voi, ca pe eroi? Îmi vine și a plânge și a râde că nu există cale înapoi.

Voi nu vedeți ea nu mai aveți țară și ca străini vi-s pruncii, cobitori, învață ei ceva pe dinafară, dar n-au părinți, ei au meditari.

Voi nu simțiți că nu mai aveți ape? V-au luat pirații tot pe vasul lor și iată, din aproape în aproape, noi suntem un pustiu nemuritor.

Din harpa mea ridicolă și tandră învoluntar un cântec fără rang te cheamă lângă mine, hai Casandra, sărută-mi gâtul gata pentru ștreang.

Coperțile negre

Foaie neagra de coperti Sa ma bati și sa ma ierți Ca te-am scris cu viața mea și am pus lacrimii cișmea.

Ca mi-ai stat pe rani mereu Foaia sufletului meu, Foaie neagra de învelit Luciu rece de cuțit.

Noaptea mea de la final Șaua-i singura pe cal, Iar pe lume ce târziu Niște degete mai scriu.

Fara mana care-au fost Versuri triste, fara rost, Foaia negrului umil Exercițiul meu de stil.

De scris numere pe porți, și de moarte printre morți, Viața mea de negru gol Fara nici un protocol.

Foaie tragica de tus, Semn al artei celor duși, Tu sa mă-nsoțești mereu Foaia sufletului meu.

Te mai vad sclipind și-acum Vai, coperta mea de scrum, De pe un mai vechi volum Care-a înviat postum.

Foaie neagra de coperti Sa ma bati și sa ma ierți Ca te zgârii cu-o nua Iscălind în noaptea ta.

Copiii de țărani

Poemul acesta îl scriu într-o noapte, Putin după ziua de treizeci de ani

E-un scrâșnet, un plânset, un geamăt de șoapte, Caci e pentru voi, fii curați de țărani!

Când țara îndreaptă și legi și-a sa cale Când sus în idee nu-i loc de abuz Mai sunt de-implinit și la capăt de dus, Dorinți izvorând din nevoi sociale.

Si una e-aceea ca încă la țara, Nu-i școala făcută cum e la oraș Ca fiul taranului, totuși nu poate, Intră-n facultăți cu același curaj.

Eu știu câte lucruri în țara sunt gata și câte vor fi, dacă suntem cuminți. Dar una e dacă director e tata, și alta e, dacă-i taran de la Vint...

Eu iată, priviti, sunt un fel de director N-aveți nici o grijă ca va voi minți Am și eu copii ce pot fi de bani gata Cu toate-i îndop, pentru că-mi sunt copii.

Dar țara sta-n alții întâi, și pe urma În fiii aceștia de directorăși Nu, satele noastre nu sunt trista turma Ce lana și brânza trimite-n oraș!

Producția lor cea mai sfântă sunt fiii! Lor li se cuvine răsplata de preț. Țăranii dau aur, când dau României Curații lor fii, rod al unicei vieți!

Criza în întuneric

Pădure de-a dreapta, pădure de-a stânga, Ce margini grețoase de hau

Si mare în țărm își continue tanga

Si mie mi-e rau.

Ce mult în întuneric, nu vad nici o cale, Vapoarele-n mare sunt reci, În mine un haos întreg se prăvale Si, moarte cum treci!

Se vaita cucii în cuiburi ciudate și mie, în mine mi-e greu. Și marea bolnava se-agita și bate În sângele meu.

De ce să m-agăț când sunt toate fugare și oamenii dorm liniștiți, De tine, pădure, și borna, și mare, De voi ce nu știți.

Un doctor îmi trebuie, unde e dansul? Ma doare și nu știu să spun, Ca hatul mă trage în negura plânsul, Mi-e rau și sunt bun.

Contractele mele cu lumea sunt sparte, Contractul cu mine e mort, Spre casele tale, absurda mea moarte. Abia te mai port.

Ma aflu-n mașina, șoferul oprește, Mi-e teamă-n sosea c-o sa mor, și marea vuiește un pic de nădejde Și-un prim ajutor.

Și-apoi la hotel, într-o camera chioara

Injectii și tot ce mai e, I-e sila ființei acum sa și moara
Si nu stiu de ce?

La marginea marii venise poetul Sa doarmă un somn liniștit
și poate-l obțin, acum, eu, cu încetul, Cădere în mit.

Aprind o veioaza și fata mi-e sura, Injectia bate adânc

Si somnul sau moartea alene ma fura, Mi-e bine și plâng.

Atâta pustiu e pe buzele mele, Chimia m-a dat vârstei reci,
Mai sunt sanatorii, deasupra în stele, Poți moarte sa treci.

Adorm pronunțând bâlbâite cuvinte și pulsul mi-e trist și mi-e rar, Ma trag ca un stol de aduceri aminte In dicționar.

De-a dreapta pădure, pădure de-a stânga

Si trupul beteag și olog

Si marea în țărâm își continua tanga

Si cui sa ma rog?

Cu noi e Dumnezeu

Azi lumina din lumina Pamantu-n trupuri ne e greu, Dar e ușor când se închina: Cu noi e Dumnezeu.

Am ostenit de atâta noapte Dar vom ieși din defileu Pentru lumina sfintei șoapte: Cu noi e Dumnezeu.

Nu suntem niște animale Cu suflet amânat mereu In noi e mila și e jale Cu noi, cu noi e Dumnezeu.

Luați lumina din lumina Paharuri curg din minereu

Credința noastră e creștină Cu noi e Dumnezeu.

Daca ninge

Daca ninge cumplit Peste-ntregul cuprins Este semn de belșug Pentru fiecăare ins.

Dar și semn de-nfloriri In grădini îngerești și ca sunt de venit Dinspre cer niște vesti.

Este iarna de har Candse-ntampla minuni și vin deșertăciuni Peste deșertăciuni.

Este vestea de har Ca în ieslea de jos, Fiu al Sfântului Duh Ni se naște Hristos.

Răsărire de magi și păgânii se tem și pământul întreg E-un enorm Bethleem.

Si prin oameni e zvon și e fapt ireal, Dumnezeu va veni De Crăciun în Ardeal.

Degete la vama

Foaie verde și arama, Pețiol de par de coama, Auzi ca veniră, mama, Zece degete la vama, Geniale, pure, frânte, Au venit aici sa cânte, Le-au tăiat la tiranie și acum tremura și-nvie.

Zece degete năuce, Nici n-au unde-a se mai duce, Parac-ar sta sa se usuce Dupa-nfrangerea în cruce.

Zece degete se-aduna Sa se facă iara mana, Numai clapele îngâna, și schelete din țărâna.

Delta, în ruga

Doamne-al nostru, zeule de seara, Om al trudei și-al lucrării sfânt, De când intra Dunărea în tara Ni-i și noua bine pe pământ.

Gâște, pelicani, găini și rate, Sturioni care-o străbat invers, Delta ei, miracol cu trei brațe Ce tin Marea Neagră-n Univers.

Doamne-al nostru, luminiș de ape, Trestiiș în veci necunoscut, Dă-le apa ei sa se adape Vitelor plecate la păscut.

Despărțire în flori

La sărbătoarea florilor de mar, când drumul cere pașii sa se-aștearnă, acum ne despărțim într-adevăr precum nu promisesem asta iarna.

La sărbătoarea focurilor mari, când toată lumea varuie de paste, din viața mea începi sa și dispari, ființa mea abia te mai cunoaște.

La sărbătoarea soarelui deplin, când sângele -n bătrâni se poticnește, iubindu-te îți spun: ne despărțim și sa ne regăsim nu-i vreo nădejde.

Adio, deci, mai e ceva de zis, Când cad din geam deodata doua glastre:

Se sinucide parca un cais

La sărbătoarea despărțirii noastre.

Ne mai ramane floarea de gutui, ca toate celelalte ne condamna, Doar ei mai poți cate ceva să-i spui, sa mi te amintească înspre toamna.

Atâtea flori la despartire-avem, atâtea flori ca-n biete
române, de parca hohotește un blestem, porunca lui civilelor
instante.

Si floarea de cireș de care-am spus a-mbatranit și s-a zbârcit
în fructe, încet, de parc-ar duce un obuz, un tren transporta
flori pe apeducte.

Tu crezi ca despărțirea-i pentru ea, dar tu nu vezi ce flori –
numai ruine -sa nu te minți, ca nu-i deloc asa, te părăsesc
spre-a ma găsi pe mine.

La sărbătoarea florilor de soc, când lunca lumii gâlgâie
sălbatic, ne despărțim, plângând, la acest foc pe-a cărui vatra
noi am fost jăratec.

De mar, de vișin, de gutui, de par, e floarea-n sărbători pana
departe, acum ne despărțim într-adevăr cu-atatea flori în jur
ca la o moarte.

Ce-i zis e zis și-n cântec îți spuneam ca va fi aceasta clipa – n
care de-atâtea flori pe fiecare ram ninsorile vor miroși a
floare.

Adio, deci, te vad, dar nu te vad, când florile de noapte-ncep
sa cearnă și daca despărțirea-i un prăpăd proiectul ei ti l-am
trimis din iarna.

Pierduta mea, pe veci pierduta mea, acm când florile te tin
de mana, asculta cântecul precum era ninsoarea noastră sfânta
și păgână.

Din gară în gară

Cea mai urâtă faimă ne omoară

În Europa ultimelor știri, Suntem români, fugim din gară-n
gară, Din patria strămoșilor martiri.

Vom pustii de tot această țară, În contul unei lente prăbușiri,
Și vom preface-n muzică ușoară Vechi voievozi cu degete
subțiri.

Iar pe aceia care încă ară, Iar pe acei ce încă fac zidiri, Îi
vom lăsa în jalea milenară Și-n focul tânguței lor uniri.

Noi emigrăm târâș, din gară-n gară, La granițe bocim ca
musafiri Și facem România să tresară, Ca vagabonzi la
ultimele știri.

Furăm și păcălim cu-o artă rară, Europeanii ne și zic fachiri,

Că nici nu știi, în fiecare seară, De la români ce-i bine să admiri.

Oricum, ni-i, câteodată, dor de țară Și-n lacrimi gust sărat de amintiri Și-apoi murim și noi, din gară-n gară, Sărmani români, la ultimele știri.

Dor de Bacovia

Acum, când cade toamna pe pământ, Ca un coșmar al unei boli ciudate, Acum să trecem prin acele sate, În care merele în meri mai sunt.

Acum să ne iluminăm de tot, Până-n adâncul inimii și-al firii, Ce disperare, cum se duc martirii, Și a-și rosti plecarea nu mai pot.

Foioasele în vântul toamnei ard, Mușcate sângeros și trist de lună, Și turturelele se despreună Acum, noi doi în focul revanșard Acum, atât de singuri pe pământ, Să recităm Bacovia, plângând.

Dor de fior

Dac-ar fi să-nțeleg, când e clipa sa mor, M-aș ruga la ninsori pentr-un ultim fior, M-aș ruga de ninsori sa ma ningă fatal și sa pot sa ajung acest fel de final.

Tot mai dor mi-e, acum, de esențe de frig, Peste-un rau înghețat, către lume sa strig și sa cad în zapezi ca-ntr-o moara de foc și nemernicul ger sa ma arda pe loc.

Desentatele veri sunt prea triste și dulci, Am nevoie de frig, am nevoie de fulgi, Am nevoie sa pot potoli cu ceva, Un incendiu pornit dinspre inima mea.

Ma-nsotesc, prin oraș, c-un ghețar invalid și călduri vor veni sa ne puna la zid, Dar eu nu mai suport nici femele fierbinți, Nici pavaje ce duc la ieșirea din minți.

Am văzut despărțiri, decorate urat, Cu satanice ploi ce plângeau și atât Și-am văzut și căderi pe o panta de schi, Unde totu-i frumos și se poate muri.

Despre mine nu stiu, când o fi sa și mor, Dar ma rog de ninsori, pentr-un ultim fior, Să-ți dea dreptul sa știi, sa n-ai cum sa ma vezi și sa mor arogant în eterne zapezi.

Dor de pădure

La ora când mugurii canta Deasupra pădurii de cocs, Ne tine

ca sfânt și ca sfânta Un vechi calendar ortodox.

Iubirea ne poarta departe

În mâinile altor nuntași, Dar noi suntem viața din moarte,
Uitării te las și ma lași.

Sub noi e o negura deasa, O negura deasa e-n noi, Pădurea
ni-i pat și ni-i casa, Pădurea se împarte la doi.

Un freamăt de cocs dinspre frunze, Sub luna vom arde
buimaci și toate iubirile-ascunse Troznind vor ieși din copaci.

Misterele forestiere

Si noaptea de cocs absolut, Luminii să-i dea o putere Cum
inca noi doi n-am văzut.

Pastreaza-ne-n tine, pădure, Și-ți dam cheia tainelor mici, Ca
tainele mari sa se-ndure De faptul ca suntem aici.

Dumnezeul Salvării

Închide fereastra, perdeaua o lasă, Dă zgomotul mării afară
din casă, Dă-mi voie s-așez fruntea mea pe-al tău pântec, S-
ascult al rodirii și-al tainelor cântec, Să fiu tot o rană, să fii tot
o rană, Materia-n fierberea ei grosolană, Să trecem în moarte
din cauze varii, Cu marea venind către noi ca barbarii.

Eu las adevărul acesta să steie, Ești cea mai fierbinte și dulce
femeie, La noapte, plângând lângă tot ce mă doare, Pe ochi
desena-te-voi, straniu, cu sare.

Dă marea afară din casă și vino, Nestinso, neblândo și iar
nestrăino, Pereche de umbra noptatecă pune În contul durerii
că ești slăbiciune, Că inima-mi pică din piept și mă cheamă,
Că sufletul meu te consideră mamă, Că norii se-adună și
vremea se strică

Și eu, stând sub grijă, te țin ca pe-o fiică, Dar tu dintre toate
mai nouă, mai vechea, Îmi ești dulcea umbră, împasul,
perechea, Tu, drama cu mii de soluții greșite, Te plâng până
ochii îmi ies din orbite.

Fii azi răzătoare, fii azi optimistă, Soluția bună e-n noi și
există

Și dacă, iubito, femeie visată, Ar fi să ne stingem curând, nu
odată, Din dragostea noastră nebună și bună, Cu marea în
casă, și-n pat arși de lună, Eu știu că s-or naște sub cinice astre
Alți doi să repete-ntrebările noastre.

Ți-ai naște copilul, ți-aș naște copila, În pumni de olar ar
surâde argila

Și dacă nu e Dumnezeu să audă

Ce luptă dăm astăzi cu moartea cea crudă, Din dragostea
noastră, prin timpul prea greu S-ar naște el, vindecător
Dumnezeul, Pe tronuri sărace suindu-și ființa Ar face să cânte
prin noi suferința.

Iubito, amână secunda fatală, Să dăm alor noștri și dramă și
boală, Copiilor noștri să dăm să învingă Prin ei tragedia cu
chip de seringă.

Dă zgomotul mării afară din casă, Vreau liniște, liniște,
marea m-apasă. Vreau moartea să vină să lupte cu mine, Eu
sunt cineva, moartea e oarecine.

Și mută din tine în mine durerea, Că tot ți-o voi lua folosind
mângâierea Te-nchină și crede, în mine te mută, Cu jale cu tot
și cu clipa temută.

Și dacă se-ngăduie fapta aceasta, Cu pumnii aprinși mergi și
sparge fereastra, Să intre barbara și tulburea mare

Prin noi în pământul pe care nu-l doare, Să intre săratele
zbateri și unde Sub toți cei ce n-au simțăminte profunde, Să-
mi spele armura, să-ți treacă de coapsă, Căci marea e singura
lumii pedeapsă, Să rupă, în val, șantinele de veghe, Căci
marea e singura morții pereche, Să vina fatal, consfințând cu
toți solii Mutarea în mine a dramei și bolii, Să vină să stingă
cu tot vicleșugul Și lampa din casă și ochii și rugul Și-apoi să
mă ducă departe, departe, Sătulul de viață, bolnavul de
moarte, Să-ți scriu cărți poștale pe piele de cegă Din Marea
Niponă, din Marea Norvegă, Din Marea de Flăcări ce plânge
sub mare, Iubito, pedeapsa, iubito, mirare, Iubito de neguri,
iubito de lună, Iubito de taină și jale-mpreună, Iubito de
carne, iubito de șoapte, Suav miazăzi și brutal miazănoapte,
Dar ăstea sunt simple și bune cuvinte, Sunt legile care fac vieți
și morminte, Dar ăstea nimic nu înseamnă când vine O grijă la
mine și moartea la tine.

Apleacă-ți ființa prin ceața albastră

Să naștem salvarea din dragostea noastră

Și roagă-te fiului tău ce e-n tine, Să vină mai repede, să-ți fie

bine.

Să vină să urle că mama și tatăl Îi sunt duși la moarte; el șovăie, iată-l, Dă sângele tău, pur și tânăr, să-l crească În ritm fără pauză neomenească, Dă pântecul tău, rodniciei, seminței, Fii gazdă nu bolii, ci vieții, ființei, Tu meriți pământul să-ți stea sub picioare, Regină prea blândă și nemuritoare, Din mare să-ți bată mătânii catargul, Cum buzele tale își tânguie arcul, Cum inima mea te-a găsit și te știe Și ești bucurie, și ești tragedie.

Hai, vino, în liniștea mea neguroasă, Dă zgomotul mării afară din casă Și-n larmele lumii și-n templele mării Să naști Dumnezeu cinstit al salvării.

E prea puțin

De-atâtea zilnice-ncercări mizere, De-atâta umilință și păcat, De-atâta moarte câtă ni s-a dat, E prea puțin o singură-Nviere.

Și, totuși, pe pământul înghețat, Lumina lunii drepturile-și cere Și-n stupi lucrează vechiul dor de miere Și vânturile primenirii bat.

E ca un fel de rupere de ere

Și ca un întuneric luminat, E lupta-ntre femeie și bărbat, Ca la un alt scandal pentru putere.

Și, vai, în tot ce, zilnic, s-a-ntâmplat, E prea puțin o singură-Nviere.

Fat Frumos castrat

Lucrând cu ardoare sa spargă un mit, să-i dea alte sensuri, forjând la balada, se strica zelos ce-am iubit și-am păzit, sărac și ghebos, Fat Frumos de parada.

Esteții pe-artisti când îi cheama la ei le dau îndrumare, naturii-mpotriva, le dau despre Fătul Frumos noi idei, sa fie-o persoana deplin pozitivă.

Il iau din poveste, îl smulg din folclor, de orice defect și mister îl castrează și astăzi portretul Frumosului lor inspira manie și sila și groaza.

Ce chip remaiat și ce mâini de nătâng, vorbește ce-i spun decisiv papagalii, nu inima are sub umărul stâng, ci niște insigne și-un pumn de medalii.

Atât de cumplit l-au stricat și stâlcit, atât i-au luat dreptul sa

lupte cu greu, ca, iată, la noi în legenda și-n mit acum mai frumos decât el este zmeul.

Fosta iubire

Nici amintirea nu te mai păstrează De-aș vrea să-ți cânt m-aș poticni afon Ai fost o nebunie și o rază Rămâi un număr vechi de telefon. Aș vrea să te mai văd, dar nu se poate Am auzit că te-am văzut cândva Dar ca prin geam cu marginile mate Priveam prin fosta dragă ființa ta. Mai vine cineva și mai îmi spune Câte ceva de bine sau de rău, Dar noi n-avem nici amintiri comune Te-ai dus luând tot ce era al tău. Cândva te presimțeam pe-o fâlfâire Știam apropierea să ți-o gust.

Acum chiar să mă tai tot nu am știre

Că-mi e aproape pasul tău îngust.

A fost iubire? Sau minciună lungă?

Te rog dă voie gândului curat

Din depărtarea mea să te ajungă

La orice nume azi te-ai fi mutat.

Un telefon uitat și o adresă...

Aud că suferi și trăiești urât

Și-ți cureți zilnic cuvenita lesă

Și tu, cu mâna ta, ți-o pui la gât.

E greu să-ți spun, dar viața împreună

Oricât de scurtă, m-a trimis să-ți spun

Un adevăr mai grav ca o minciună, Mai trist, mai inflamabil, mai nebun.

Nu mai ești, ești trăsnetul de vară

Ce mi-a lăsat în creier cer topit

Dar când te-am aruncat pe ușă-afară.

Eu cel mai mult atuncea te-am iubit.

Să-ți spun să te întorci? Aștepți zadarnic, Rămâi și-mbracă-ți viața în vopsea, Mărită-te mai bine c-un paharnic, Să aibă dromaderii ce să bea.

Haide, mama, haide, tata

Haide, mama, haide, mama, hai Niște liniște să-mi dai,
Haide, tata, haide, tata, hai Niște liniște să-mi dai.

Haide, mama, haide, tata, Mai priviți-vă o data Si, pe urma, dacă-i bine, Sa ma faceți tot pe mine.

Mi-ați dat suflet, mi-ați dat nume, De când sunt și eu pe lume, Mi-ați dat multe și de toate, Dar și zbucium peste poate.

Buna ziua, noapte buna, Separat și împreună, Dar și buna dimineața, Dragii mei, mai dragi ca viața.

Când mi-e jale, când mi-e teama, Ma gândesc la tine, mama, Când mi-e viața tulburată, Ma gândesc la tine, tata.

Haide, mama, haide, tata, Mai clădiți-mă o dată, Fără nume și avere – Numai liniște v-aș cere.

Nu-mi ajunge tot ce este, Caut veșnic o poveste, Un ochi rade, altul plânge, Pe-amândoi va port pe sânge.

Ca niciunul n-avem parte, De la naștere la moarte De o viață liniștită – Frunză-n plop mereu seagita.

Înapoi la tine ia-mă, Sa mă ștergi de lacrimi, mama, Lasă-ți mana sa mă bata, Sa mă – nveți cu viața, tata. Bune, rele-amestecate, V-ați obișnuit cu toate. Crește noaptea, crește iasca Pe iubirea pământescă.

Bate vântul dinspre viața, și eu lacrimi simt pe față, Dinspre moarte bate vântul, Lăcrimează și cuvântul.

Iertările

Tu să mă ierți de tot ce mi se-ntâmplă, Că ochii mei sunt când senini, când verzi, Că port ninsori sau port noroi pe tâmplă, Ai să mă ierți, altfel ai să mă pierzi.

Văd lumea prin lunete măritoare

Și văd grădini cu arme mari de foc, Sub mâna mea deja planeta moare

Și în urechi am continentul rock.

Ai să mă ierți că sunt labilitate

Că trec peste extreme fulgerând, Ai să mă ierți preablânda mea de toate, Eu sunt nemuritorul tău de rând.

Ai să mă ierți că nu pot fără tine

Și dacă n-ai să poți și n-ai să poți

Mie pierzându-te-mi va fi mai bine

Eu tristul cel mai liber dintre toți.

Și cum se-ntâmplă moartea să le spele

Pe toate-nobilându-le fictiv, Ai să te-apleci deasupra morții mele

Și tot ai să mă ierți definitiv. Ai să mă ierți în fiecare noapte

Și-am să te mint în fiecare zi Și cât putea-vă sufletul să rabde
Cu cât îți voi greși te voi iubi.

Iluzia unei insule

Diseară-i plecarea în insula mea, trăsura de nuc te așteaptă la scară, ia-ți haine mai groase și nu-ntârzia, căci câini-polițiști s-ar putea să apară.

Nu-ți face probleme, birjarul e mort și caii sânt morți și trăsura e moartă, fugim fără martori în nu știu ce port, în insula mea la cinci capete spartă.

Acolo, vom crește copii monstruoși, la chei de metal și de mângă vor râde, cu vești ne-o ticsi de la moși și strămoși, tic-tac, telegraful cadavrelor ude.

Vom trage trei filme color, de deochi, și le vom trimite în lume de-a rândul, ca-n sticle băgându-le în câte-un ochi, Al Patrulea Ochi pentru casă păstrându-l.

Și ziua întreagă, noi goi, fără tiv, pe sănii de foc vom zbura într-o vale, iar eu, gospodarul voiesc să cultiv grâu dulce și leneș, pe coapsele tale.

Te-aștept deocamdată. E mijlocul verii, e mijlocul iernii, ciudată poveste; iar când vei urca, e-n zadar să te sperii, trăsura ca moartea părăndu-ți că este.

E numai iluzie, dincolo-s eu, te-aștept cu făclii, patru mii șase sute, zadarnic te sperii că ninge mereu, că străjile drumului fumegă mute.

Hai vino și urcă și spune ceva, birjarul e mort, are sânge de cârje; te-aștept fără martori în insula mea, port haide de nuc, sunt aproape o birjă.

Iar dacă nu-mi vezi fața ce mi-am găsit-o, să știi că, în insula mea, totuși sânt, Eu, movila celui mai proaspăt mormânt, întinde piciorul și calcă, iubito!

Și asta e totul. Plecarea-i diseară. Fantoma trăsurii așteaptă la scară.

Îmi ești nevroză

Pedeapsa mea va fi uitarea, îngenuncheat ți-o pregătesc, Va fi suprema mea jignire, fata de tine, adorato, Silit sa îmi retrag iubirea ce zi de zi ți-am acordat-o, Îți voi plati și aroganta și tot capriciul tau prostesc.

Ma pregătesc de lupta surda, ce eu cu mine o voi da, Nu pot
sa ma comport cu tine, de parca nu ai nici o vina, Când tu te
joci de-a viața noastră și-o calci în talpi ca o străină, Cel mai
cumplit o sa te doară, când va veni uitarea mea.

Cu capu-n pumni, croiesc proiecte și uit instantaneu proiecte,
Ma otrăvește amintirea și mor cu fiecare doza, Acum,
probabil, despărțirea îți pare o paranteza roză și toate-aceste
insistente, tu le califici ca abjecte.

Eu dau porunca mintii mele, sa uite-aceste subiecte, Dar, vai,
tu-mi ești zidita-n creier, neiertător ca o nevroza.

Îmi pasă

Mi-e dor de tine

Și nu-mi ajung celelalte

Uite că un surogat

Pentru puritate

Nu s-a găsit.

Mi-e dor de tine

Mi-e tine de tine

Mi-e înlăuntrul meu de tine

Mi-e nu știu cum, Mi-e nu știu ce, Mi-e dor de tine ca de
acasă.

Îmi pasă!

În munte

Să stăm în munte și să fie seară, să ne străbată aer ca de
templu, pe-un peisaj de verde să contemplan întunecimea ta
elementară, Să-mi fie foame și să-mi fie sete, Să-ți fie cald, să-
ți fie sănătate, Să stăm în munte, să vorbim de toate, Pe
relieful tragicei planete

Și să plecăm aproape-n somn din viață pe-un drum fără
lumină, peste munte, să-mi coși cu tine aripile frânte, sângele
tău să-mi fie fir și ață.

Și eu să cad când stelele-ncep să cânte urlând de dor în
umbra ta măreață.

A iubi toamna

A iubi, toamna, e-un biet pleonasm, O poarta în cer se-
nvârtește, neunsa, Cad, iată, imperii de tulbure frunza și totuși
se aude și ultimul basm.

A iubi, toamna, e oglinză-n oglinzi, Halouri ciudate pe lucruri dansează, Insecte damnate fac cuiburi în raza, Speranța renaște în cei suferinzi.

A iubi, toamna, neant și refren, Vin pluguri pământul spre cer să-l răstoarne

Si ultimul fulger, semnat ambigen, E parc` – un altoi pentru sânge și carne.

Si tipa a pierdere tren după tren

Si mieii duc iarba uscata pe coarne.

Iubire silnica pe viață

Eu o iubesc. Duios. Nebun. Potrivnic. Pe viață și pe moarte. Fara frica, Compățimesc pe cei care abdica, Dar eu raman cu mine însumi, schivnic.

Si de s-ar da și lumea pe din doua, Cum harți politice-o mai arata, Eu tot voi adora aceasta fata, Căzuta sub cătușele de roua.

Eu o iubesc. Vitralii de cenușa, Spre a ne despărți, se-ntemeiaza, și cheia singura se-nvârte-n usa Singurătate spre a-i da și groaza.

M-au condamnat jurații mei de gheata La o iubire silnica, pe viață.

Lacrimi pentru tatăl învins

Unde va duceți, puteri părintești și va tot stingeți mereu, Tata, ce faci și de ce-mbatranesti, Frate mai mare al meu?

Când eu eram mai tânăr și tata era tânăr Jucându-se cu mine, ca-n basme și minuni El ma purta pe brațe și m-arunca pe umăr Sau ne trânteam prin iarba ca doi prieteni buni.

Era bărbat puternic, intra cu sacu-n moara, Nu-l speria nimica, avea puterea sa și ma-nvingea la lupta în fiecare vara și protector și tandru spre mine surâdea.

Dar a venit o toamna cu mult porumb de lapte, Dar a venit o toamna cum n-aș mai vrea sa vad, In mine era ziua, în tata era noapte Și-a început al vârstei neînfrânat prăpăd.

Noi ne jucam de-a trânta stand umăr lângă umăr și l-am simțit ca pica sub umărul meu stâng Și-am înțeles ca tata, de-atunci nu mai e tânăr Și-nvingator în lupta, am început sa plâng.

Ca un copil sub mine voia sa se agate De-un umăr mai puternic ca sa nu-i fie greu și îmi venea sa urlu și-apoi să-l port pe brațe, Tu, iartă-mă de toate, părinte bun al meu.

A fost cea mai cumplita și cea din urma trânta, Lătrau în depărtare și-n sângele meu câini, Am ajutat făptura părintelui meu sfânta și lacrimi de iertare îmi șiroiau pe mâini.

As vrea sa se întoarcă iar vremea minunata Când tu în bătlăie ma învingeai ușor, Mai bate-mă o data și fii puternic, tata, Ca tu crescând în vârstă și eu încep sa mor.

Îndreaptă către ceruri puternicul tau umăr, Tu, care-n biruința mai cald ma ocrotești, Învinge-mă în lupta, sa cred ca mai ești tânăr, Așază-mă sub brațul tutelei părintești.

Lied vechi de dragoste

Un stingher, Alt stingher Nu pot face doi. Geru-i ger, Leru-iler, Fără noi.

Ninge să despartă cifrele și mirii, unu și cu unu nu se mai fac doi, tabla adunării, tabla înmulțirii ne trimit acasă, singuri amândoi.

Și vor fi consilii de juris-prudență și vom duce-n brațe cositor topit. Și voi scrie-o carte numai decadență ale cărei titluri au și-ncărunțit.

Trec pe lângă tine țipătoare trenuri botezate-n templul prăfuitei gări și de fiecare te-ndoiiești și tremuri și la geamul negru speriată sări.

Câte brazde tulburi pasul meu răstoarnă în împotrivire veșnic să mă scald dar acum, că totul a intrat în iarnă, vreau să-ți fie bine, vreau să-ți fie cald.

M-ai uitat cu totul, nu te mai țin minte, n-am avut răbdare, n-ai avut noroc, între noi, femeie, nu au loc cuvinte, felinarul nostru a fost pus pe foc.

Tu, îmblânzitoarea stărilor de lună, tu, zămislitoarea stărilor de gri, cum suportă întreaga liniște comună, când erai născută spre a mă iubi.

Unul și cu unu nu mai vor să facă, nu mai vor să facă niciodată doi, tabla adunării tremură săracă, s-a mutat întreaga lume între noi...

Umbre fără forme s-au urcat pe ringuri, vânturile iernii caută

răspuns, unu minus unu fac doi oameni singuri, unu minus unu, asta am ajuns.

Lume, lume

De la mine pân' la tine Numai fluturi și albine, De la tine pân' la mine, Numai rău și nici un bine.

De la mine pân' la ea, Numai lanț și numai za, Unde-i ea și unde-s eu, Numai piese de muzeu.

De la noi până la lume, Numai fiare fără nume, De la lume pân' acasă, Numai vreme friguroasă.

De la mine pân' la ei, Numai lupte și scânteii, Ei acolo, eu aici, Și-ntre noi e-un fel de bici.

De la voi la oarecine, Numai gușteri și ruine, Din neant la dumneavoastră, Numai gratii la fereastră.

De la noi până la noi, Numai ei, din doi în doi, Invers, de la noi la noi, Numai stare de război.

De la toate pân' la toate, Numai tu, singurătate, Numai tu și eu și plânsu-mi, De la eu până la însumi.

Mâini pedepsitoare

De câte ori îmi amintesc, rebelo, Că îmi provocii de bună voie rău, Mă înnegresc la față ca Othello Și mâinile pornesc spre gâtul tău.

Dar dintr-o dată mi se face milă, De orice gând răzbunător mă usc

Și, cum te știu curată și umilă, Simt mâinile că-mi cad din umeri, brusc.

Acum, când totul mă interesează, Un simplu zvon mă poate-asasina, C-am auzit cu jenă și cu groază Că-ți faci un fel de mică lumea-a ta.

Au fost destule între moft și țâfnă, Cu scene de amor și de război, Dar mă stupefiază această râvnă De a distruge totul între noi.

Alerg, în fața lumii, ca o torță, De dinainte de-a te naște tu, Dar nu-mi îngădui nici-un gând de forță, Să te opresc din nebunie, nu.

Te-am acceptat alături fără probă, Acum, de dorul tău nu pot să dorm, Va trebui să-mi las la garderobă Aceste mâini care-au crescut enorm.

Mașina de tuns

Cine-ar fi putut sa știe Nimeni nu mi-a dat răspuns, Despre marea energie A msinilor de tuns.

Prea mi se părea urata Și-aș fi vrut de ea sa scap Când scotea un fel de bata Din frumos, pletosul cap.

Nu ma mai tundeau părinții Ci frizerul pomădat Care mai scotea și dinții Suferinzilor din sat.

Iarba mea cu zbenghi în creștet Ce cu truda a crescut Va mai da un sclipet veșted, Va cădea într-un minut.

Nu am sa mai dau din plete, Voi fi trist și mic și chel și disprețuit de fete: „Lasă-l, lasă-l, vai de el”.

Noaptea stam cu capu-n perna și plângeam și eu în gând și problema mea eterna Ar fi fost sa il vad crescând.

Doamne, unde-i adevărul Într-o lume cu frizeri, Daca mie-mi creste parul și se duce nicăieri?

Si uitam încet de dansul, Aveam treburi fel de fel, Pana când plăteam cu plânsul Faptul ca eram iar chel.

Simt și-acum ca ma mai doare Orice punct unde-au ajuns Foarfecele mușcătoare și mașinile de tuns.

O mașină infernala Ca un șoarece subtil In toți anii mei de școala Mi-a ras parul de copil.

Tunde-l zero, tunde-l bine! Cei de-acasă iarăși spun, și porunca lor revine și frizerul e nebun.

Ma așează la oglinda Tânăr, liber și frumos Și-mi vad fata suferinda Când mi-arunca parul jos.

Stiu ca totul chiar așa e, Cum a fost sa simt atunci, Când se hotărau sa îmi taie Darul pletelor prea lungi.

Totul e normal pe lume, In convenții merg și eu, Un frizer va ști să-ndrume Forma capului, mereu.

Dar din vremuri, de departe, Dintr-un sat tăcut din sud, Un frizer îmi scrie carte, Foarfecele i le-aud.

Si închid cu forța ochii

Și-aș voi sa uit acum

Pe frizerii mediocri

Care mi-au scurtat din drum.

Iar m-așează la oglinda, Iar ma vad precum am fost, Iar, cu fata suferinda Caut faptei lor un rost.

Dar o mana tremurândă Îmi mai da și azi răspuns Prin tic-tacul de osânda Al mașinilor de tuns.

Afla totuși adevărul Căutat de-atâtea ori, O să-ți crească liber parul Numai după ce-ai sa mori.

A mea

Cum treci acum și apa e-n ruine, și-ți este bine și îmi este bine, aș vrea să-ți spun, iubito, că în tine e vie vrerea ambelor destine.

Te voi iubi cu milă și mirare cu întrebare și cu disperare, cu gelozie și cu larmă mare, c-un fel de fărdelege care doare.

Și jur pe tine și pe apa toată

Care ne ține barca înclinată

Că vei ramane – dincolo de număr

Și dincolo de forme, măști și vorbe -

A mea, de-a pururi, ca un braț în umăr.

Moartea bătrânilor

Mai muncim o vreme, tată-mare, Ca să strângem bani de-nmormântare, Mai muncim o vreme, mamă bună, Și-or să ne îngroape împreună.

Leu cu leu ați adunat o viață, Ați făcut economii de piață Și acum așa a fost să fie, Să n-aveți bani pentru sicrie.

Vremuri mari, puternice reforme, Toate cheltuielile-s enorme, Pune, tată, capul pe o pernă, Viața ta a devenit eternă.

Nu mai ai nici dreptul la o moarte, Trage-te, bătrâne, într-o parte Și rămâi, pân-la sfârșit, de pază, Că altfel te devalorizează.

Mai muncim un an, în sărăcie, Poate, pân-la urmă, cine știe, N-avem dreptul de a fi statuie, Dar măcar un lemn și niște cuie.

Pune, mamă, masă mai săracă, Să le dăm și ălor care pleacă, Să la stăm cu milă împotrivă, Printr-un biet colac și o colivă.

Lasă-ți, mamă, ochii peste țară, Să o faci din moarte să tresară, Ca pe noi din nou să nu ne nască, Fără-o-nmormântare creștinească.

Groapa ne-a urcat pân-la călcâie, Dar n-avem nici bani pentru tămâie, Și lumânării ne despoaie, Și ce scump și

drumul pân-la rai e!

Ține, mamă, ține, tată, ușa, Să nu intre peste noi cenușa,
Hornurile gri să nu-și reverse, Peste noi cenușile perverse.

Ce impozit fiecare boală, Ce exploatare ireală!

Scândura sicriului ne costă

Mult mai mult ca viața noastră, fostă.

Pune, tată, mâna pe-o secure, Să luăm sicrie din pădure,
Pune, mamă, mâna pe o pâine

Și împarte-o, că murim chiar mâine.

Vremuri de inflație și silă, Moartea însăși a ajuns umilă Și, în
fond, pe noi ce ne așteaptă? Doar o sinucidere-nțeleaptă.

Noi, bătrânii, am rămas pe drumuri, Într-un crematoriu
numai fumuri, Și murim, ajunși pe înnoptate, Marfa cea mai
ieftină din toate.

Modificări în ploaie

Si ploua ca o mie de lentile pe toate-aceste așezări umile ce
strălucesc, de ploaie încărcate, cu totul altfel ca-n realitate.

Ce fel de carnaval oferă plânsul, ce bal mascat cu dioptrii
într-însul, și nici un fel de amănunt nu scapă de arta
picăturilor de apa.

O cruce-n pirostrie se îndoaie de-atât răsfăț al spicelor de
ploaie, garoafa pare-un mic proiect de bata, iar tu, frumoasa
mea, devii urata.

Prin ploaia ca o mie de lentile cresc toare -aceste așezări
umile, biserica în ceruri parca scăpa pe un tălpici de raza și de
apa.

Monolog la balul conservatorilor

Monolog la balul conservatorilor, Vom face deci ce nu s-a
putut face, Vom pune cu putere pe tapet, Un nou concurs, un
nou război de pace Concurcul „cine merge mai încet”.

Se vor alinea toți concurenții Și vor pleca la pocnet de pistol,
Un fel de contrafugă a absenței Un plin care va mirosi a gol.

Cine aleargă cel mai iute, pierde, Cine câștigă cursa, nu-i
bărbat Încet se fuge, moi mișcări încete, Dar, trebuiește totuși,
alergat.

Porniți!

Dați rar și silnic cu-n nepermis avânt

Fiecare stimați pe cei ce parcă nu-s, când sunt, Modeștii,
nedotații și tembelii, Infirmii sumbri intră în concurs

Cu șanse mari, căci ei au și parcurs

Toate traseele încetinelii.

Campionatul mondial de haos

A și-nceput cu-acest concurs de raci Vom trece din repaos în
repaos Din ce în ce mai triști și mai săraci.

Dilemă amuzantă, nerozie, De răs este problema cea mai
grea, Acest concurs așa a fost să fie, Nici să se meargă, nici să
nu se stea.

Fii păzitoarea luptei noastre-n noapte, Tu care încă somnul
ne înveți, Ce om normal ar mai putea să rabde, Să fie primul
dintre cei încetei.

S-alergi tu cel mai lent dintre toți lenții, Să nu fi zero, dar să
mergi spere el. Să se alinieze concurenții competitiv, Cu
spatele la țel.

Deșertăciune a deșertăciunii, Noi punem cu plăcere pe tapet,
Acest coșmar al ritmurilor lumii, Concurcul „cine merge mai
încet”.

Morminte la gard

Imperceptibil, tragic, revanșard, prin cimitir mormintele
pustii, vâslind din cruci, se-apropie de gard, să-ntrebe de ai lor
daca sunt vii.

Si ere geologice străbat pentru-a-și găsi, în cimitirul strâmt, o
cale către gardul ruinat, ca este grea mișcarea prin pământ.

Si ele-ajung atâta de târziu acolo unde viii pot vedea, încât
nici vorba de-a găsi un fiu și de-a-și aduce-aminte cineva.

Si, ca sa fie un coșmar întreg, mormintele ajunse lângă drum,
printr-un efort de iarba înțeleg ca-n cimitir sunt și ceilalți
acum.

Se mișca greu mormintele pe-alei și crucile dau sunet și
ecou, când morții se mai cauta-ntre ei, atât de singuri, c-ar
muri din nou.

Ca și atunci când inca erau vii și când la drum iubirea îi
scotea, ei între ei încet ar tăinui, pe-o laviță întinsă la sosea.

Dar nu mai au cu cine sta la porți, nici focurile-n uliță nu ard
de mii și mii de ani, și toți sunt morți, degeaba vin

mormintele la gard.

Mugur de Nichel

Primăvara în țări dezvoltate Un mugur de nichel străbate și-
un verde ciudat, monoton, Livezi de săpun și șampon,
Primăvara în țări dezvoltate.

Primăvara, a câta putere? La vamă nici acte nu-ți cere,
Duminica totu-i deschis, Ai lua-o încet spre Paris, Primăvara
doar ea grănicer e.

Primăvara pe-aici e o criză, Răspunde cu-o frunză și-o fisă Și
oamenii-i sunt bieții servi, Primăvara-i o criză de nervi, E o
criză ea însăși în criză.

Murim de neciteața noastră viață

Murim de-atâția ani și-atâtea veacuri, Murim degeaba,
noapte ca și zi, Murim invidiindu-i pe cei vii, Murim de
răzbunarea unor fleacuri.

Murim de ștreanguri și murim de tunuri, Murim absurd de
miere și venin, Murim de cei ce-au fost, de cei ce vin, Murim
de lipsuri și murim de bunuri.

Nu ne putem ascunde nicăierea, În gaură de șarpe sau în cer,
În fața morții, picotind stingher, Cădem și ne acoperă tăcerea.

Murim de moartea noastră neciteață, Murim de neciteața
noastră viață.

Nașterea lui Eminescu

Ciudată noapte simt că o să fie și-o să trăsnească în
dicționar, la noapte, în Moldova mijlocie, se naște Eminescu
nostru iar.

A fost sortit să vână-n cea mai dulce și-n cea mai sfâșiată
dintre țări, pleca-vor toți ai zilei să se culce și-l vor primi
strămoșii lui călări.

Așa firesc se-ntâmplă nefirescul, pământul nostru suferă
adânc, la Ipotești se naște Eminescu și-n toată România mame
plâng.

La noapte, dintr-un pântec și o slovă, se naște steaua celor
ce-au tăcut, îngenunchez, în fața ta, Moldovă, și mâna mult
lovită ți-o sărut.

De-atâtea ori, în vremuri, sfâșiată ai fost, Moldovă, cum să
spun nu pot, dar Eminescu ce se naște, iată, în Doina lui, o să

cuprindă tot.

Ciudată noapte, noaptea noastră mare, o noapte cum a fost la început, și, de la Cernăuți și pân' la Mare, pâraiele se-aud plângând în Prut.

În el tresare trist Moldova toată, toți frații-nstrăinați se regăsesc, în el o inimă va ști să bată acum și veșnic, dorul românesc.

În Voroneț s-a răsculat albastrul, ca dintr-un cer fremătător de frați, la noapte-n țară va urca un astru, se naște El, Români, vă închinați!

Ne mor prietenii

Ne mor prietenii, ne mor, Murim și noi în moartea lor, Căntărie îngrozitor, Într-una, primul ajutor, Chemat la patul tuturor, Mereu, e de ales: or-or! Se rupe așa pe mosor, Tușesc segmentele-n motor, Ne mor prietenii, ne mor Murim și noi în moartea lor, Și amintirile ne dor, Ne mor prietenii, ne mor.

Nici o carte

De când ai plecat departe, Ma gândesc sa scriu o carte, Dar de-aici și pân' la tine Nu se merge, nu se vine.

Pot sa îți fiu supus paharnic, Tot ce-ți scriu, îți scriu zadarnic, și de-ar fi să-ți mai ajungă Cartea mea de cale lunga.

Mila ta eventuala M-ar atinge ca o boala, Niște lacrimi de la tine Nu mi-ar face nici un bine.

Poate-ar fi o terapie, Daca te-aș putea descrie, Dar ma tine, ma retine Dorul propriu-zis de tine.

Orice litera-i o rana

Și-o-ncercare inumana

Si nu poate nici o carte

Sa te-ajungă pana la moarte.

Niciodată

Un cântec nu-i nimic în lumea asta Mai bine să-l zdrobești și apoi să taci Când el cu o iluzie nu umple Ghiozdanele copiilor săraci. Destul cu-atâtea găști aristocrate Ce caută și-n cântece câștig Un cântec nu-i nimic dacă nu face Mai cald în casele în care-i frig.

Niciodată, niciodată

Să nu uităm de cei mai triști ca noi.

Dezmoșteniții-și caută o cale Nenorociții trec cu pașii grei Nu ne putem închide-n cabinete

Făcând ușor abstracție de ei. Mizeria există până-n oase
Popoare mor și indivizi decad Nu-i cântec pe pământ să nu miroasă A foc, a nădușeală și a iad.

Și dacă toate cântecele noastre Nimic nu sunt și chiar nimic nu pot Noi pentru cei săraci și fără șanse Suntem mereu datori să facem tot. Măcar atât din toate să rămână Din tot ce-am pățimit la focul mic Un vers, o spovedanie, un cântec De partea celor care n-au nimd'c.

Nimeni nu e singur pe pământ

Nimeni nu e singur pe pământ, Cineva în grija lui îl are, Nici cei singuri – singuri nu mai sunt

Dacă are umbră fiecare.

Singur stai în casă și gândești

Că ești singur fără mântuire, Dar în pragul casei părintești Se aude-un greierat subțire.

O scrisoare-ți foșnește-n mâini, Un poștaş la ușa ta mai bate, Latră-n depărtare niște câini, N-ai să mai cunoști singurătate.

Asta este boala cea mai grea, Dar de ea instantaneu se scapă, Când în plânsa sete, cineva

Îți aduce un pahar cu apă.

Umbre jos și norii sus pe cer, Cai păscând și soarele în scapăt, Om stingher în drum spre om stingher

Nimeni nu e singur pân' la capăt.

Noapte bună, Moțu, și adio

Buletin de știri sub semn de doliu, Umbrele pe scenă se adună, Ai plecat din rolurile vieții, Pentru rolul morții. Noapte bună!

Într-o viață excepțională, Le făceai în felul tău pe toate Și-a venit târâș la tine moartea, Contrapunctul de banalitate.

Înaintemergător în viață, Înaintemergător în arte, Pentru ce motiv să fii, de astăzi, Înaintemergător în moarte?

De la care band de îngeri tragici Ar putea un plânset să pornească, Dacă înșiși Beatlesii și Stoneșii Gustă încă pâinea pământescă?

Fără zgomot ți-ai trăit sfârșitul, Fără speculații, fără jale, Ai

plecat din rolurile vieții, Ca să intri-n rolul morții tale.

Ultimul popas, la tine-n teatru, Unde ai venit la tinerețe,
Doliul tău ni s-a urcat pe tâmpile, De lumina ta să ne dezvețe.

O furtună s-a stârnit în scenă, Straniu turbion al veștii rele,
Cineva, care produce noapte, Suflă-n reflectoare și în stele.

Clipa despărțirii e aproape, Pleci, într-o tăcere suferindă,
Parcă mor, și eu, puțin, cu tine Și îmi pierd imaginea-n
oglinďă.

Freamătă prin țară vești cumplite

Și noroiul ne-a cuprins cu brio, Să nu uiți să-l vizitezi pe
Shakespeare, „Piesa-i gata și ai tras oblonul”, Noapte bună,
Moțu, și adio.

Noaptea de adio

M-ai condamnat sa nu mai stiu de tine și am primit umil
sentița ta Și-acum, când nici o veste nu mai vine, Ma tem de
totce s-ar putea întâmpla.

Ma tem de ape care iau cabane și de pierduții călători prin
munți, Ma tem de lăcrimarea din icoane și de secrete pregătiri
de nunti.

Eu care ți-am vegheat, și zi, și noapte, Itregul mers discret
prin Univers, Cum i-aș putea permite inimii sa rabde Acest
umil accident pervers?

E inutil să-ți mai aduc elogii, Când tu ai hotărât ca nu mai
ești, Dar eu conspir cu meteorologii și cu desenul zăfului din
cesti.

Aștept sa treacă tragica beție, și tu sa te întorci dintre străini,
Îngenunchiați, eu ție și tu mie, Sa pot sa ma închin și sa te
închini.

Sa ne iubim în noaptea de pe urma, Ca punct final întregii
nebunii Apoi ai dreptul, sa te-ntorci în turma, Ca liniștit sa pot
și eu muri.

Noaptea dinaintea primăverii

Cu floarea ploii intre dinți și cu-un cuțit de apa-n mâini, Voi
spinteca tăceri fierbinți Sub tainicul lătrat de câini.

E noaptea fara de hotar

Si ploua fara de cuvânt

Si lacrimi vechi în ochi tresar

Și-un foișor în cer s-a rupt.

Las floarea ploii pe-un fâgaș, Cuțit de apa nu mai am, In
întunericul de pasi Sar caii speriați în ham.

Sclipesc noroaiele-mprejur La fulgerul intermitent, Stau norii
ca-ntr-un abajur Înșurubați în continent.

Și-mi crește floarea ploii iar, Și-mi cade către dinți pe chip
Cuțit de apa jugular și mi se face dor sa tip.

Dați ploaia lumii mai încet

Ca sa se poată auzi

Cum inima unui poet

Mai face – n miezul nopții zi.

Cuțit de apa-n dreapta mea și floarea ploii între dinți

Ce neguri voi mai spinteca De dorul zorilor fierbinți?

Si iarăși toate câte-au fost Devin ce-au fost în mod firesc și
nu mai are nici un rost Ca lacrima sa mi-o păzesc.

Și-adorm ca un ieșit din minți La umbra unei negre pâini, Cu
floarea ploii între dinți, Cu un cuțit de apa-n mâini.

Nobilul Viciu

Cetatea peste mine se răstoarnă, În carnea mea îi simt într-
una biciul, De este vară sau de este iarnă, Femeia este singurul
meu viciu.

Nici nu mi-e teamă, nici nu-mi este silă De tot ce împotrivă
mi se-ntâmplă, Orgolioasă, dreaptă sau umilă Femeia-mi șade
veșnic lângă tâmplă.

O simt ca vulpe, ori ca pe-o tanagră, Dar cel mai drag îmi e
acest exemplu, Iubirea pentru-o tristă capră neagră Din care
am făcut răsfăț și templu.

Știu că mi-e viața scurtă, știu că moartea În fiecare femeie stă
la pândă, Dar fie de femei umplută cartea De care viața lumii
e flămândă.

Nu mi-au plăcut averi, nici vinuri bune Și n-am avut în rest
nici un capriciu Deșertăciune din deșertăciune Femeia este
singurul meu viciu.

Nu m-am bătut în târguri sau războaie, N-am vrut să fiu
împărat sub stele, Femeia care nu se încovoiaie, Am înjugat-
o nebuniei mele.

Și am arat cu ea mereu pământul, Și-am semănat ogoare

numeroase, Nu i-am lăsat pe buze nici cuvântul

Ca pe-un metal am resorbit-o-n oase.

E-adevărat că am iubit pe una, E-adevărat tot ceea ce se zice,
Am căutat-o prin neant cu luna E-adevărat c-a fost Euridice.

E-adevărat că-n geamul meu caișii N-aveau puterea nici un
an să steie Ca într-un joc de-absurde artificii Și creanga lor îmi
mirosea femeie.

Motorul meu și-al lumii de aceea, Motorul meu cuminecat cu
biciul, A fost femeia și-a rămas femeia, Puterea mea și
singurul meu viciu.

Ea m-a condus, eu am condus-o-n lume, Am fost mereu un
cuplu în derivă, Și chiar de nu i-am dat nimic din nume
Trecând mereu, mi-a fost definitivă.

Iubirea mea nu a mișcat nici aștri Și nici pământul sub o-
mbrățișare, Dar lance când a fost, cu ochi albaștri, Simțeam
că-n ochi privirea ei mă doare.

De n-avea rană, îi făceam eu rană, Să-i pot iubi supremul
sacrificiu, În fața ta, condiție umană, Femeia este singurul
meu viciu.

O iubesc pe Albă-ca-Zăpada

Mi se-nlăcrimează rece spada Când ajung în fața ei și-o vad,
O iubesc pe Albă-ca-Zăpada Și albastrul ochilor prăpăd.

Uneori ea spune și cuvinte Cum ar fi ca frigul e frumos, Dar
îmbrățișarea mea fierbinte Ar putea s-o dea din sine jos.

Legea ei e depărtarea noastră, Ca să fie, nu o vom avea.
Fulgera o lacrimă albastră Și mă tem că se topește ea.

Îmi păstrez în drob de gheață spadă

Nici n-aștept să se mai facă zi, Și pornesc spre Albă-ca-
Zăpada S-o ating, dar fără-a o topi.

Și mi-e frig, dar mult mai drag îmi este

Și îngheț păzind-o vinovat, Și mă tem că va fugi-n poveste
Și-o să moară la vreun dezghețat.

Turture înmiresmat mi-e spada, Să despice-n jurul ei femeii,
O iubesc pe Albă-ca-Zăpada

Și-am să mor în basm de dragul ei.

O veste

Telefonul plânge, parc-ar vrea să-mi spună Ca sărmana Tanti

a pățit ceva, C-a venit pe lume ca o veste buna Și-a plecat din lume ca o veste rea.

Din aceasta clipa, ea nu mai exista, De pământ e floarea trupului plăpând, A murit femeia singura și trista Ce ne învățase a trai tăcând.

Se apleaca-n berna la ferești lumina, Toată vestea buna e o veste rea, A murit sărmana, blândă Tanti Tina, Noapte buna, Tanti, obosita mea.

Telefonul cade singur de pe masa De atâta sunet fara nici un rost, Vestea rea sa vina, și din el sa iasă Depre sora tatii care doar a fost.

Neamul meu începe, tragic, să-și plătească Fara opoziții, fara de cuvânt, Marea datorie, vama pământescă, Prin bătrânii noștri ce devin pământ.

Oameni de zăpadă

Ninge sfânt și păgân Numai ochii ne rămân Despărțirea s-o mai vadă Că, în rest, noi ne-am stins Și-am ajuns de-atâta nins Niște oameni de zăpadă.

Ninge fără milă, ninge și ne doare, ninge cu fărâme albe de pian, ninge cu tristețe și cu felinare ninge ca la moartea încă unui an.

Câți au fost de gardă -voie cer să doarmă câți au fost cu somnul rătăcesc pe străzi, ne aflăm în lume ca în țevi de armă când sugrumă lupii fragedele prăzi.

Ninge fără milă, cu vinovăție, ca o inculpare, ca un martor mut, ninge cu o nuntă, ninge și sfâșie, se fărâmițează ultimul salut vai de noi, femeie, ninge-a despărțire, vom pleca departe, unde-avem de mers, ninge să despartă gheață și iubire, oarbe felinare cad din univers.

Ninge ca pe piatră peste carnea noastră, ninge ca pe munte, ninge ca pe mort, ninge incurabil, molimă albastră, ninge pe vaporul scufundat în port.

Ninge peste buze, ninge peste pleoape, ninge peste îngeri, ninge peste văi, ninge peste clopot, ninge peste ape, ninge incredibil peste ochii tăi.

Ninge în neștire, otova, aiurea, ninge ca-n porecle, ninge ca-n blestem ninge ca un trăsnet, ninge ca pădurea, ninge să se

stingă vocea când te chem.

Ninge ca-n Esenin și-n poema rusă, ninge fantomatic și bacovian, ninge că sunt rece, ninge că ești dusă, ninge ca la moartea ultimului an.

Pacient

Eu nu am sa ma fac bine niciodată, Mereu voi suferi de-o boala grea, Simțindu-mi conștiința vinovata, Ca nu e totul gata-n tara mea.

Puteți sa mă-ntrebați:

— Ce vrei, băiete?

În treburile mari de ce te bagi?

Am sa răspund milos și pe-ndelete:

— Eu stiu ca îmi sunt dragi cei ce-mi sunt dragi.

Mi-am investit și nervi și timp și viața, In drumul car m-a ademenit

Și-am acceptat sa dorm pe copci de gheata și sa trăiesc pe muchie de cuțit.

Puteam să-mi fac în alte parti avere, Puteam sa fiu un bun european, Puteam sa ma înscriu la mamifere, Ins metabolic de la an la an.

Puteam sa am un os cum au toți servii, Să-l rod meschin și fara de idei, Dar epocii eu i-am cedat toți nervii și ea nu-mi da nici drogurile ei.

Eu sunt bolnav de Dumneavoastră, Tara, Eu sunt bolnav de Dumneavoastră, Neam, Nu e-năuntru hiba, ci afara, Trăiam un veac labil daca eram.

N-am dreptul la o mare suferință? Nu-mi dați cartela nici pentru prăpăd? Ei bine-atunci în mine ia ființă Un neam pe care voie am sa -l vad.

Si n-am sa pot să-ngadui niciodată, Acestui trup, nelegiuit al meu, Să-nvețe nebunia blestemata De a-i fi ușor când tarii ii e greu.

Ca fluturile părăsind omida, Când vine peste toți o clipa grea, Sunt un atlant murind cu Atlantida Desi putea zbura, daca voia.

N-aveți la dumnevoastra-n farmacie, Medicamente, boala să-mi luați, Un singur leac îmi trebuiește mie: Să-i pot vedea pe

ceilalți vindecați.

Aceasta boala e o boala rara, Aceasta boala e o boala grea,
Aceasta boala se numește Tara, și leacul este ea și numai ea.

Paradox și Greșeala

Mai înțelept ca totdeauna și tot atât de idiot, Acum pricep ca
e totuna, Sa n-ai nimic sau sa ai tot.

Si paradoxul ma omoară și sunt nebun sa mi-l explic, Ca
totu-a fost pana aseară și astăzi nu mai e nimic.

Sunt sclavul presimțirii sumbre, Pe care mi-o-nsusesc intim,
Ca viețuim ca niște umbre și ca și umbrele murim.

Si, cum nu-i nimeni sa te-acuze, De stratageme și de măști,
Cum au putut aceste buze, S-ascundă faptul ca urăști?

Un clopot bate într-un munte, Cu neînțelesul lui bing-bang,
Minunea dragostei înfrânte și-a suferinței după rang.

Parastas pentru iubirea care a murit

Să-i facem parastas cum se cuvine

Iubirii noastre care a murit, In apogeul ei nelămurit, Mai
lăcrimând, de tine și de mine.

S-o așezăm la locul de verdeață, In care se ducea, pe când
trăia, Din când în când, sa trecem pe la ea, Considerând ca
inca e în viață.

Aici, acum, s-a stins iubirea noastră, și moarta va ramane-n
veci de veci, Te vad și-acum, parca știind ca pleci, Cu mana
fluturând la o fereastră.

Dar hai sa dam groparilor oferte și să-l rugam pe D-zeu s-o
ierte.

Parastas pentru iubirea care a murit

Să-i facem parastas cum se cuvine

Iubirii noastre care a murit, In apogeul ei nelămurit, Mai
lăcrimând, de tine și de mine.

S-o așezăm la locul de verdeață, In care se ducea, pe când
trăia, Din când în când, sa trecem pe la ea, Considerând ca
inca e în viață.

Aici, acum, s-a stins iubirea noastră, și moarta va ramane-n
veci de veci, Te vad și-acum, parca știind ca pleci, Cu mana
fluturând la o fereastră.

Dar hai sa dam groparilor oferte și să-l rugam pe D-zeu s-o

ierțe.

Pe cont propriu

Într-o lume aflată permanent

Sub stare de risc, Uităm adesea că există, totuși există, Și
riscul pe cont propriu.

Poezia este

Un risc pe cont propriu.

E noapte. Luna se află, Cum se spune, În mijlocul nostru.

Îmi iau capul în pumni

Ca pe-o cloșcă cu puii de aur

Recuperată, Încep să mă învârt în mijlocul pieții

Și vă întreb, doamnelor, Domnișoarelor și domnilor, „cine
riscă în seara asta cu mine?”

Așa cum v-aș întreba: „cine dansează cu mine?”

Pe steaua cu numele Paler.

Prietene, dormi, că e noapte Și ai de bătut drumuri lungi.
Spre steaua cu numele Paler, Pe care voiai să ajungi.

Știam că le meriți pe toate, Și dreptul la da, și la nu, Și parcă
uitasem că totuși Ai dreptul la moarte și tu.

Ai stat viață-ntreagă de veghe, Pe muchia acestui cuțit, Cu
grija dreptății și-a țării, Precum îți fusese sortit.

Ce singur ai fost toată noaptea, Ce singur în ultim popas, Ce
singur în cer te întuneci, Ce singuri pe-aici am rămas.

Drum bun către dincolo, frate, Și-n viață, și-n moarte
stingher, Drum bun către propria pace, Drum bun către Lisa
din cer.

Armurile pentru plecare Le-nchidem la ultima za, Sub steaua
cu numele Paler, Că știm c-o vei umaniza.

Și poate cândva, într-o noapte, Zdrobiți de părerea de rău,
Noi, toți, vom afla că e viață, Pe steaua cu numele tău.

Pictura de iarna

Sunt pictori, în cer, care lasă Culorile lor să mai cadă Pe-aci,
pe pământ, pe acasă, Și asta se cheamă zăpadă.

Sub bârne albastre-celeste Lumina privirii tresare, Când
strigătul nostru mai este Zidit într-o sfântă ninsoare.

Mai vindem din fumul năpraznic Al zilnicei noastre redute
Un bon de intrare la praznic Când ninge din stelele mute.

Ninsoarea e-aproape abstractă, Atâta-i de sfântă și mare, Că
tronuri sub regi se cotractă În sinucigașa ninsoare.

Dar, domnule pictor al iernii, Ce rar te arăți de o vreme Și
noi te rugăm cu vecernii Și noi îți trimitem poeme.

Pe fiece fulg se citește

Un chip de bărbat sau femeie

Și unele cad îngerește

Și loc își găsesc în muzee.

Plopii fara el

Pe lângă plopii fără soț

Trec anii cu încetul

Și ei ar fi aproape toți

De n-ar lipsi poetul.

El nu a fost nici când era

Doar trecătoare copii

Împrejmuiau absența sa

Și fără soț toți plopii.

La locul lor toți plopii sunt

Foșnind cu tot firescul

Dar n-au nici sens și nici cuvânt

Lipsește Eminescu.

Așa suntem toți Destinul ne-arată Doar plopî fără soț Cu soț
niciodată.

Și primăria-i are-n stoc Și-i numără într-una Dar nu-i mai
bate nenoroc Și nu-i foșnește luna. Nici primăvara nu dă sens
N-au vară, iarnă, toamnă În jurul lor e-un gol imens Ce
Eminescu-nseamnă. Iubita e acum pământ Pe care-aleargă
mânjii Sau a ajuns o frunză-n vânt Într-unul dintre dâșșii.

Mai bine nici să nu-i vedeți

Sunt niște plute oarbe

Numai poetul din poeți

În cer îi reabsoarbe.

Bat cât mai trist un gând din toți

Frunzișul veștejescu-l

Pe lângă plopii fără soț

Și fără Emd'nescu.

Poet Retic

Si pentru ce te bati mereu, și te acoperi de rușine, când totul e predestinat

Sa se rezolve de la sine?

De n-ar fi noaptea pana în rame și ziua pana în ochii tai, ar fi sa cazi ca o epava peste cositorite vai.

Dar marginile ni sunt clare și miezul ne e strâmt de tot, și lumea da stufoase aripi sa te lovească peste bot.

Si pentru ce sa mai arăți ca-n univers domnește setea, și pentru ce sa mai tot strigi când nu ști unde ți-e urechea.

Poetul

Aș sta, așa cu fața-n sus, Lovit pieziș de vreme Și-ncet ca un izvor supus Ți-aș murmura poeme.

Și patul de sub șira mea, Podeaua care-l ține, Cu timpul s-ar dărăpăna Și-n casă-ar fi ruine

Și peste molcomul prăpăd Peste privirea-mi oarbă Cu gura începând să vad Eu, năpădit de iarbă, Din somnul ca un trist magnet Ce știe doar să cheme, Ți-aș mai încredința încet Mistere și poeme.

Albitul firii mele os, Schiloada chiparoasa, Lovit de pietre dureros Și mărunțit de-o coasă.

Ar face gura și-ar șopti Despre ce e și nu mi-i În veacul de schizofrenii Pân-la sfârșitul lumii

Și dacă varul cel nestins, Ce-i una cu folosul, Cu cinic urlet dinadins Mi-ar înghiți și osul, Eu, tainic, blând și tutelar, Călcând tăceri postume, Din toți pereții dați cu var M-aș reîntoarce-n lume, Către o casă, unde-acum Și moartea mai așteaptă, Până să-nceapă tristul drum De dincolo de șoaptă.

Să-ți spun că încă nu-i târziu.

Ruina e departe, Iar eu cu inima te știu

Pe viață și pe moarte.

Aș sta aici, pe-acest prundiș Pe care-mi este bine, Ca vremii, pus hotar pieziș, Să-mbătrânesc de tine.

Să-mi sugă oasele-n pământ De parcă oase-aș plânge, Să fiu doar calcar și cuvânt Și-un ultim strop de sânge.

Precuvântare

Simt inima dictându-mi ritmul ei

Și-ncep sa scriu așa cum ea îmi bate

O carte pura, fara de idei, O carte de pasteluri vinovate
Ca-n fiecare vers sinucigaş

Mereu e o întâmplare care plânge, Mereu e condamnat un
peisaj, Mereu natura e un desant de sânge

Si inima îmi spune sa pun munţi

Si vai sa pun în vers, păduri şi nume.

Sa uit ca noi ca oameni stam înfrânţi

Spre-a fi învingători tot noi ca lume.

Natura e sătulă de idei, şi a găsit vindecătoarea cale, Noi
suntem numai copiile ei, Ea-i seiful actelor originale.

Acuma când murim ne-ntoarcem bland

Cu toţii spre ediţia cea pura

Si ploile ne-aşează murmurând

În matricea primara din natura. Am fost risipitori şi guralivi,
Am urmărit halucinante teluri, Murim, redevenind definitiv,
Spre-a reintra în temple şi-n pasteluri. Iată de ce simt inima în
piept Dictându-mi ea pasteluri pentru-o carte Şi-un trăsnet din
natura mai aştept Ce scriu aici sa arda mai departe.

Presimţământul

Va veni iarna, miroase a fulg.

— Țăranii pun lemne-n șoproane, şi sfinţii din mistice taine
se smulg şi încărunţesc în icoane.

Va veni iarna, la munte fac foc Muntenii uitaţi de guverne, Ei
care nu au nici salarii, nici loc, Ci doar existente eterne.

Va veni iarna şi apele curg Trăgând după sine obârşii Şi-n
scurtele zile cu vânat amurg La geamuri de case bat ursii.

Va veni iarna curat şi rapid, Un rug pe sub brume se stinge

Si gura spre cer daca vreau s-o deschid

As spune, dar gura mea ninge.

Va veni iarna, iubito, e frig, Un frig ce spre cerga nu mana,
Atâta mai pot sa te rog şi sa strig, Da-mi aspra mănuşa de
lana.

Va veni iarna, ba nu, a venit, Căldura eu n-o voi găsi-o, Ci
trist am sa plec, gârbovit, ostenit, Prin munţii ce canta: Adio!

Primat estetic

Acum daca tu eşti departe cu mine-i părerea de rau dar ea
este arta-ntre arte în numele numelui tau.

Si iata-ntre noi sunt hotare, sunt vameși și sunt grăniceri, se naște, se plânge, se moare, Se cauta ziua de ieri.

Dar buzele mele îngheață, de ras este numele meu ca viața mea parca nu-i viață când suna frumos tot ce-i greu.

Acum, când te plâng de departe, un vers cara-ntregul meu plans, și iată-ne iar printre arte când viața era de ajuns.

Rau de moarte

Pierduta iubita de departe, In săptămâna asta cat un veac, Vroiam sa îmi fie rau, un rau de moarte, S-auzi și sa ma suni să-ntrebi ce fac.

Visam nenorocirea salvatoare Ce ar putea interveni-ntre noi, Visam sa auzi ca sunt acel ce moare și tu sa încerci o cale înapoi.

Ca tot ce-i rau și mi se întâmplă mie, Ajunge-n buletinele de știri, și orice om din zvonul public știe, Voiam sa cad, sa plângi și sa te miri.

Nu mi-e prea clar daca doream chiar moartea Sau ma gândeam ca tu m-ai fi salvat, așa precum ne înlănțuiește cartea, Nevinovata și nevinovat.

Știind ca tot ce fac și spun se știe, As fi căzut pe o strada sau pe-un ring, De un infarct sau de-o lipotomie, Cu suferința mea sa te conving.

Dar daca după legile tăcerii, Tu n-ai sa poți acest coșmar să-l treci?

Mai bine ma opresc sa nu te sperii

Si sa te pierd, iubita mea, pe veci.

Tăcuta mea iubita de departe, In mine însumi s-a-ntâmplat ceva, Mi-a fost atât de rau, un rau de moarte, Dar nu m-am prăbușit de grija ta.

Din egoismul meu fara rușine, Mă-ntorc, iluminat și nefiresc, Mi-e rau, de-atâta grija pentru tine, și trebuie sa supraviețuiesc.

Recviem pentru poetul poeziei

Am așteptat sa treacă timp destul Pentru-a putea în liniște încheide, Ca pe-un zăvor de taina, glasul meu, Plângând pe cel din urma Philippide.

Cei ce i-au luat din drept îmbraca azi Ca pe-un efect ce i-ar

purta departe, Tristețea lui de om însingurat, Mantaua lui, de veghe și de moarte.

Poporul meu, tu nu știi ce-ai pierdut, Te-ai învățat cu morțile truate și n-ai mai dat crezare tristei vesti Ca el, murind, se sting, o clipa, toate.

Uzinele electrice clipeșc, Pisicile din ochi își pierd din raza, O-nvalmaseala-n creier toți simțim Parca nici luna nu mai luminează.

În toate câte-au fost era și el, Cu partea lui de liniște și bine, Ce n-a putut la alții pedepsii El a tăcut și-a pedepsit în sine.

Și-atât de bun, și-atât de împăcat Nederanjându-și epocancordata, Încât el – mort de mult ni se părea Și-acum murind murea încă o dată.

Am așteptat să tacă surzii lui, Ce-n remușcare nu sfârșesc a-l plânge, Dar boala lui nu-i boala pentru ei, Ca-n vine au cerneala și nu sânge.

A fost boier, dar și mai mult poet, Atlant de iluzorii Atlantide, Da, Doamne, vreme bună-n Univers Pe unde-i sufletul lui Philippide.

Pentru-nceput înalta mila ta Să-i dea ceva să simtă și să scrie, și vei vedea că însuși de cuprinzi De omenească lui melancolie.

Apoi, când te vei supăra pe el, Ca are dor de cărți și dor de duca, Să-i interzici să scrie ca poet, Dar da-i ceva, în ceruri, să traducă.

Si pedepsit, ca și pe-acest pământ, Neștiutor de uneltiri perfide, Din când în când, mai dă-ni-l în vreun vis și noua pe poetul Philippide.

Psihoza buletinului de știri Produce-un fel de rea imunitate, Nici nu mai știm ce-i grav și ce-i ușor, Ce-i ras, ce-i tragedie dintre toate.

O zi ca multe altele a dat Furtuni, răpiri, ciocniri, efemeride, și între două știri despre petrol, „A încetat din viața Philippide”.

Deloc orgolios și agresiv, Dispus mereu în taina sa și moara, Să nu cumva să credeți, scribi mărunți, Ca acțiunea voastră-i mai ușoară.

Un ultim Philippide a murit, Căzând scârbit în mit și-n
transcendenta, Dar alți poeți au răsărit pe loc

Sa umple dureroasa lui absenta.

El v-a iertat, dar nu va iartă ei, Ca umiliți și-ați umilit poezii,
Poetul poeziei a căzut, Dar îl vor răzbuna poezii vieții.

Repetabila povară

Cine are părinți, pe pământ nu în gând

Mai aude și-n somn ochii lumii plângând

Că am fost, că n-am fost, ori că suntem cumiți, Astăzi
îmbătrânind ne e dor de părinți.

Ce părinți? Niște oameni ce nu mai au loc De atâția copii și
de-atât nenoroc Niște cruci, încă vii, respirând tot mai greu,
Sunt părinții aceștia ce oftează mereu.

Ce părinți? Niște oameni, acolo și ei, Care știu dureros ce e
suta de lei.

De sunt tineri sau nu, după actele lor, Nu contează deloc, ei
albiră de dor Să le fie copilul c-o treaptă mai domn, Câtă
muncă în plus, și ce chin, cât nesomn!

Chiar acuma, când scriu, ca și când aș urla, Eu îi știu și îi
simt, pătimind undeva. Ne-amintim, și de ei, după lungi
săptămâni Fii bătrâni ce suntem, cu părinții bătrâni Dacă
lemn și-au luat, dacă oasele-i dor, Dacă nu au murit triști în
casele lor... Între ei și copii e-o prăsilă de câini, Și e umbra de
plumb a preazilnicei pâini.

Cine are părinți, pe pământ nu în gând, Mai aude și-n somn
ochii lumii plângând. Că din toate ce sunt, cel mai greu e să fii
Nu copil de părinți, ci părinte de fii.

Ochii lumii plângând, lacrimi multe s-au plâns Însă pentru
potop, încă nu-i de ajuns. Mai avem noi părinți? Mai au dâșii
copii? Pe pământul de cruci, numai om să nu fii, Umiliți de
nevoi și cu capul plecat, Într-un biet orașel, într-o zare de sat,
Mai așteaptă și-acum, semne de la strămoși

Sau scrisori de la fii cum c-ar fi norocoși, Și ca niște stafii, ies
arare la porți

Despre noi povestind, ca de moșii lor morți.

Cine are părinți, încă nu e pierdut, Cine are părinți are încă
trecut.

Ne-au făcut, ne-au crescut, ne-au adus până-aci, Unde-avem și noi înșine ai noștri copii.

Enervanți pot părea, când n-ai ce să-i mai rogi, Și în genere sunt și nițel pisălogi.

Ba nu văd, ba n-aud, ba fac pașii prea mici, Ba-i nevoie prea mult să le spui și explici, Cocoșați, cocârjați, într-un ritm infernal, Te întreabă de știi pe vre-un șef de spital.

Nu-i așa că te-apucă o milă de tot, Mai cu seamă de faptul că ei nu mai pot?

Că povară îi simți și ei știi că-i așa

Și se uită la tine ca și când te-ar ruga...

Mai avem, mai avem scurtă vreme de dus Pe conștiință povara acestui apus Și pe urmă vom fi foarte liberi sub cer, Se vor împuțina cei ce n-au și ne cer.

Iar când vom începe și noi a simți

Că povară suntem, pentru-ai noștri copii, Și abia într-un trist și departe târziu, Când vom ști disperați vești, ce azi nu se știu, Vom pricepe de ce fiii uită curând, Și nu văd nici un ochi de pe lume plângând, Și de ce încă nu e potop pe cuprins, Deși plouă mereu, deși pururi a nins, Deși lumea în care părinți am ajuns

De-o vecie-i mereu zguduită de plâns.

Repetabila povara (II)

Am mai scris despre voi, dragii noștri părinți, Când erați mai activi, când erați mai fierbinți și ce-am scris m-a durut, și ce-am scris v-a durut, Am privit îndelung, ca ochi mut spre ochi mut.

Si acum, mai bătrâni, și acum mai târziu Îmi mai cereți sa spun, îmi mai cereți sa scriu, Căutați peste timp c-un benefic reproș, Peste rana de os ochelarii sunt roși.

Înainte puțin, înapoi amintiri

Si ce degete-aveti, zi de zi mai subțiri, Numai calciu bătrân pe la încheieturi

Si vecini mai nervoși și nepoți mai impuri.

Ce sa scriu despre voi, dragii noștrii bătrâni, V-aș minți, inasa stiu ca priviti în fântâni și din ele vedeți cum v-ați stins și v-ați dus și remedii nu sunt și întoarceri nii nu-s.

Vin postașii la voi, zâmbitori uneori, Telegrama purtând cu nepoți rotunjori și voi faceți un chef cu un vin îndulcit și cu pâine și unt cat un vârful de cuțit.

Dimineața plecați, ca la treburi cândva, Dar la prânz oboseala de umeri va ia, Zi de pensie-aveți, sărbătoare aveți, Când sunteți guralivi și sunteți îndrăzneți.

Mai vorbiți prin oraș, mai vorbiți între voi Cat va costa un loc de mormânt pentru doi. Și la mers va-ndemnati mai rigizi, mai domoli, Căutați leacuri noi pentru vechile boli.

Si nici lacrimi în ochi nu mai țineți acum Când trăiți fara trai și aproape postum.

Dragii noștri părinți, suferinzi și bătrâni, Miorițe spre voi mai coboară din stani.

Si va spun despre noi ce mai e și ce nu-i și v-ați plânge cuiva, dar tăceți nimănui. Și ce plug v-a tăiat în obraz brazde-adanci și ce vulturi fatali v-au strigat de pe stânci?

Mai rămâneți cu noi, nu plecați nicăieri, Nu ne sunteți bătrâni, nu ne sunteți poveri. Va iubim tot mai mult, nopți și zile n-ajung, Insa voi hotărâți c-ați trăit prea-ndelung.

Hai, priviți-ne în ochi, cat nimic nu s-a frânt, Ce-i cu voi de priviti insistent în pământ? Locul vostru e-aici, nu va strângeți asa. Vai, ce mici ati rămas sub povara prea grea.

Totdeauna prea mici cei bătrâni ne raman Ca-ntr-o zi ca pe prunci i-om purta lângă san.

Robit Libertății

Te cant pe lira mea cu corzi ghimpate

Greu dobândita noastră libertate

Si daruindu-ma-ntru-totul ție, Eu simt, în tot ce murmur, o beție.

Și-atât de copleșit sunt eu de tine Și-atât îmi e, cântându-te, de bine, Atât ma simt luat de o dulce verva, C-aproape ochii mei nici nu observa.

Când trec de-aceste corzi ce ma inspira Și-ncet, încet, m-ncorporez în lira, Ca electrocutat de-a dreptu-n plansu-mi, Aproape eu cântând la mine însumi, Închis în lira mea cu corzi curate, Te cant ca dintr-un pântec, libertate!

Români prin Europa

Pe această uşă, Astfel scriu stăpânii: Interzis să intre Căinii şi românii.

Umblăm prin Europa ca bezmetici, N-avem de lucru, n-avem bani de pâine, În vremurile când nu mai contează

Deosebirea dintre om şi câine.

Acesta e şi continentul nostru, Plutim incestuos din ţară-n ţară, Copiii-nvaţă multilingv, cerşitul, Cum pot şi omori şi să şi moară.

Şi nimeni nu ne mai întinde mâna, Decât cu viclenia jucăuşă, De-a ne o prinde şi de-a o închide, Cu minimum de riscuri, în cătuşă.

Noi suntem infractorii de serviciu

Ai Europei, care stă la pândă, Aşa cum e cu alţii iertătoare Ea ca pe sclavi încearcă să ne vândă.

Părinţii şi copiii mor, prin ţară, Şi noi de noi ne-străinăm cu toţii, Purtând pe umerii trudiţi şi gârbovi Cămaşa rece a străinătăţii.

În plină degradare, zi şi noapte, Invidia şi dorul ne apasă, Ne lenevim, ne pervertim, ne ducem, Că n-avem loc şi rost la noi acasă.

Umblăm prin Europa fără ţintă, Ca nişte zilieri, de azi pe mâine, Furăm şi siluim, mai şi ucidem, Români la rangul dintre romi şi câine.

Ruga de bine şi de rau

Te-aş lua de par sa te târăsc la vale, Pe pietre te-aş trânti sa te iubesc, Dar trebuie sa ma comport domnesc, Captiv al stării mele sociale.

Acum as scoate de prin grajduri biciul, Sa te însângerez răzbunător, Dar trebuie sa fiu actorul lor, Sa ma complac în panica şi viciu.

Intraga mea iubire ilegala

Si nebunia mea fara noroc

În frigul nostru au făcut un foc, şi v-am făcut mai oameni, din greşeală, şi totuşi, ma rog, la tine, Doamne, Opreşte mana mea sa o condamne.

Ruga pentru jertfa

Ma simt vinovat pentru ploaia ce urmele noastre le spala, as

crede ca totul ramane o biata și trista gresala.

Dar ierbii când plouă-i e bine și vitele-n somn se ridica
mugind sa întâmpine ploaia, crezând ca e inca prea mica.

Din somnul cețos te chemasem să-mi vii să-mi ajuți la zidire,
și ploaia aceasta te-ncearca și porți o jacheta subțire.

Desigur, e seceta mare întregul pământ e o rana, și cad în
genunchi către tine, întoarce-te.

— Ntoarce-te, Ana.

Ma simt vinovat pentru ploaie, Ma simt vinovat pentru tine,
Mai grabnic vreau moartea prin foame, Decât pe femeia ce
vine.

Ce cauți prin ploaie, nebuno, vrei pântecul sa se deschidă, tu
nu vezi ca ploua amarnic, tu nu vezi ca ești o gravida?

Noi te vom închide în ziduri, noi te vom supune-n perete,
mai bine intoarce-te-acasa, oricum pot veni alte fete.

Pe mine eu nu am curajul de a ma închide în zidire, pe tine
te rog fugi de-aicea, ca ai o jacheta subțire.

Te rog du-te-acasa, femeie, și-mbraca-te mai de isprava, și
maică-ta poate o sa îți spună: ramai, ca ești foarte bolnava.

Eu nu te cunosc, ești o alta și nu stiu ce-i farsa aceasta, dar
domnilor, stați cumsecade, Ea nu-mi este mie nevasta.

E una ce nu știe bine, Ca bâiguie vrute, nevrute, Ci vezi-ți de
drum, mai femeie, Din preajma bisericii, du-te.

Va rog sa ma credeți, prieteni, ce grea și adâncă mi-e rana,
de șapte biserici sunt văduv, aceasta de-aici nu e Ana.

Pe Ana, de fapt am zidit-o, de mult, într-o alta zidire, purtase
copilul în pântec și-avea o jacheta subțire.

Voi nu va năcuseți atunci, eu sunt prea bătrân sa tin
minte, sunt văduv de șapte biserici, sunt văduv de șapte
morminte.

Da du-te de-aicea, femeie, ce cauți, când nu ai nici o vina,
prieteni, feriți-vă, totuși, de-aceasta femeie străină.

Si daca vedeți ca nu vine niciuna, nici alta din ele, mai stați
înc-o ziua cu soare, mai stați înc-o noapte cu stele.

Si maine, bagati-ma-n ziduri

Sa fiu manăstirea aceea

În care zidarul e jertfa

Si nu-și mai zidește femeia.

Ruga pentru neam

Doamne, Dumnezeuul nostru, Dă-ne nouă iarăși rostul, Dă-ne liniște și milă, Duh în trupul de argilă.

Dă-ne țara iar în țară, Dă-ne dreptul să ne doară, Dă-ne mamă, dă-ne tată, Că ni s-au furat odată.

Dă-ne frate, dă-ne soră, Ce din lanțuri Te imploră Și, într-o blândețe nouă, Viața noastră dă-ne-o nouă.

Ruga pentru părinți

Enigmatici și cumiști, Terminându-și rostul lor, Lângă noi se sting și mor, Dragii noștri, dragi părinți.

Cheamă-i Doamne înapoi Că și-așa au dus-o prost, și fă-i tineri cum au fost, Fă-i mai tineri decât noi.

Pentru cei ce ne-au făcut Dă un ordin, dă ceva Să-i mai poți întârzia Să o ia de la început.

Au plătit cu viața lor Ale fiilor erori, Doamne fă-i nemuritori Pe părinții care mor.

Ia priviți-i cum se duc, Ia priviți-i cum se sting, Lumânări în cuib de cuc, Parcă tac, și parcă ning.

Plini de boli și suferind Ne întoarcem în pământ, Cât mai suntem, cât mai sunt, Mângâiați-i pe părinți.

E pământul tot mai greu, Despărțirea-i tot mai grea, Sărut-mâna, tatăl meu, Sărut-mâna, mama mea.

Dar de ce priviti asa, Fata mea și fiul meu, Eu sunt cel ce va urma Dragii mei, mă duc și eu.

Sărut-mâna, tatăl meu, Sărut-mâna, mama mea. Rămas bun, băiatul meu, Rămas bun, fetița mea, Tatăl meu, băiatul meu, Mama mea, fetița mea.

Rugăciune pentru 1 Decembrie

Ne iartă, Doamne, ura și gâlceava de care suntem zilnic vinovați, dar către Tine tulnicul suna-vă, să-ntorci privirea Ta către Carpați.

Prea mult abandonați acestei toamne, nu mai avem în vatra casei foc, mai dă-ne-un pic de amintire, Doamne, răbdare și iertare și noroc.

Că pentru vite nu mai sunt nutrețuri și așteptăm o pâine din import, când bietul om s-a prăbușit sub prețuri și sufletul în el

e-aproape mort.

Ne-am despărțit în triburi și în secte, în cluburi, în partide și în găști, iubirile directe sunt suspecte. Dorești succes? Învăță să urăști.

Dușmanii nu puteau să ne condamne, cum noi, pe noi, ne-am condamnat la rău, de ce să mai venim la Alba, Doamne, când e negustorit și duhul Tău?

Și, totuși, Alba-Iulia există, Și, totuși, cineva i-a dat un rost, Și-a fost și-atunci pornire anarhistă, Și Dumnezeu tot ocupat a fost.

Cu grohotiș pe tălpi și brumă-n gene, să-nvingi un vechi și tragic handicap, și, în onoarea Albei Apusene, să-ți scoți căciula dacică din cap.

Se aude Basarabia cum plânge de dorul Țării Mari, pierdute-n veci, și-n clopote e treaz același sânge, și-aceiași ochi imperiali sunt reci.

Și nu-i Emilian la catedrală, uzurpatorii lui lucrează calmi, nici umbrele din somn nu se mai scoală, nici nu mai cântă doctor Iacob psalmi.

Și ne e dor de-o sfântă sărbătoare, în care toți să ne-adunăm aici, și ne e dor de România Mare și am rămas îngrozitor de mici.

Dar, Doamne, pune-Ți pe cetate talpa, mai dă-ne harul unui gest postum, mai cheamă-ne, mai rabdă-ne la Alba și să mai încercăm măcar acum.

Sa fie pace în lume!

Sa fie pâine pe masa

Si toți ai casei acasă

Si grâu-n brazda sa iasă

Sa fie pace, pace, pace pe Pământ.

Si ale lumii guverne

Sa știe bine-a discerne, Nevoia vieții eterne, Sa fie pace, pace, pace pe Pământ.

Sa fie-o blânda lumina, și nu rachete-n gradina, Doar vesti frumoase sa vina, Sa fie pace, pace, pace pe Pământ.

Ca focul rau sa nu arda, Cât viața-n noi nu e moarta, Sa stam cu toții de garda

Sa fie pace, pace, pace pe Pământ.

Sub zbuciumatele astre, Destul cu-atâtea dezastre, O cer
durerile noastre, Sa fie pace, pace, pace pe Pământ.

Destul cu traiul de câine, Spre dezvoltare și pâine

Si pentru ziua de mâine

Sa fie pace, pace, pace pe Pământ.

De-o pace dreapta mi-e sete, Plenara-ntregii planete, A
hotărât ce se vede, Sa fie pace, pace, pace pe Pământ

Miniștrii lumii sa n-asculte

De interese oculte, Ci de voințele multe, Sa fie pace, pace,
pace pe Pământ

Să ne iubim pe țărmul Mării Negre

Să ne iubim pe țărmul Mării Negre Ca două fragede fierbinți
statui Să fim întâia clasica pereche A omenirii noi ce încă nu-i.

Să ne iubim cât ne întreabă valul Ce e cu noi, ce suntem și ce
vrem Noi să-i răspundem cufundați cu malul Ceva-ntre
rugăciune și blestem.

Ca un barbar ce ține o tanagră Așa suntem pe-acest nisip noi
doi Și stelele ce cad în Marea Neagră Ridică valul sângelui din
noi.

Să ne iubim hipnotizați de lună Cutreierați de-al vaselor
tangaj Și să ne viscolească împreună Ninsorile de sare pe
obraji.

Să ne iubim, păgâna mea atee Iubito, marea seamănă cu noi
Suntem un Dumnezeu și-o Dumnezeu Chemați să-nceapă
lumea de la doi.

Să ne iubim pe țărmul Mării Negre Pe unde trec epavele
călări Să curățăm întreaga lume veche În fluxul și refluxul noii
mări.

Să ne iubim etern, noi, provizorii, Cum niciodată, valul nu va
sta Eu spun că îngenunchi în fața mării Să nu spun că-
ngenunchd' în fața ta

Salubritate

Și noi așa ne-am învățat, Să fim salubri și cuminți, Să facem,
zi de zi, curat, Și de gunoi, și de părinți.

Acum, când este cel mai greu, Mă mir că încă pot striga:
Acest mormânt e tatăl meu, Acest mormânt e mama mea.

Eu port stigmatul mării vini Și semnul marelui păcat, Că, în pământ, ca pe străini, I-am dus, și-acolo i-am lăsat.

Eu carne sunt din carnea lor Ei carne sunt în carnea mea, Atuncea când o fi să mor Asemeni mă vor lepăda.

Ca o grămadă de gunoi Și ca un coș de haine vechi, Sunt aruncate dintre noi, Aceste tragice perechi.

Civilizație de soi În cel mai ordinar limbaj, Salubritate și gunoi Și javre la ecarisaj.

Gunoi voi fi, curând, și eu, Copiii mă vor mătura, Acest mormânt e tatăl meu, Acest mormânt e mama mea.

Scrisoare către bunicul meu, învățătorul Marin Păunescu „Tu sa te tii de carte, mai băiete” (M. P.)

N-am apucat, iubita tata-mare, Să-ți scriu, altundeva și altcândva Desi, probabil, tot ce-am scris în viață, Este răspunsul meu pe adresa ta.

Te rog să-mi ierți aceasta tutuiala, Dar a ma mai preface este greu Și-atunci când m-adresez cu „tu” înseamnă Ca te tratez ca și pe Dumnezeu.

Învățătorul meu cel mai de seama Ai fost și ești și cred c-ai sa ramai, Tot ce-am aflat în viața de la tine E și acum temeiul meu dintâi.

Si după viața ta de dascăl tragic, Nici pensie nu ai avut în sat, Pe patul morții te-a găsit scrisoarea și pensia zadarnic, ți-au mai dat.

Dar mi-ai lăsat o moștenire sfântă, Ca sa ma bucur pana la sfârșit, Aceasta biata limba românească, De-al carei duh m-am învinovățit.

Mi-a mai rămas o urma de la tine Pe care ati ascuns-o în pământ, E sabia din frontul vieții tale De la Mărăști, ranitul nostru sfânt.

Ai fost un liberal pana la moarte, Dar trebuie sa afli faptul prost C-ai tai trădează dreptul limbii noastre și iau în gluma jertfa care-ați fost.

Nu ți-am urmat ideea și credința, Dar azi, când tara -i buna de spital, Îmi vine să-mi iau gândul, tata mare, și sa devin cu forța liberal.

S-a dezechilibrat aceasta tara și limba ei s-a pervertit grozav,

Încât, în plina libertate, iată, Romanul a ajuns un simplu sclav.

Îți mulțumesc de limpedea fântâna Pe care mi-ai făcut-o între vii, Dar s-a surpat și nu opresc nici boii, Ca ea ni-i viața, trebuie sa știi.

În rest, sunt toate rele, tata mare, Țăranilor le este tot mai greu, Ca uite, în aceasta lume hoată, Mereu e-n alte sate Dumnezeu.

Scrisoare către guvernul României

Ce sorcovă și târguri ai în steag Și ce poșircă îți bălțește-n sânge, Guvern al inaniției, beteag, De nu auzi Ardealul care plânge?

Tu nu-nțelegi coșmarul vieții lor Că sunt abuzuri cu nemiluita Și că n-au cui să-i ceară ajutor Românii din Covasna și Harghita?

De propria ta țară te ferești

Și imposibil s-o conduci îți este, Că ai ajuns să fii, la București, Guvernul unei alte Budapeste.

La noi acasă, alții sunt stăpâni, Bați temenele la Înalta Poartă,

... Persecutați, doar fiindcă sunt români, Românii din Ardeal nu te mai iartă.

Guvern de indigo și din mancurți, Te blestemă, descoperindu-ți vina, Ceilalți români, vânduți la alte Curți, În Basarabia și Bucovina.

Guvern al României, surdomut, Ești plin de păcăleli și plin de fumuri, Dar clopote de moarte au bătut Pentru acest popor ajuns pe drumuri.

Ca-ntr-un coșmar, te caut și te strig, Să nu mai tot sucești cuțitu-n rană, Prin lanțuri și prin foame și prin frig, Însângerând condiția umană.

Tu ești în stare să ne-ntorci pe toți La cea dintâi Comună Primitivă, Să fim un neam de criminali și hoți, Ce-și jefuiește propria colivă.

Guvern fără de țară, pune punct Acestei fraze care te cuprinde Și-ngroapă idealul tău defunct În groapa României suferinde.

Și lasă-ne! Dispari în mod brutal, Eliberează, cu grăbire mare, De boala ta, românii din Ardeal, Guvern murdar de propria trădare!

Si totuși vine toamna

E inca verde iarba pe coline

Si zilele nu s-au scurtat de tot

Si cineva cu-n sac în spate vine

De sus din munți ca de la un complot.

Porumbul are inca dinți de lapte Albinele se-ngreuneaza-n zbor Văratec ploua în fiecare noapte și greierii mai canta pana mor.

Cojoacele n-au coborât din poduri Iubirile n-au coborât din vis Se coc gutui în foarte multe moduri A le musca e inca interzis.

În clăi de fan miroase a foc de floare

Cerboaicele nu cauta mascul

În aburii de vifor cerul moare

Mai este pana la nunta timp destul.

Si totuși vine toamna, și totuși vine toamna și tu o știi și o îngâni

Si totuși vine toamna, și totuși vine toamna și vai: suntem bătrâni.

Simpla scrisoare de dragoste

La miezul nopții ma gândesc la tine și stelelor ma rog să-ți fie bine, Din somn sa te trezească dintr-o data, Sa nu-nțelegi de ce ești tulburata.

Si i-am lăsat un tremurat de jale

Copacului din fata casei tale.

La usa ta am îndrugat cuvinte, Sa nu te-atingi de clanța că-i fierbinte.

Si mai ales, când noaptea e la usa Ca să-mi așeze peste timp cenușa, La tine ma gândesc și nu am stare și fostul foc îmi arde sub picioare.

Cu lucrurile vreau sa ma amestec, Ma simt o fiara suspinând domestic, Dar da-mi un loc de ultima greșeală Să-ntârzii în cutia ta poștală.

Singular

Încerc un gest, un jalnic început, De la persoana-a doua sa te mut, As vrea sa te transfer și sa dispar Către persoana-a treia singular.

Caci eu cu tine nu mai pot vorbi, S-au adunat prea multe ineptii, A-ți mai rosti porecla nu mai pot, De azi ești ea, te-ai depărta de tot.

Si niște explicații – tuturor: Eu pentru ea as fi putut sa mor, Pe unde merg, îmi amintesc de ea, Nu pot s-o uit, orice s-ar întâmpla.

N-am dreptul sa o strig plângând „Ramai!”, Cat sunt de singur la persoana-ntai.

Singur, fara nimeni

Ferească Dumnezeu, daca mai poate, Pe fiecare, de singurătate, acesta-mi pare lucrul cel mai greu, ferească-mă de mine Dumnezeu.

Ferească-mă noroiul de noroaie, ferească-mă plouandul nor – de ploaie, ferească-mă singurătatea mea ca singur sa ma năruie pe podea.

Si gura să-mi aud cum mila cere, vreunor pasi din vreo apropiere, si, fara nimeni, sa ma sting în glas, pe lume cat de singur am rămas.

Atât de singur sunt pe-acest pământ, ca nimeni nu va ști daca mai sunt.

Singurătate

Va propun un tratament urgent și s-aveți încredere va rog Când nu e un alt medicament Luați singurătatea ca pe un drog.

Ceaiul aburește trist pe masa Un tacâm șervetul il apasa N-am nevoie nici de doua linguri Doamne, cina oamenilor singuri.

Gust și eu în clipe lungi de veghe Noaptea pernei fara de pereche Suna telefonu-n casa goala Doamna ma iertați dar e greșeală.

Cat de draga-mi ești singurătate

Tu mi-ești ceam ma draga dintre toate

Lacrima în ochiul dintre ape

Caci nici umbra mea nu mai încape.

Tu singurătatea mea curata Totu`ncepe cu a fost o data Cu durerea ta îmi este bine Nu stiu ce m-aş face fara tine.

Cu tristeţe le trăiesc pe toate Dar mai draga-mi eşti singurătate Cat de necesara îmi eşti tu mie Nu te-aş da pe nici o sindrofie.

Doar atât din toate ma omoară Izolarea meselor de seara şi măcar la una dintre cine Dumnezeu sa bea un ceai cu mine.

Singuri

Dar hai sa privim cum se cade atât cat se poate vedea, prăpădul din frunzele toamnei, prăpădul din inima mea.

Caci noi, fara frunzele-acestea, ce astăzi din nou nu mai sunt, ca pasarea fara de pene, aşa am rămas pe pământ.

La ora cortinelor rupte şi-a nopţilor lungi de la nord, prăpădul, el singur, vorbeşte, şi-apoi tot el nu e de-acord.

Sămânţa bolnava de sine în brazda se-aşează umil, şi vântul de toamna loveşte în firma acestui copil.

Dar hai sa privim omeneste prăpădul ca ultimul nord, dar reazama-ţi capul de mine şi hai împreună pe pod.

Impresia nu are putere sa treacă din simţuri în grai, şi iată de ce suntem singuri noi doi şi perechea de cai.

Singuri şi toţi

Sfârşim mizeria, începem criza, Puteam trăi şi noi cum se cuvine, Şi omenirii-ntregi nu-i este bine, Petrodolari plătesc pe Mona Lisa, Ne-am dus mizeria cu demnitate, Fără maşini, fără curent la prize, N-aveam nimic când lumea avea de toate, Azi suportăm cu ea aceleaşi crize. Ne pregătim de douăzeci de veacuri, De fericirea unui veşnic mâine, N-am cunoscut fraterne ajutoare, La boala noastră n-avea nimeni leacuri. Nu ne-a dat nimeni pace, drepturi, pâine, Iar la durere tot pe noi ne doare.

Sunt un pod

Sunt un pod peste râu, Către tine mereu, Pe nimic sprijinit, Doar pe sufletul meu.

Acest râu nemilos Ma va sparge-n bucăţi, Starea mea o-nţeleg, Dar şi tu seama da-ţi.

Sunt un pod peste râu, Pe pilonii mei trişti, Către tine mereu, Insa tu nu exişti.

Nu-nțelegi ca mi-e greu, Ca mi-e frig și urat, Sunt greoi și sunt fix, Sunt un pod și atât.

Unde-apuc sa ma duc Sunt silit sa raman Ca miroase a fier, Ca miroase a fin.

Si deodata-nteleg Ca sunt trist în zadar, Pe pilonii mei triști Ma cuprind și tresar.

Tu simți tot ce simt eu, Ba mai grav, ba mai mult, Plânsul tau permanent Il preiau și il ascult.

Si dau parca ecou și vibrez în alt mod, In picioare calcat Ca un om, ca un pod.

Sunt un pod peste râu, Sunt un pod peste mers, Cite vanturi m-au scris, Cite ploi m-au tot șters.

Dar tu nu ești pe mal, Dar tu nu ești cu ei, Dar tu nu ma strivești, Tu ma tii și ma bei.

Sunt un pod ridicat Peste-un râu incomod, Sunt un pod, ești un râu, Ești un râu, sunt un pod.

Spune-mi ceva!

Dacă-am să te chem Dă-mi măcar un semn Fie și-un blestem Din partea ta. Totuși nu știu cum Pentru-atâta drum Ce-a-nceput acum Spune-mi ceva.

În noaptea despărțirii dintre noi Copacii cad pe drum din doi în doi, În ochi mă bate viscolul câinesc Și am venit să-ți spun că te iubesc.

Probabil drumul meu va duce-n iad Mă-mpiedic de o lacrimă și cad Și iar adorm și iar mi-e dat un vis Că biata cifră doi s-a sinucis.

Și de atâta viscol vestitor

Nu ochii mei, ci ochii tăi mă dor, Că tineri am intrat și cu ce rost

Și ce bătrâni ieșim din tot ce-a fost.

Nici aripile zboruri nu mai pot, E numai despărțire peste tot Și se aude că va fi mai greu Decât vom fi departe tu și eu.

Dar nu pentru a-ți spune că e rău

Am dat cu bulgări mari în geamul tău, Ci ca să știi, în viscolul câinesc, Că plec și mor și plâng și te iubesc.

Și vreau să-ți dau cu acte înapoi Dezastrul împărțirilor la doi, Ca să-nțelegi și tu ce-i cuplul frânt Și cum e să fii singur pe

pământ.

Suntem aroganți

Suntem răi și aroganți, I-ncurcăm pe guvernanți, Vrem mâncare și copii și ne place să fim vii, Mama noastră de zbanghii!

Degeaba vă mirați mereu

Că nu e-n ceruri nici un sfânt, Nu poate fi lumină sus, Când nu-i dreptate pe pământ.

Ce fel de lume ni s-a dat, S-o tot falsificăm, stângaci, Cu milioane de bogați și miliarde de săraci?!

Măcar pentru acești copii Un alt noroc să fi adus, Dar, vai, sub cinice poveri, Ei trec prin școli cu preț redus.

Bătrânii noștri mor uitați, Pe-același tragic aisberg, Că, la bolnavi de vârsta lor, Salvările nici nu mai merg.

Și, după tot ce-am îndurat, Când mai umili și când mai bravi, Tot noi, cei pedepsiți din Est, Mai devenim o dată sclavi.

Și după ce c-am suportat Al rinocerilor arest, Tot noi plătim impozit nou, Pe toate rănilor din Est.

De libertate amăgiți, În fostul nostru lagăr mort, Azi, nu ne duce nicăieri Umilul nostru pașaport.

Iar, dacă nemții s-au unit, Sfidându-și ultimul infarct, De ce aceiași păpușari Pe noi, românii, ne despart?

Deocamdată n-am aflat Un singur șef să fi venit, Să facă bine pe pământ De dragul omului cinstit.

E totul numai interes Și tot așa va fi mereu, O lume fără sens moral, Ce l-a ucis pe Dumnezeu.

Târg de sclavi

Hai, vino lume, vino să vezi, vino să cumperi, vino să vinzi titluri, povești și bătrâni suferinzi, aur, biciuști, biciclete, cirezi.

Și, mai ales, vino lume cu sârg, privind cu milă copiii suavi, haideți cu toții la comerțul de sclavi și onorați al copiilor târg.

Aici sunt mame ce vând copii, mame deștepte cu mâinile reci, care în cinicul veac douăzeci se pricopsesc, nu s-ar mai pricopsi, negustorind până-n veacul de veci, ca-ntr-un obor pentru vite, copii.

Târziu

Când v-am rugat să-i ocrotim, Când v-am rugat a nu-i uita,
N-ați auzit și mi-ați răspuns Că-i o problemă foarte grea.

Și-am fost ridicol stăruind Și-am încercat să vă mai spun Și
noi m-ați învinovătit Și m-ați considerat nebun.

Și eu v-am zis că nu e timp, Că suntem niște pasageri, Și voi
ați construit minciuni, Mai multe astăzi decât ieri.

Și-acum de ce vă bucurați De arta celor ce-au murit, Când
voi i-ați condamnat pe ei La trai pe muchie de cuțit?

O locuință v-am cerut, S-o dăm artiștilor pribegi, Și jaful
vostru mi-a răspuns Cu literele unei legi.

Acum, e gata casa lor Și v-ați putea și voi mândri Că dați o
casă celor morți, Deși ei v-au cerut-o, vii.

Târziu răspuns și ipocrit, Artiștii au ajuns pământ, E gata
casa vieții lor, Dar locatarii nu mai sunt.

Telefon îmbătrânind

Trec anii și se numără ca banii Și viața mă așază pe rugul ei
cărunt, Bunica nu-mi mai spune nani-nani, Mă-nfrigurează
fiecare amănunt.

Și cel ce-am fost și cel ce sunt se ceartă, Dar vai și-acest
război e-atât de monoton, Mi-mbătrânește numărul la poartă,
Mi-mbătrânește numărul de telefon.

Se adaugă mai fiecare oră Și telefonul sună distant și suveran
Și parcă și el însuși mă imploră Să nu-l tot schimb adăugând
un an.

Acum, când crucea anilor e spartă Și omul de zăpadă, ce
sunt, își ia palton, Mi-mbătrânește numărul la poartă, Mi-
mbătrânește numărul de telefon.

Răsună-n mine toate ca-ntr-o sală În care mormăie strigoiul
unui urs Și crește din greșeală în greșeală Pedepsitorul căilor
ce le-am parcurs.

Și dacă moartea mea nu mai e moartă E că eu însumi mi-am
ajuns un zvon, Mi-mbătrânește numărul la poartă, Mi-
mbătrânește numărul de telefon.

Ceva, aici, produce căruntețe, O fabrică de calcar la mine-n
oase văd

Și vine albul ei să mă învețe

Cum să surâd aliniindu-mă-n prăpăd.

Cu fiecare an ce nu mă iartă, Ca într-o adunare făcută
monoton Mi-mbătrânește numărul la poartă, Mi-mbătrânește
numărul de telefon.

Telefon peste moarte

În lumea numelor străine, Mă simt, și eu, un străineț, Iau
telefonul lângă mine și n-am ce număr să formez.

Trăiesc, fără speranță, drama Că neamul meu, acum, e frânt,
Mi-e dor de tata și de mama, Dar nu au număr, la mormânt.

De convorbiri cu ei sunt gata și în necunoscut mă zbat, Îi sun
pe mama și pe tata, Dar crucea sună ocupat.

Au numere secrete parcă și aparatul n-are ton, Deodată aflu
și tresar că Nici moartea n-are telefon.

Mi-e dor de voi, părinți din moarte, Cu lacrimi bine vă
cuvânt, Și uit că ați plecat departe

Și n-aveți roaming, sub pământ.

Formez un număr, oarecare, Întreb precipitat de voi, Dar știu
că mort e cel ce moare și nu mai vine înapoi.

Și, vai, de-atâta timp încoace, Vă chem și-n visuri, să v-
ascult, Dar iarba pe morminte tace, Cu număr desființat
demult.

Și, dacă o să ținem minte, Probabil, când o fi să mor, Am să
vă caut în morminte, Pe-un număr de interior.

Toamna ca o revanșă

Sunt toți copacii încărcăți de frunza, muniția de toamna e
întregă, și-n prăbușirea prea adânc ascunsă o mana trista s-a
decis să traga.

Un singur gest mai trebuie în clipa

Abia legata de un fir subțire, și păsările lumii cu aripa

Mai tin acest frunzar în năruire.

E-o toamna ca o ultima instanța și ca un anotimp după-o
beție, și mana trista s-a atins de clanța dar s-a retras: trăgaci
putea să fie.

Si ce e cel mai trist din toate-acestea e ca apel nu poate să
existe, c-așa de natural s-a stins povestea, încât pământu-i plin
de frunze triste.

Si fiecare frunza e o mana, care-a uitat de tutelarul umăr, și
ce va fi din toate să rămână decât senzația de scrum și număr.

Atâta tine micul drept la vara, atâta tine restul peste toamna,
și fiecare frunza ce coboară ne-acuza, ne arata, ne condamna.

Cocori și găște, rândunici și rate, se duc de-aici, sa nu cumva
sa vadă cum noi cu toate frunzele în brațe ne pregătim de cea
dintâi zăpada.

În arbori plini de scrum e frunza-ntreaga ca-n niște țevi de
arma fara tinta, și mana trista n-are chef sa traga și gura trista
n-are chef sa minta.

În ochi bătrâni, cu lacrima etanșă, acestea toate vin de peste
fire, cum vine toamna, cea dintâi revanșa a verii când
credeam în nemurire.

Totuși iubirea peste blestem

Obsesia mea despre tine Renaște, în mine, acum și iarăși e
rau și e bine și toate se afla pe drum.

O clasica dragoste veche, Transcrisa în versuri, cândva,
Acum își găsește pereche și replica este a ta.

Poemele mele supreme, Traite-ntre bine și rau, Acum, s-au
întors ca probleme, Le-aș trece pe numele tau.

Mereu, între viață și moarte, Mi-a fost și mi-e dat sa ma zbat,
Iar astăzi, când ești prea departe, Abia te mai strig sugrumat.

Si nu mai dau lumii de știre Ideea de care ma tam, Ca nu mai
exista iubire, așa cum exista blestem.

N-am cum sa accept ca, din toate, Ramane doar zborul tarat
și faptul ca nu se mai poate Iubi decât rau și urat.

Vin versuri străvechi să-mi inspire

Poemul cel nou ce il chem

Si totuși exista iubire, In veci, peste orice blestem.

Totuși, iubirea

Și totuși există iubire Și totuși există blestem Dau lumii, dau
lumii de știre Iubesc, am curaj și mă tem.

Și totuși e stare de veghe Și totuși murim repetat Și totuși
mai cred în pereche Și totuși ceva s-a-ntâmplat.

Pretenții nici n-am de la lume

Un pat, întuneric și tu Intrăm în amor fără nume Fiorul ca
fulger căzu.

Motoarele lumii sunt stinse Rețele pe căi au căzut Un mare
pustiu pe cuprins e Trezește-le tu c-un sărut.

Acum te declar Dumnezeu Eu însumi mă simt Dumnezeu
Continuă lumea femeie Cu plozi scriși în numele meu.

Afară roiesc întunerici Aici suntem noi luminoși Se ceartă-
ntre ele biserici Făcându-și același reproș.

Și tu și iubirea există

Și moartea există în ea

Îmi place mai mult când ești tristă

Tristețea, de fapt, e a ta.

Genunchii mi-i plec pe podele Cu capul mă sprijin de cer, Tu
ești în puterile mele, Deși inchiziții te cer.

Ce spun se aude aiurea, Mă-ntorc la silaba dintâi, Prăval
peste tine pădurea: Adio, adică rămâi.

Și totuși există iubire Și totuși există blestem Dau lumii, dau
lumii de știre Iubesc, am curaj și mă tem.

Tragica Nerăbdare

Dac-ai fi avut răbdare Pana vara viitoare, Se găsea un loc în
lume, Totuși, pentru fiecare.

Te-a intoxicat fervoarea Ca ramai nelegitima Și-ai înfăptuit
cu voia Sinucidere și crima.

Ai ucis iubirea noastră, Ordinar, ca pe-o insecta, Car era de
luminoasa, Cat era de imperfecta.

Joc străvechi de-a căsnicia Ce voiai să-ți dea un nume,
Jalnica ipocrizie, Buna de-aratat la lume.

Toate explicate bine, Într-o logica aleasa, Cum ca il redai pe
tata Fetei sale de acasă.

Poate ca santaju-acesta, Cu valori sentimentale, Are și-o
realitate, Poate c-o trăiești cu jale.

Iarna învrăjbirii noastre Te-a gonit prin nerăbdare N-ai avut
nici nervi, nici aer, Pana vara viitoare.

Cei din jurul meu, acasă, Ce sa facă și sa spună, Mai
nefericiți ca-n vremea Vieții noastre împreună?

Mult mai bun și mult mai tandru, Mult mai luminos și
rodnic, Ii eram copilei mele, Pe când îți ședeam logodnic.

Dar vin știrile de seara și legendele compacte, Ca te doare
totuși vârsta și iubirea fara acte.

Ca sa vad c-atat de mare și dramatic ți-a fost dorul, Ca mi-ai
scris răvașul ultim Folosind calculatorul.

Si ce simplu erau toate, Pentru toți și fiecare, Daca mai aveai răbdare Pana vara viitoare.

Trei minus unu

Strain mi-e pe veci orice fel de confort, Din oricare bomba m-atinge o schija, Vai, sângele meu amurgește de grija, Coroana de lacrimi pe fruntea mea port.

Părerea de bine-i părere de rau și voie nu dau mintii mele sa spere, Albinele-aduc și otrava și miere, Cu Ea plâng tristețea destinului Tau.

Cu Tine vorbesc hohotind despre EA, Suntem mioriticul, tragicul trio. Cu tine fiind, pe ea n-o voi privi-o, Dar fi-va de-a pururi în inima mea.

Si poate ca eu mai curând as cădea Bolnav Cavalier de Neant și Adio.

Ultima zi

Daca vei voi

Cea din urma zi

Sa o trăim măcar pe ea frumos.

Sa plecam în munți

Unde nu sunt punți

Unde merg și vulturii pe jos.

Sa avem niște vin

Sa dormim puțin

Sub anesteziei de cavernet

Eu sa te ascult

Si tu sa taci mult

Sa ne depanam viața încet.

După atâta timp

Nu pot sa ma schimb

Totuși trebuia sa ma cunoști

Si la cap de zi

Pentru a sfârși

Plângem amândoi ca niște prosti.

Poate că-s naiv

Dar te mai cultiv

În Antichități de sentiment

Piesa noastră în doi

Va avea apoi
Un târziu zadarnic happy-end.
Eram numai doi
Zilnic numai noi
Drum nici înainte nici `napoi
Cum s-a întâmplat
De s-a adunat
Si e toată lumea între noi.
Rani atâtea am
Ca un cal în ham
Care trage greu un car de spini
Si am sa merg la târg
Si am sa îmi vând cu sârg
Toate rănila la cap de timp.
Ne mințim mereu
Unul tu sau eu
Are în mana ultimul atu.
Trec la suferinzi
Murmur în oglinzi
La adio la adio tu.
Nu se mai aud
Păsări de la sud
Un curent polar le străbătu
Ca-ntr-un trist halou
Îți rostesc din nou
La adio la adio tu.
Ce a fost a fost
Ce va fi va fi
Uite ca a venit
Ultima zi.
Umanitate sub escortă
Suntem umanitatea sub escortă, Mășăluim îngenunchiați
sub cer Și, vai, pământul nu ne mai suportă Și ne înghite,
ospitalier.
Se crapă-n două piatra canibală, Ca să mănânce oameni vii,
la prânz, Și, sub cumplita cerului rafală, Oceanele au izbucnit
în plâns.

Și între timp ne-ntemeiem pe ură, Ne urmărim, ca să ne facem rău, Venin universal în stare pură Și fiecare cu aportul său.

Clădim civilizații arogante, Ca semn că nu ne pasă de nimic, Și brusc vulcanii o pornesc pe pante Și orice lider redevine mic.

Ceva se-ntâmplă și-n afara noastră Cum se întâmplă și în noi, curent, Și sar civilizații pe fereastră, Pe când se sparge Țara-Continent.

Nimic din tot ce e n-o să rămână, Computere, mașini și sateliți, Într-o secundă totul e țărână Care-și resoarbe îngerii striviți.

Se prăbușește ultimul orgoliu, Avera nu mai are nici un rost, Când milioane de chinezi în doliu Se reculeg, plângând, pentru ce-a fost.

Aceasta e o lume nebunească, Pe care noi n-o mai putem salva, Menită și să scadă și să crească, Purtând principiul răstignirii-n ea.

Pe-aici, prin valea noastră fără milă, Progresul se plătește prin regres Și vanitatea se transformă-n milă, Ne naștem des ca să murim mai des.

Și ca într-o demonică risipă, Cu bine și cu rău, în terci egal, Pământul ne înghite într-o clipă Și, iată, ce e mal devine val.

Se anulează ură și iubire, Culoarele se prăbușesc în iad, Și, brusc, maternități și cimitire În gropnițe necunoscute cad.

Suntem umanitatea condamnată Să-ndure cald și rece, fel de fel, Vin cu dobândă notele de plată Și nu mai sunt instanțe de apel.

Ce lume, ca o tragică amantă, Asasinată de instanțe reci, Și amintirea ei halucinantă

Din creier ni se stinge pentru veci.

Cândva, vreun greier dacă o să poată, Va mai cânta peste pustiu, cri-cri, Despre o lume care-a fost odată, O, biata noastră lume scufundată, O lume care nu mai poate fi.

Umil pretext

Ea este și nu știu din ce pricină este, Sudoare cerească o hrănește mereu

Ea este și nu știu din ce pricină este
Și-atunci cred că pricina stelei sunt eu.

Ca un cal prima oară chemat pentru ham mă învârt priponit
de luminile sale, mă învârt cu pământul în trândav nărav și
bice mă bat peste tâmplele goale.

Necunoscuta mea bolnavă energie pârtii deschide spre
cețosul țarm, gândindu-mă la cer mă nasc. Gândindu-mă la
cer, mai am curajul să adorm.

El este aici deasupra; de câte ori se mișcă, pripoane reci de
os aud foșnind în carne și fug atent pe axe de zgură încleiată-
măduva lui pe mine nu vreau să se răstoarne.

O, pântec presupus al zămislirii mele, cerule virginal mereu,
Lasă-mi închise tâmplele, să pot rămâne umil pretext al unei
stele, eu.

Un gând de iarna

Când primele ninsori or să se cearnă, Atunci va fi mai greu
de cei plecați, Atunci să câți peste al vieții zaț, Atunci să-ți
fluturi brațul peste iarnă.

Prin lume numai oameni de zăpadă, Un foc din vatra stânilor
să smulgi, Și, cu puterea disperării dulci, Să-l lași deasupra
spațiului să cadă.

Se vor așterne între noi vecernii, Din clopote cădea-vor
chiciuri mari, Atunci visez, frumoasă, să apari La marile
instanțe ale iernii.

Și-apoi să ningă mult ca-n frații Grimm, Și sub zăpezi de
bronz să ne iubim.

Un pachet de biscuiți

Nu stiu daca ati aflat cu toții, oamenii milostivi și înstăriți De
bătrâna ce-a furat de foame un banal pachet de biscuiți. Ea de
acolo își cumpără sărmana, ieftin alimentul preferat Pana
când cu preturile astea, n-a mai avut bani și l-a furat.

Totuși cat de rea ești soro lume, Ce cumplit spectacol îți
permiți Daca s-a ajuns sa moara oameni Pentru un pachet de
biscuiți

Nu știa sa mintă și sa fure, a trăit în cinste din puțin Și-au
văzut-o ca e speriaata, parca o muncea un gând strain Nici n-au
apucat s-o controleze, ca s-a și predat ca într-un joc și

îneebunită de durere a căzut și a murit pe loc.

Totuși cat de rea ești soro lume, Ce cumplit spectacol îți
permiți Daca s-a ajuns sa moara oameni Pentru un pachet de
biscuiți

S-au furat averi de miliarde, tari întregi au fost făcute praf
Nici n-ar fi mai potrivita sigla decât o ruina și un jaf Iar acei
ce le-au furat pe toată dau din cap profund dezamăgiți Ca
bătrâna a murit umila pentru un pachet de biscuiți.

Totuși cat de rea ești soro lume, Ce cumplit spectacol îți
permiți Daca s-a ajuns sa moara oameni Pentru un pachet de
biscuiți

Un prim romantic

De ce nu as fi o piatra care scrie, O stanca aplecata pe hârtie,
Un munte ce de voie se înjuga, Un zeu păgân trecut la alta
ruga?

De ce n-aș fi asprimea-nduiosata? De ce băiatul meu nu mi-ar
fi tata? Al ciu folos m-ar tine-n veac de veghe, Cu ce durere-a
lumii sunt pereche?

De ce n-aș fi o negura cărunță?

De ce n-aș fi un dric zvârlit spre-o nunta?

Contrastele și așa îmi vin prea bine, și plus și minus zac
mereu în mine.

De ce împrejurare literara

Sunt speriat de nu trimit și-afară, Afara din ființa mea
nebuna, Un dublu semn de soare și de luna?

De ce nu as fi un vagabond de gala și -un crin mânat de pofta
sexuala? De ce n-aș fi, conform ursitei mele, Noroi pe talpi și
frunte-n mal de stele?

Nu ultimul romantic dintr-o era Când toate amurgesc și rar
mai spera, Ci când putreziciunea pe din doua, Un prim
romantic într-o era noua.

De ce n-aș fi puternic chiar prin plansu-mi?

De ce m-aș tot feri de mine însumi?

De ce crucificarea n-aș dori-o

Cu un singur și egal refren: Adio?

De ce mi-ar fi rușine de oglinda?

Eu sunt o bucurie suferinda, Eu sunt asocierea curioasa

De iarba cruda și de fier de coasa.

În stânga frunții soarele așteaptă S-apuna luna, bland, în tâmpla dreapta. De ce n-aș fi o piatra care scrie, O stanca aplecata pe o hârtie?

De ce n-aș scăpăra un alt jăratec, Mușcând întinderea de alb, sălbatec, Ca un banchet mi-e sufletul la care Se da o mare foame de mâncare?

Lansez, sfidându-vă, o noua boala, Prea trista bucurie mondiala, și hohotind de ras ma aflu tragic Ca neamul meu conspirativ și dacic.

Cu fericire va poftesc în rana Estetica, de jertfa suverana. De ce n-aș fi, cum inima ma-ndeamna, Cocor venind în fiecare toamna.

Cocor plecând la miez de primăvară, Cocor râzând de pajiștea vulgara? Eu nu stiu daca voi putea vreodată Sa fiu așa cum firea mi-o arata.

E clipa hotărârilor supreme.

De ce va temeți voi, de ce m-aș teme?

De ce cu bucurie n-aș surâde

Spre cel care cu groaza-mi va fi gâde, Cu groaza el, și eu cu bucurie, Ca lui ii e mai frica decât mie, El, care ma ucide se-nspaimanta

Si bardă-n mana lui plutește franta?

De ce n-aș povesti aceste toate Eu, piatra bucuriei sugrumate, Eu, stanca aspra care duce greul? Daca de ea lega-vă Prometeul.

Ficatul lui pe-al meu îmbolnăvindu-l, El tine focu-n gura, eu colindul, De ce sa las cuvintele s-adăste Ca eu să-mi spăl ființa de contraste?

Eu nu sunt eu, eu nu-s de-adevărate, Decât înlănțuit de – aceste toate. De ce n-aș destupa o noua era, Urmând halucinanta mea himera?

Voi fi cel hăituit, voi fi cel mare, Ducând în cârca semnul de -ntrebare.

Undeva în trecut

Am sa plec într-o zi, Într-un loc neștiut, Într-un munte secret, Undeva în trecut.

Am sa plec în trecut, Am sa plec într-o zi, Sa ajung când te naști, Sa te pot întâlni.

Stiu și eu că-i ciudat și ca pasii-mi sunt grei, Către nunta din veac A părinților mei.

Las de veghe aici Toți nepoții frumoși, Eu ma întorc în trecut, Eu ma întorc la strămoși.

Eu ma întorc la ai mei, Într-un mars revanșard, Sunt retrași în păduri Lângă vreascuri ce ard.

Mai vorbesc despre noi și mai mor în război, Se mai mira de cei

Care vin înapoi.

Am sa plec într-o zi, Am bagajul întreg, Am cu mine ce simt, Ce iubesc și înțeleg.

Sunt satul de prezent, Nu mai vreau viitor, Dar mă-ntorc în trecut Ca nu vreau nici sa mor.

Pe un deal coroiat Curge mustul din teasc și bătrânii se sting și copii se nasc.

Eu mă-ntorc în trecut, Din acest viitor și pastorii ma iau Lângă turmele lor.

Si din rodnice nunti, Urca iarba pe munți, Tutelarule Zeu, N-ai de ce sa te-ncrunți.

Mai degrabă sa pui Legea ta peste tot, Ca strămoși la nepoți Sa se întoarcă înot.

Si, când vremea va fi, Printr-un strigat urgent, Pe noi toți sa ne chemi Sa venim în prezent.

Sa fim toți pregătiți De momentul solemn, Când va bate în munți Vechea toaca de lemn.

Si un clopot din cer O sa dăngăne sfânt, Ca s-a-ntors Dumnezeu, Printre-ai lui, pe pământ.

Veac de tăcere

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „dacă”

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „nu” Hai să conjugăm ninsoarea și uitarea eu și tu Timpul pe deasupra noastră ca o sanie să treacă.

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „însă” Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „hai” Vai, vom face repetiții pentru iad și pentru rai. De ecouri mari de piatră vei

fi rasă, vei fi plânsă.

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „pleacă”

Am să fug cu tine-n munte să uităm cuvântul „taci”

Prin albastrele troiene să fim liberi și săraci, Să uităm ce-nseamnă „totuși”, să uităm ce-nseamnă „dacă”.

Să uităm academia, tribunalul, primăria, Veverițe fără nume ne predea curate legi, Când se va răsti furtuna vorba mea s-o înțelegi Când vor susura izvoare află c-a murit mânia.

Și de unde până unde să uităm ce mai înseamnă Să rămânem ai naturii, botezați în necuprins, La sfârșitul toamnei lumii să ne apucăm de nins De Crăciun ne fie iarăși dor de vară și de toamnă.

Vai, sunt râuri pe aicea care merg spre noi cuminte Vino, să spălăm în ele pata lumii de noroi, Ca într-un târziu și munții să învețe de la noi, Darul de-a trăi mai liber fără a rosti cuvinte.

Sunt sătul de vorbe, vorbe, a nimic aducătoare, Vino să uităm cuvinte și să învățăm a fi, De cuvinte fără noimă, de sonorități pustii, Să spălăm întreaga fire, să trăim cu-ndurerare.

Să uităm ce-nseamnă „lume”, și „avere”, și „putere” Să uităm cuvântul „dacă”, să uităm cuvântul „da”, Și-ntr-un veac fără cuvinte, ca doi cai fără de șa Să trăim tăcând iubirea, fiindcă totul e tăcere.

Vindecarea de farsa

Distanta crește zilnic între noi și vârstele ni se îndepărtează, Nu vine nici o veste înapoi Decât ce-a fost în ultima amiaza.

As vrea să cred că totu-i un coșmar, Cu lumânări de nunta în revanșa, Dar totul e real rudimentar, Adresa ta a devenit etanșă.

Si mă eviți ca pe-un ciumat acut Ce ți-ar putea un mare rau produce, Dar eu nu vreau decât să te salut, În drumul meu din urma către cruce.

Îți faci păcat mai omorând un mort, Ce casei tale îi stătea de garda, Nici nu mai știu acum să mă comport Cu cea pe care o făceam să ardă.

Si asta nu s-a întâmplat cândva, Ci ieri, în cea mai crudă-mbrățisare, Când rugul tău de carne tremura și nu simt nu

bănuia ca moare.

Si nici nu a murit și n-are cum De dragul unui moft al tau sa cada, Din umlinta ma ridic postum, Zvarlindu-mi uniforma de parada.

Sunt inca tânăr și sunt inca viu, Mai pot însămânța un tandrau pântec, Din ceea ce trăiesc și simt și stiu, Pot reclădi statuia unui cântec.

Exista vârste când bărbații cred Ca orice despărțire e o moarte, Ca dragostea-i un tragic patruped și sexul e-un neștiutor de carte.

Complexe de tranziție! Părerii. Di indivizi decizi sa fie lideri Iar daca maine nu e ca și ieri, Urmează deznădejdi și sinucideri.

Ci eu, din condamnare, ma ridic Si, cu aceeași pofta și răbdare Declar ca nu negociez nimic Și-aștept sa vina dragostea cea mare.

Din răzbunarea tristei reverii, Iubirea veche nu va fi întoarsa, Probabil, alta drama va veni, Sa ma salveze de aceasta farsa.

Vino

Vino sa mai spunem despre arte și sa ne iubim conspirativ, In manej de substantive moarte Vino sa te cert fara motiv.

Vino unde cad dicționare și lirismu-i biciul de jocheu, Vino unde verbul însuși moare, Vino sa tacem în grajdul meu.

Vino sa te simți neputincioasa

Când un hat de mâini am să-ți înnod, Vino, vino sa ne facem casa

În adverb de loc cu adverb de mod.

Vino unde mor încet gramatici și întregul timp e-un dezacord, Când absurdii agramați, apatici Mor și ei, predicativ, decord.

Vino unde inima te cere și cuvinte mor cu gatul frânt, Vino în ținutul de tăcere Ca un ultim și iertat cuvânt.

Vino

Vino sa mai spunem despre arte și sa ne iubim conspirativ, In manej de substantive moarte Vino sa te cert fara motiv.

Vino unde cad dicționare și lirismu-i biciul de jocheu, Vino unde verbul însuși moare, Vino sa tacem în grajdul meu.

Vino sa te simți neputincioasa
Când un hat de mâini am sa – ti înnod, Vino, vino sa ne
facem casa

În adverb de loc cu adverb de mod.

Vino unde mor încet gramatici, și întregul timp e-un
dezacord, Când absurdii agramați, apatici Mor și ei,
predicativ, de cord.

Vino unde inima te cere și cuvinte mor cu gatul frânt, Vino
în ținutul de tăcere Ca un ultim și iertat cuvânt.

Lancea lui Horea

În toate grădinile țării e o floare Cu lujer discret și trăind
anonim În vremi de răscruce sau de tulburare Noi lancea lui
Horea pe ea o numim.

Acelora care falsifică acte

Și Țara Română sub talpă o vor

Noi nu le servim argumente abstracte

Dar poate de lancea lui Horea le e dor.

Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea,
lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus.

La orice primejdii, la orice dezastre Când dușmanii vor să ne
lege în frâu Al nostru e dreptul și al nației noastre Să mergem
cu lancea lui Horea la brâu.

Copiii o învață din laptele mamei O țin ca pe o cârjă oștenii
cărunți Țărănci o preferă în firul maramei Sunt codrii de lance
a lui Horea în munți.

Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea,
lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus.

În sud e o coroană ce îi seamănă bine În nord e un clopot cu
o voce în el Copilul o are pe lume când vine Să o aleagă întâi
și apoi ca drapel.

Trei lăncii în stema duratei se adună Vibrând ardelean,
moldovean și muntean Iar lancea lui Horea e aici împreună Cu
lancea lui Cloșca și a lui Crișan.

Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea,
lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus

Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus.

Sămânța de lance aici se cultivă

Și trașii pe roată ascunși sunt în colț

Și nu mai e roata să îi stea împotriva

Acestui popor înviat de pe roți.

Oricând s-ar ivi vreo încercare amară La brâu sa vă stea mai aproape de mâini Spre drepturi în țară și pace afară Cu lancea lui Horea: la luptă români.

Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus Lancea lui Horea,
lancea lui Horea sus Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus
Lancea lui Horea, lancea lui Horea sus.

SFÂRȘIT